

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 19 de desembre del 1933

SUMARI

A tres quarts de cinc i deu minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia :

Prec del senyor Carreres i Artau al senyor Conseller d'Agricultura i Economia, referent a la situació dels alumnes de l'Escola Superior d'Agricultura.

Resposta del senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

Rectificacions dels senyors Carreres i Artau i Conseller d'Agricultura i Economia.

Prec del senyor Simó i Bofarull al senyor Conseller de Justícia i Dret, sobre el traspass dels Serveis de Justícia.

Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió Especial sobre el Projecte de Llei de Contractes de Conreu.

Manifestacions del senyor Cerezo, en nom de la Majoria de la Comissió i com a President de la mateixa.

Continuació de la discussió dels títols VII a XII del Dictamen de la Comissió Especial sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Són aprovats, sense discussió, els articles 114 a 181, ambdós compresos, que formen el capítol 2.º del títol VIII i els títols IX, X, XI i XII del Dictamen.

Manifestacions dels senyors Duran i Ventosa i Arnau respecte a la no discussió en la Cambra dels articles aprovats.

En votació ordinària, resta aprovada la Llei Municipal de Catalunya, en la part pendent de votació definitiva.

Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.

Es suspena la sessió per menys d'un quart d'hora.

Es reprèn la sessió a les sis i vuit minuts de la tarda.

Comença la discussió de l'articulat del Projecte de Llei.

Títol I: Article 1.º — Es aprovat sense discussió.

Article 2.º — Lectura d'un vot particular, signat pels senyors Abadal, Tries de Bes i Sol.

Manifestacions del senyor Tauler, de la Comissió, sobre l'article i el vot particular.

Defensa del vot particular pel senyor Sol.

Intervenció del senyor Conseller de Justícia i Dret.

Exposició del criteri de les diverses Minories, feta pels senyors Casanelles, Simó i Bofarull, Lloret, Ruiz i Ponseti i Sol, a requeriment del senyor Conseller.

Rectificació del senyor Conseller de Justícia i Dret.

El senyor Sol retira el vot particular.

Es dóna lectura a una esmena que signen els senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.

Es retirada l'esmena pel senyor Simó i Bofarull.

Es dóna lectura a una esmena signada pels senyors Lluhi, Casanelles, Xirau, Tarradelles i Comes. Es retirada, després d'unes manifestacions de la Comissió.

S'aprova l'article.

Article 3.º — Es dóna lectura a una esmena signada pels senyors Simó, Ibars, Casanelles i Lloret. Després de la seva defensa pel senyor Simó, el senyor Tauler, en nom de la Comissió, manifesta que aquesta accepta l'esmena.

S'aprova l'article d'acord amb l'esmena.

Títol II: Article 4.º — Es dóna lectura a una esmena dels senyors Simó, Ibars, Casanelles i Lloret. La Comissió la rebutja, i és defensada pel seu primer signant.

Rectificació del senyor Tauler.

L'esmena és rebutjada. Han votat per la seva acceptació els signants de l'esmena.

Es dóna lectura a una altra esmena, dels senyors Casanelles, Lluhi, Xirau, Tarradelles i Comes, que la Comissió manifesta no acceptar.

El senyor Casanelles fa la defensa de l'esmena.

Li respon el senyor Conseller de Justícia i Dret.

Intervenció del senyor Rovira i Virgili.

Rectificació del senyor Casanelles.

Intervenció del senyor Simó i Bofarull i rectificació del senyor Rovira i Virgili.

En nom de llurs respectives Minories, els senyors Abadal i Ruiz i Ponseti, exposen el seu criteri en relació a les manifestacions del senyor Rovira i Virgili.

El senyor Conseller de Justícia i Dret intervé novament i proposa torni a la Comissió tot el títol II, a la qual cosa dóna la conformitat, en nom de la Comissió.

Se suspèn aquest debat.

Ordre del dia per a la sessió de dimecres.

S'aixeca la sessió a les vuit menys vuit minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a tres quarts de cinc i deu minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha l'honorable senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

Es llegeix i aprova l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

La situació dels alumnes de l'Escola Superior d'Agricultura

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Senyors Diputats: Fa dies que tenia anunciat al meu distingit amic, el senyor Ventosa i Roig, Conseller d'Agricultura i Economia, un prec respecte del qual ja em consta que probablement estem animats dels mateixos sentiments i de les mateixes aspiracions. Es tracta de què la Federació d'Antics Alumnes de l'Escola Superior d'Agricultura, té

presentada una instància a la Generalitat, demanant que es declari la seva situació, que podríem dir-ne oficial, per quant a l'hora present encara no s'han extès els títols amb els quals puguin acreditar públicament la seva suficiència en les matèries cursades.

Comprenc que aquesta qüestió és una mica delicada. L'art. 7.º de l'Estatut, en relació amb els articles 49 i 50 de la Constitució de la República, preveu les proves i requisits que l'Estat exigeix per tal de poder expedir els títols corresponents. Es una matèria que l'Estat se l'ha reservat, deixant que Catalunya, en mèrits del seu Estatut, pugui organitzar totes aquelles escoles i tots aquells establiments docents que tingui a bé.

La situació, com dic, d'aquests alumnes, o més ben dit, ex-alumnes, és que, per una banda, els cursants de l'Escola de Caldes de Montbui obtenen el títol de regent o de perit agrícola, si no estic equivocat, i que els que cursen a l'Escola Superior d'Agricultura tenien la illusió fundada de què podrien ostentar el títol d'enginyer agrícola. A aquestes hores, això darrer no ha estat possible, estic segur que per algunes dificultats insuperables, que no ho podem atribuir a mala voluntat; probablement amb el concurs de tots,

i aquesta Minoria crec que no ha de regatejar-lo en aquesta matèria, sinó que ho veuria amb molt de gust, aquest assumpte podria resoldre's bé i convé que això sigui com més aviat millor.

Aquest és el primer prec que jo formulo, però parellament a aquest prec, n'he de formular un altre.

En la instància a què abans m'he referit, de la Federació d'Antics Alumnes de l'Escola Superior d'Agricultura, hi ha una petició que diu textualment: «Així mateix demanem que mentre existeixin les circumstàncies a què es refereix el paràgraf anterior, els alumnes que hagin aprovat els estudis superiors a l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona, siguin preferits a tot altre titular o no titular per a ocupar càrrecs dintre del Departament d'Agricultura.» Crec que aquest prec està molt fonamentat i espero que el senyor Conseller d'Agricultura i Economia tindrà a bé contestar-me sobre un i altre dels dos extrems.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Efectivament, com ha començat dient el senyor Carreres i Artau, hi ha la millor voluntat, per part d'aquest Conseller i per part de tot el Govern, per atendre les peticions dels ex-alumnes i alumnes de l'Escola d'Agricultura.

Ara bé; com ha recordat també amb molt d'èxit el senyor Carreres és aquesta una matèria que no cau en absolut dintre les facultats de la Generalitat. La Generalitat té facultats per a crear escoles, però l'expedició de títols se l'ha reservada l'Estat. Aquí es presenta precisament la dificultat pel títol d'Enginyer agrícola. Els estudis que se segueixen en l'Escola d'Agricultura, evidentment són més extensos i complets que els que se segueixen a l'Escola de perits de Madrid, però estan un xic per sota dels de l'Escola d'Enginyers agrònoms. Per tant, jo crec que tal vegada — almenys els treballs s'estan fent en aquest sentit — no hi haurà inconvenient en què es puguin convalidar aquests títols, perquè tinguin com a mínim les facultats que tenen actualment els perits agrícoles, com per exemple per a fer peritacions, valoracions, etc. Sobre aquest punt em sembla que hi haurà manera d'arribar a un acord, perquè n'hi ha prou amb compulsar el pla docent de l'Escola de Perits Agrícoles amb el dels Enginyers agrícoles i es veu d'una manera evident que estan en condicions tal vegada superiors.

Respecte el tenir una preferència en els càrrecs, he de dir-li que almenys els meus antecedents ho diuen, són que fins ara per a tots els càrrecs de caràcter tècnic ja se'ls ha donat una certa preferència; però, de totes maneres, tingui la seguretat que quan es presentin concursos de caràcter tècnic, perquè per a càrrecs administratius es podria donar el cas que s'exigissin una altra classe de títols o condicions, seran sempre preferits, com és lògic, els que hagin sortit de l'Escola de la Generalitat. Es a dir, en resum, que per a la validesa dels títols la Generalitat emprendreà aquelles negociacions que siguin necessàries per a treure el

màxim d'avantatges per als alumnes, i en quant a càrrecs, repeteixo que no hi ha cap inconvenient en el que el senyor Carreres i Artau demanava, puig que ja avui hi ha precedents en alguns dels concursos que s'han fet.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Per a agrair cordialment al senyor Ventosa i Roig per les amables explicacions que ha tingut a bé donar-me. I com que és una matèria en la qual crec que la bona voluntat de tothom ha d'ésser agràida i fins aprofitada, em penso que el senyor Ventosa i Roig no prendrà a mal que, respecte la primera pregunta, o sigui la forma de satisfer aquestes exigències, aquesta garantia que vol l'Estat, que els títols que es donen per a convalidar els estudis cursats a Catalunya, responen a una realitat, que crec que hi responen en el pla actual — jo en tinc les millors referències i em congratulo en expressar-ho així —, tal vegada, sense ànim de provocar un debat sobre aquesta matèria, ja que no hi ha tema suficient, potser es podria seguir un dels dos camins o dos camins entre varis a escollir. El primer camí, al qual s'acudeix primer, és que, una vegada cursats els estudis pels alumnes, vingui un Tribunal de l'Estat i els torni a repassar. Declaro que aquest procediment és un xic enutjós, perquè sembla que és esmenar la plana del professorat, que ja sé que és molt capacitat i competent, que tenim a l'Escola d'Agricultura. Potser un altre camí seria que en l'exercici de revàlida, d'examen total dels ensenyaments, que ve a ésser com un epíleg de la carrera, hi hagués un representant de l'Estat dintre del Tribunal. Crec que és una solució molt més acceptable que l'anterior. L'Estat té la garantia que aquí els alumnes saben el que han de saber i al mateix temps no hi ha sobre el professorat de l'Escola un superior jeràrquic, podríem dir-ne, sinó que és un representant de l'Estat que comparteix amb el professorat d'aquí la seva apreciació de conjunt de l'aprofitament i de l'aplicació dels alumnes.

Respecte del segon punt, em plauen les explicacions donades pel senyor Conseller d'Agricultura. Aquí, en la instància, no es fa distinció entre càrrecs tècnics i administratius. He de suposar que aquests càrrecs administratius, si de cas, són càrrecs molt subalterns, que no van molt lligats amb la funció tècnica del Departament d'Agricultura. És aquesta una cosa que no faig més que indicar i que deixo a l'alta consideració del senyor Conseller.

Encara hi ha un altre punt que oblidava. No faig més que presentar-lo a la consideració de la V. S., per si el creu digne d'estudi. Aquest punt és saber si aquests títols, àdhuc els convalidats amb l'assistència o presència de l'Estat, han de tenir validesa exclusivament per a les coses de Catalunya, pel territori de Catalunya, o si, anant més enllà, podran equiparar-se amb els títols de l'Estat — puix que l'Estat vol garanties —, i que aquells que surtin de l'Escola d'Agricultura de Barcelona poguessin exercir, no solament a Catalunya, sinó a tot Espanya. És un altre aspecte de l'assumpte, que crec molt interessant, i que em permeto brindar a la reflexió del senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Respecte a les garanties a què fa referència l'article de la Constitució i els de l'Estatut — encara que en llur text no són gaire clars —, durant la discussió de l'Estatut, precisament, fou un dels punts debatuts; pretenien alguns senyors Diputats que amb la revàlida i amb els exercicis dels ensenyaments que es donessin a Catalunya, hi hagués una intervenció de l'Estat, i això fou rebutjat. De manera que l'esperit dels articles corresponents, tant de la Constitució com de l'Estatut, és que l'única missió que l'Estat té és, en primer lloc, assegurar-se que veritablement les ensenyances que es donen aquí ho siguin en la forma que s'han de donar. Un dret d'inspecció se li reconeix, no solament en això a l'Estat, sinó en tots els serveis que han estat traspasats a Catalunya, encara que aquest no sigui un servei traspasat. Jo crec, si ens atenim al text de les discussions i a la forma en què es va prendre l'acord per les Corts Constituents, que l'Estat no ha d'intervenir absolutament per res en els exercicis de revàlida. L'Estat, el que té dret de fer i fins el deure és veure si veritablement el pla d'estudis aquí és igual o equivalent al de les escoles oficials de l'Estat. Aquest és el criteri que va prevaler en la discussió de l'Estatut.

Naturalment, des de l'instant que l'Estat intervé en els plans — i si no hi intervé, els aprova —, la conseqüència lògica és que el que obtingui un títol en una de les escoles fundades per la Generalitat, el qual títol sigui convalidat per l'Estat, aquests títols igual valor tenen dintre de Catalunya que fora, i aquesta és precisament la dificultat per al títol dels enginyers agrícoles de la Generalitat; però com que el pla és bastant diferent del dels enginyers agrònoms de l'Escola de la Moncloa, és gairebé impossible que els enginyers agrícoles d'aquí puguin substituir els agrònoms d'allà. Però, en canvi, no hi ha dubte que aquests estudis els equiparen, almenys, i amb avantatge, als perits agrícoles.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Ja he dit que en aquesta matèria no feia més que obrir discussió, i he de dir amb tota lleialtat que jo sempre caic, en aquesta classe de solucions, pel cantó més accentuadament autònom, de manera que em plau molt més la solució trobada pel senyor Ventosa i Roig, per haver estat membre de la Comissió, si no estic equivocat: que aquesta intervenció de l'Estat es limiti a la inspecció i a l'aprovació del pla d'estudis, que no pas aquella intervenció a la qual jo feia referència abans. Jo ignorava com estava això; i consti que si ho he dit, no ho he dit en el sentit de minvar les atribucions de Catalunya, sinó per motiu de cert desconeixement de l'assumpte. I em plau molt que en aquesta matèria ens hagi il·luminat el senyor Conseller. Jo sempre cauré al costat d'aquelles solucions més radicalment autonomistes i que més salvaguardin la nostra total autonomia en aquest assumpte.

Sobre el traspàs dels serveis de Justícia

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Simó i Bofarull té la paraula.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Breus mots, i els primers per a pregar a la Mesa que tingui la bondat de trametre al Govern, i d'una manera directa al senyor Conseller de Justícia i Dret, les paraules que vaig a formular respecte a l'abast i l'aplicació del Decret de Traspàs de Serveis de Justícia i a les normes dictades per a la seva aplicació.

Prou sabem que és aquesta una qüestió complexa, que no depèn solament del Govern de Catalunya; però, naturalment, el Govern de la Generalitat té la seva representació dintre de la Comissió mixta, i té, a més, una part estrictament autònoma d'aplicació o d'interpretació de l'aplicació de les normes dictades. Així les coses, jo no sé si estaré o no encertat en el que vaig a dir; però he de manifestar prèviament que a mi no se m'ha fet cap classe d'indicació sobre el que vaig a manifestar i que les meves paraules són exclusivament de la meua collita i de la meua bona intenció davant de l'aplicació del règim autònom i concretament dels serveis d'Administració de Justícia en el sentit de procurar treure el major partit possible del *statu quo*, sense lessionar cap dret ni interès ni moral contrets.

En el Decret sobre traspàs de serveis i en les normes d'aplicació referent al personal, es diu, en una disposició, la forma en què es podrà fer respecte al personal dels diversos serveis; però, posteriorment, o sigui més avall, hi ha una altra disposició que afecta estrictament els funcionaris de l'Administració de Justícia. I què ha passat? Que als funcionaris de l'Administració de Justícia se'ls ha aplicat les mateixes normes que afecten al personal dels altres serveis i no s'ha fet ús de les facultats que es reserva la Comissió Mixta per a assenyalar normes especials respecte al personal judicial. I es dona el cas de què aquesta manca d'ús, d'aquesta atribució de l'article, el número del qual no recordo, determina que els Jutges de Catalunya o que serveixen a Catalunya, pel sol fet d'ésser Jutges que serveixen a Catalunya, es troben en un peu d'inferioritat respecte al personal dels altres serveis, i especialment respecte els seus iguals de la resta de la Península, perquè se'ls considera com a excedents voluntaris, tant si segueixen servint a Catalunya, com si opten per servir a fora de Catalunya, en la resta de la Península; i això els perjudica. Segurament en l'ànim de la Comissió Mixta, no hi ha aquesta intenció, aquest propòsit, però el fet és aquest. I jo voldria interessar al Govern perquè, valent-se dels mitjans legals que té i fent-se càrrec d'aquesta conseqüència involguda, però real i perjudicial per a la judicatura, fes de manera que sense esmentar-lo, perquè dintre dels serveis de l'Estat l'esment «en comissió de serveis» té altres atribucions i altres aplicacions, se'ls vingués a equiparar, se'ls dongués una denominació equivalent a la de Comissió de serveis, perquè aleshores no es veurien perjudicats en quant al trasllat ni voluntari ni forçós i en quant a ascensos en l'escalafó.

Si jo no estic mal informat, de la lectura d'a-

questes disposicions es desprèn que els Jutges que serveixen a Catalunya avui se'ls situa en una forma, dintre de la jerarquia, dintre del personal d'aquest ram de l'administració, perjudicial per a ells, perquè queden en situació d'excedència voluntària.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Voluntària o forçosa.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Voluntària.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Forçosa si no es queden a Catalunya i voluntària si opten per a seguir al servei de Catalunya.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Encara més perjudicial. I això no crec que estigui en l'ànim de ningú. Una altra cosa que em sembla perillosa, d'aquesta disposició referent al personal de justícia, és en la forma en què vénen establertes les indicacions legals per a fer nomenaments de caràcter interí. Cal tenir en compte que la interinitat en justícia pot equivaler, en aquests casos, al quart torn, o sigui a aquella porta falsa — jo no diré que persones sense mèrit ni condició, però si anéssim a citar noms de persones, recordaríem a Galo Ponte — que es va introduir en la judicatura pel quart torn. Si aquestes interinitats són realment interinitats, res no hi tenim a dir, però amb llurs conseqüències es pot produir una certa desmoralització dintre de l'Administració de Justícia, cosa que tots nosaltres tenim l'obligació d'evitar. I cal no oblidar que hi han moltes interinitats a què al cap de temps vénen a quedar com a definitives.

Un altre punt és el que, quant a l'ús de la llengua catalana, creiem que el Govern té el dret i l'obligació d'ésser tot l'exigent possible dintre de les possibilitats i de l'equitat. Creiem que es pot donar el cas de Jutges que per peresa mental, que sempre censurem, però a la qual nosaltres hem contribuït per no exigir la correspondència de l'idioma, es trobin que coneixen perfectament el català, en el sentit d'entendre'l i d'interpretar-lo, però no en el sentit de dominar la fonètica i poder-lo parlar. I quan es convoquin oposicions o concurs, és el lògic que es demani com a condició prèvia el coneixement de la llengua catalana; però crec que s'hauria d'establir una certa graduació quant als anys d'exercici de la professió a Catalunya, perquè no hi ha dubte que, en totes les branques de l'administració, aquells que porten a Catalunya una sèrie llarga d'anys en contacte directe amb el poble, amb el contacte directe que significa el rebre testimonis i confessions, en examinar, de vegades, l'actuació d'aquests funcionaris que porten anys de tracte directe amb persones, amb catalans, i que no volen usar deliberadament el català, no ha d'ésser absolutament considerat això com una causa d'incapacitació, ni tan sols de pertorbació de la funció judicial. I es podria establir en aquests concursos o oposicions per la provisió de places, una certa graduació, la matisació de la qual deixem al bon criteri del Govern; però tenint en compte que no sempre ha d'ésser exigible el parlar-lo ni escriure'l correctament, perquè del contrari ens trobarem, jo no sé fins a quin punt, però ens podrem trobar amb el fet de què la major part dels Jutjats de Catalunya s'hagin de proveir per interinitat; i a mi la interinitat no em fa por exercida per un Govern que té un sentit de la equitat i pesará i sospesará perfectament les restants condicions, a part del coneixement de la gramàtica catalana, que hagi de reunir

un Jutge; però també es pot donar el cas que per una premura, per una rapidesa obligada, no es pugui comptar amb aquelles garanties necessàries o tal vegada no es pugués trobar el material suficient perquè es poguessin posar de manifest d'una manera patent altres qualitats distintes del parlar i escriure correctament el català.

Em sembla que m'he fet entendre. Vull dir que s'estimi que una sèrie d'anys de residència a Catalunya pot comportar per si sol una qualificació, quant al coneixement del català, suficient per a ésser preferit a aquells que pel sol fet de conèixer el català no reuneixen degudament l'experiència professional ni posin de manifest altres fets de capacitat.

Agraïrem, doncs, a la Mesa que trameti al Govern o al senyor Conseller de Justícia i Dret aquestes manifestacions.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa trametrà el prec formulat pel Diputat senyor Simó i Bofarull.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió Especial sobre el Projecte de Llei de Contractes de conreu

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: En nom de la Majoria de la Comissió, i com a President de la mateixa, he de fer unes breus manifestacions.

He de plànyer-me d'una campanya — no sé amb quina intenció, però probablement és una campanya tendenciosa — feta a l'entorn d'aquest Projecte de Llei. Tendeix aquesta campanya a posar de manifest, millor, a sembrar, que el Projecte ha estat retirat de la discussió de la Cambra; essent així que en l'ànim de la Comissió no hi ha hagut ni el més petit intent de retirar aquest dictamen de la discussió del Parlament, la qual cosa ho prova el fet de què vingui mencionat en l'ordre del dia de cada sessió.

El que hi ha és que la facultat que dona el Reglament de la Cambra per tal de què es puguin presentar esmenes, ha motivat que la Minoria de Lliga Catalana presentés, en la penúltima sessió de la setmana, vint-i-dues esmenes a l'article primer, i la Comissió ha de reunir-se per tal de veure si s'accepten o no aquestes esmenes. Avui, encara no s'ha pogut reunir la Comissió, però es reunirà per a discutir aquesta Llei junt amb les esmenes presentades i d'acord amb el judici que s'hagi formulat.

Jo he volgut fer aquestes aclaracions per tal que quedi ben assabentat que per cap motiu la Comissió no pensa retirar aquest dictamen que s'està discutint al Parlament.

Continuació de la discussió dels títols 7 a 12 del dictamen de la Comissió Especial sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Encara que no hi ha a la Cambra el senyor Rovira i Roure, un dels seus companys va fer ja unes manifestacions en el sentit que es podia anar ràpidament a l'aprovació definitiva d'aquest Projecte. Continua, doncs, la discussió de l'articulat. S'ha aprovat fins l'article 113.

(No havent-hi a cap d'ells cap vot particular ni esmena, són aprovats sense discussió els articles 114 a 181, ambdós compresos, és a dir, el capítol II del títol VIII i els títols IX, X, XI i XII. S'han aprovat, per tant, cada un dels articles pendents del dictamen que figura en l'Ordre del dia.)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Encara que als senyors Diputats no els haurà extranyat que s'hagin pogut aprovar una seixantena d'articles d'una Llei tan important com aquesta sense cap manifestació de cap dels representants de les diferents Minories ni de la Majoria, perquè ja saben a què obeeix, la premsa i el públic podrien estranyar-se de què un assumpte d'aquesta transcendència passés en aquesta forma tan senzilla.

S'ha de tenir en compte que tots aquests articles que aquí no han estat objecte de discussió pública, ho han estat, en canvi, en el sí de la Comissió en forma ben detinguda; i han estat examinats curosament per part de la Majoria i de les Minories, i, com a resultat d'aquestes discussions ha estat possible arribar a un dictamen que és l'únic o un dels pocs dictàmens sotmesos a la deliberació i aprovació de la Cambra i aprovats per unanimitat.

Es per això que no té res de particular que no hi hagi hagut cap Diputat que formulés observacions, ja que tots s'han considerat interpretats pels seus representants de les respectives Minories i Majoria a la Comissió, i han considerat suficient el que posessin llurs signatures al dictamen, perquè aquest mereixi l'aprovació unànime sense cap mena d'oposició.

Per la nostra part, nosaltres agraïm els representants de la Majoria i de les altres Minories el que hagin donat aquestes facilitats per a l'aprovació d'aquesta part importantíssima de l'obra gran i transcendental que és la Llei Municipal Catalana.

El Sr. ARNAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Arnaud.

El Sr. ARNAU: Senyors Diputats: El dia en el qual es va fer la presentació d'aquest dictamen, i en el que no hi era present, crec que per malaltia, el senyor Duran i Ventosa, es va fer ja la presentació d'aquests articles amb unes paraules meves que varen ésser contestades pel senyor Vallès i Pujals. I, precisament, en aquestes nostres paraules, ja posàvem de manifest l'obra laboriosa que havia realitzat la Comissió Especial de la Llei Municipal i que dintre d'aquesta Comissió hi havien hagut totes les deliberacions necessàries per arribar a l'aprovació d'aquests articles per unanimitat; perquè entenem nosaltres, i ho consignem novament, que un dels millors goigs que podem tenir és que una obra substantivament catalana, com és aquesta de la Llei Municipal, pugués ésser realitzada per acord unànime de totes les fraccions de la Cambra, i que després la Cambra la sancionés també amb aquesta unanimitat, perquè això ha de donar a aquesta Llei un valor de caràcter, podríem dir, definitiu; perquè vinguin els temps que vinguin i mani qui mani a Ca-

talunya, voldrà dir que aquesta obra porta la consagració d'esperit de tots els Partits que integren la Cambra catalana en aquests moments.

Precisament en aquella mateixa tarda en què per qüestions municipals, s'havia entaulat un debat vivíssim, després d'aquella agitació, jo em congratulava que vinguessin unes hores de calma, amb la qual es demostrés que a Catalunya hi podien haver moltes coses que, per damunt de la diferència dels matisos polítics, ens havien d'unir a tots com a catalans. I per això, jo, en nom de la Majoria de la Comissió, exposava aquest nostre goig i em felicitava de què precisament en una obra tan important com és aquesta de la Llei Municipal catalana, s'hagués donat el cas d'aquesta unanimitat, que jo entenc, torno a dir, que representa ja un factor definitiu en la vida de la nostra llibertat política de Catalunya. (*Rumors d'aprovació.*)

El Sr. PRESIDENT: S'havien aprovat definitivament els títols primer, parlant dels organismes municipals, i segon, del règim electoral. Resten, doncs, ara, pendents de votació definitiva els títols sobre Territori Municipal, Associacions de Municipis, Submunicipis, de la Població i de l'Empadronament i Disposicions transitòries relatives a enumeració definitiva de la primera part aprovada, els títols setè al dotzè.

Va a procedir-se, doncs, a la votació del que resta pendent de votació definitiva. S'aprova? (*Assentiment en tota la Cambra.*) Essent evident que hi ha el *quòrum* reglamentari, resta aprovat definitivament aquest Projecte de Llei.

(*En els annexos 1 i 2 d'aquest «DIARI DE SESSIONS», es publica el text de la Llei Municipal de Catalunya, comprènent el primer la part que acaba d'ésser aprovada, i el segon el text íntegre i ordenat de la Llei.*)

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya

(*Trobant-se l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret reunit amb la Comissió dictaminadora, l'honorable senyor President suspèn la sessió per menys d'un quart d'hora. Es reprèn la sessió a les sis i vuit minuts de la tarda. Al banc roig, els senyors Conseller Primer i Conseller d'Agricultura i Economia.*)

El Sr. PRESIDENT: Acabada la discussió de la totalitat referent a la creació del Tribunal de Cassació, s'entra a la discussió de l'articulat.

Article 1.er No hi ha cap esmena, ni cap vot particular. S'aprova? (*Assentiment.*) Resta aprovat. Article 2.er Hi han esmenes i vots particulars.

(*Entra el senyor Conseller de Justícia i Dret.*)

(*El senyor Secretari dona lectura al vot particular següent:*

«L'article 2.er es redactarà així:

Article 2.er Constitueixen el Tribunal de Cassació un President i catorze Magistrats. El nombre de Magistrats podrà ésser augmentat si l'experiència o les necessitats d'una millor administració de la Justícia ho aconsellen.

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933. — Abadal, Tries de Bes i Sol.»)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: Pel que poguéis contribuir a facilitar la discussió d'aquest vot particular, la Comissió, des d'aquest moment, declara que està disposada a suprimir el paràgraf darrer, o sigui aquell que diu que el nombre de Magistrats podrà ésser augmentat per Decret. I, quant al vot particular en concret, la Comissió desitjaria escoltar les raons en què fonamenten els seus autors la seva presentació, per a poder manifestar amb coneixement de causa si l'accepta o el rebutja.

El Sr. SOL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sol té la paraula.

El Sr. SOL: Senyors Diputats: Després de les explicacions que se'ns acaben de donar per la Comissió, resten gairebé esvaïts tots els motius que ens varen portar a presentar aquest vot particular.

Per l'art. 2.ª d'aquest Projecte es donava la facultat al Consell de la Generalitat per augmentar el nombre de Magistrats com una pura funció de Govern; i aquesta facultat ens va semblar que no era prudent; que no estava, de més a més, justificat que l'augment del nombre de Magistrats havia de fer-se per Decret, sinó que havia de venir, ja que ho fixa el Parlament, a deliberació i resolució definitiva del propi Parlament. I des del moment en què la Comissió diu que està disposada a suprimir precisament aquesta facultat i retirar la facultat que es donava al Govern de fer aquest augment del nombre de Magistrats per Decret, i resulta que el nombre de Magistrats ja es fixa en altre article...

El Sr. PRESIDENT: No; es fixa en aquest mateix article.

El Sr. SOL: Sí; és veritat que hi ha la part relativa al nombre, que nosaltres creiem convenient que en lloc d'ésser dotze i el President, siguin el President i catorze, o siguin set i set per secció. El fonament principal és, ultra la necessitat que puguin imposar-lo, tenir un sentit de decòrum professional, en el sentit de què el Tribunal de Cassació ha de resoldre recursos de cassació contra les sentències que dictin les Sales civils de l'Audiència Territorial, i aquesta Sala, com saben tots els senyors Diputats, està constituïda per cinc Magistrats. Per consegüent, ens trobaríem en què sentències dictades per cinc Magistrats van a ésser resoltes per un Tribunal en el qual també hi figuren tan sols cinc Magistrats. I no ens sembla que sigui això molt adient. I, per altra banda, el nombre de sis Magistrats és cosa molt justa en el sentit de la tasca, en el sentit del servei, en el sentit del cúmul d'apel·lacions que es poden presentar, perquè no hi ha més que una Sala Civil i una Sala Contenciosa, i així l'intercanvi de Magistrats resulta molt just. I, en canvi, si es determina que siguin set i set Magistrats per Sala, ens sembla que, realment, ultra aquesta qüestió de decòrum a què m'he referit abans, restaria més justificat en primer lloc que sigui un Tribunal de major nombre de Magistrats el que qualifiqui en apel·lacions les sentències d'un Tribunal inferior constituït per cinc Magistrats. I, d'altra banda, com ja hem dit que es comptarà amb major nombre de Magistrats per atendre l'intercanvi en casos de vacances, malaltia, llicència i també quan es trobi algun d'aquests Magistrats en la necessitat de fer la inspecció general que correspon al Tribunal de Cassació.

Es per aquestes raons que havíem nosaltres sol·licitat i sol·licitem en aquest vot particular, que el nombre de Magistrats en lloc de sis i sis per cada Sala, sigui de set i set.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Senyors Diputats: Ens trobem aquí davant d'una qüestió que no deixa d'ésser molt interessant i que certament no té caràcter polític, per quina raó no ha de prendre aquest Govern cap posició respecte a la naturalesa de la proposició. «Per això, en aquests moments, no és la Comissió la que saïxeca a contestar, sinó el Govern per la raó de què el problema que planteja aquesta proposició és molt interessant des del punt de vista de Pressupostos i, per tant, és problema de govern.

Les raons que ha aduït el senyor Sol aquí, evidentment són interessantíssimes. Les Sales aquestes del Tribunal de Cassació hauran de resoldre casos que previndran d'altres Tribunals, constituïdes per cinc Magistrats, i sembla que el decòrum, encara que tan sols sigui el decòrum exterior, la formalitat d'aquesta Sala de Justícia, sortiria guanyant quant major fos el nombre de Magistrats que les constituïssin, o quan menys que fos un Tribunal més nombrós que el Tribunal inferior. Perquè en realitat, tenim el cas del Tribunal personal del Jutge de primera instància, i el Tribunal immediat superior, el de l'Audiència Provincial, constituït per tres Magistrats, i després el de l'Audiència Territorial integrat per cinc Magistrats i, finalment, les Sales del Suprem, que crec que estan constituïdes per set o més Magistrats. I aquí resultaria que el Tribunal no estaria en major nombre de Magistrats. Certament que aquest és un tema molt interessant. Però cal tenir en compte el punt de vista de l'economia, i si acordem que figurin dos Magistrats més, aleshores tindrem una despesa de 57,000 ó 60,000 pessetes anyals més, segons sigui el sou que s'assigni a aquests Magistrats. I cora que aquesta és una qüestió que interessa d'una manera tan extraordinària el Pressupost, el Govern desitjaria que abans de resoldre, s'exposessin els criteris de les diverses Minories, criteris aquests que poden expressar-se en quatre paraules i que sempre és molt interessant conèixer i tant més quant es tracta d'una qüestió que no té caràcter polític i sols interessa als efectes del Pressupost.

El Sr. CASANELLES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casanelles té la paraula.

El Sr. CASANELLES: En nom de la Minoria Nacionalista d'Esquerra, nosaltres hem de manifestar que malgrat els arguments que ha exposat el senyor Sol, que tenen una importància i una força evident, nosaltres considerem que aquests moments en què la hisenda del Govern de la Generalitat no va pel camí que hauria d'anar, creiem que és més convenient que de moment aquest Tribunal el formin sis Magistrats; i més endavant tindrem la possibilitat d'estudiar i veure si cal poder augmentar aquest nombre. Però mentre no comptem amb els mitjans necessaris per atendre a les necessitats que representaria l'augment d'aquest nombre de Magistrats, creiem que serà molt necessari per la nostra

economia no acordar, de moment, aquest augment de Magistrats.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Jo no crec que un Tribunal, pel fet de què estigui compost per set membres er lloc de sis, ni perquè l'inferior sigui de cinc, pugui representar una major garantia de justícia. Al meu criteri n'hi ha prou amb què siguin diferents persones igualment qualificades les que judiquin, i no creiem que es pugui atribuir més ciència i més rectitud a un Tribunal superior que a un Tribunal inferior. L'únic que convé és que les sentències s'aïregin, es ventilin, davant de més Magistrats, sense el perjudici d'una cosa ja fallada, com si es tractés d'una nova qüestió.

Per altra banda tampoc ens faria por el Tribunal unipersonal, perquè ens trobem en molts casos en què la instància s'esgota davant del Tribunal unipersonal i no hi tenim res a dir, com quan la sentència d'un Jutge municipal en apel·lació va al Jutjat de Primera Instància, que és un Tribunal unipersonal.

I com que l'augment del nombre de Magistrats representaria un augment de despeses en el Pressupost i la nostra economia no està en una situació gaire favorable per poder atendre aquest augment de despeses, creiem que s'hauria de mantenir aquest extrem tal com ve establert en el Projecte de Llei.

El Sr. LLORET: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lloret té la paraula.

El Sr. LLORET: Hem demanat la paraula, tan sols per recolzar amb la nostra modesta opinió les paraules i els conceptes emesos pels companys Casanelles i Simó i Bofarull, perquè entenem que n'hi ha prou amb el nombre de Magistrats que s'estableix en el Projecte de Llei presentat pel Govern.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ruiz i Ponseti té la paraula.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Breus paraules, senyors Diputats. Nosaltres, pel caràcter tècnic d'aquesta qüestió i per ésser completament aliens a les qüestions jurídiques, no intervenim mai en aquests debats. En el moment en què la cosa pren un caràcter econòmic, és evident que nosaltres hem de manifestar-nos purament en defensa del Pressupost.

El que hem sentit aquí no ens ha pas convençut de la necessitat d'ampliar el nombre de Magistrats. Més bé creiem que s'hauria de reduir i creiem que amb tres n'hi hauria ben bé prou, i procedint així el Pressupost estaria més ben defensat.

El Sr. SOL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Sol.

El Sr. SOL: Senyors Diputats: Com ha dit molt bé el senyor Conseller de Justícia i Dret hi ha aquí una qüestió de fons i una altra purament de fórmula. Hi ha també una qüestió, potser l'única que sembla que pesa damunt del criteri dels nostres companys, que és l'econòmica.

Evidentment, tal com està la situació financera

de la Generalitat sembla que la tendència més adient a les circumstàncies és la que s'encamini a les economies. Respecte d'aquestes qüestions, aquesta Minoria ha estat des del primer moment la més exigent en aquesta matèria.

Ara bé; no s'ha tingut en compte aquesta qüestió quan s'ha tractat d'altres matèries, i per tant no crec que els sous de dos Magistrats més puguin fer possible un desnivellament del Pressupost. Ja comprendran els senyors Diputats que en sostenir el nostre criteri en el vot particular és, com ha dit molt bé abans el senyor Coromines, per atendre a la creació d'una jerarquia que s'imposa, ja que les qüestions de forma de vegades són més importants del que semblen a primera vista. El fet de què hi hagi aquesta escala de tres, cinc i set Magistrats, no és pas una cosa arbitrària. Potser en el fons, en el sentit que manifestava el senyor Simó i Bofarull de què la competència no la fa el nombre, pot seduir, però per alguna cosa a tot el món s'han inclinat els Estats als tribunals no pas unipersonals, sinó col·legiats, i és perquè el Tribunal col·legiat té una major garantia que l'unipersonal, ja que aquest ha d'estudiar per sí exclusivament els assumptes en un monòleg, cosa que no es planteja en un Tribunal col·legiat on hi cap el diàleg. Això realment, també es podria dir del Parlament, on no tots deliberem i hi ha moltes qüestions interessantíssimes que es debaten entre sis, vuit o deu Diputats en una Assemblea de vuitanta, i això vol dir que no sempre les qüestions són de tant interès per mantenir l'atenció de la totalitat.

Però el cert és que un Jutge per a resoldre una qüestió monologa, mentre que un Tribunal col·legiat dialoga i delibera sobre la conveniència de revocar aquella sentència que ha estat dictada, almenys signada, per cinc professionals, i així sembla més justificat que siguin set i no cinc com al Tribunal inferior, els que vinguin a resoldre.

Això en el fons pot concloure's dient: Podria més un que fos una eminència que set, si els sis restants són incompetents; però això no es pot judicar més que en un sentit enlairat i aquest sentit ens dona a comprendre que un Tribunal col·legiat no està bé que revoqui les sentències d'un Tribunal inferior compostat per un nombre igual de Jutges.

De totes maneres, com que és veritat que la qüestió pressupostària ha d'influir en el nostre ànim, podríem trobar una fórmula, consistent en fer una disposició transitòria dient que fins que les circumstàncies econòmiques de la Generalitat ho permetin, quedi limitat a sis el nombre de Magistrats. Però per aquell aspecte de decòrum, valdria la pena que el Tribunal de Cassació de Catalunya, el més alt Tribunal de la Justícia a Catalunya, el que ha de resoldre en definitiva qüestions de competència del Tribunal Suprem de Madrid, tingués almenys un nombre de Magistrats que estés en peu d'igualtat al de les Sales de Madrid.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: El Govern ha desitjat conèixer naturalment l'opinió

de les diferents Minories d'aquesta Cambra per veure si li proposaven arguments que l'obliguessin a cedir dels seus punts de partida, més aviat inclinats a favor de l'economia del Pressupost.

De manera que no venim aquí a posar de manifest responsabilitats, sinó a demanar parers per veure si bonament ens podien convèncer en contra de la nostra primera posició. Però ara he de fer una observació nova al senyor Sol sobre la modificació que proposa. Avui, tal com està el Projecte de les Sales, la constitució es deixa a cinc persones i l'haver-hi sis Magistrats deixa un marge d'elasticitat per a possibles descansos, malalties o impediments, que permet que continuïn funcionant els Tribunals àdhuc mancant-hi un Magistrat, i aquest marge ens sembla que hauria d'ésser-hi sempre reconegut i acceptat. De manera que en anar a les dues Sales amb set Magistrats, implicaria l'haver de fer un altre article en el qual es digués que les Sales es composarien de set Magistrats però que podran funcionar amb cinc. Això està molt generalitzat i ho he vist en alguns Tribunals d'oposicions de Notaries, en els que es diu que els Tribunals es composaran de set, vuit o nou persones, però que no podran funcionar si no n'hi han cinc.

Però després, en quant al que proposa, jo li diré que tal com està ara el Projecte pot tenir una fàcil resolució. Abans deia que el Govern podria, per Decret, augmentar el nombre de Magistrats i davant de l'observació que se'm féu i de l'arbitrarietat a què podia donar lloc, el Govern va demanar a la Comissió que retirés aquesta facultat. De manera, que tota modificació del Tribunal haurà de venir al Parlament.

Ara, bé; si es posa que el Tribunal està compost de dotze, i en l'article transitori es diu que per ara estarà constituït per sis i sis, i que quan les circumstàncies ho permetin serà de set, s'haurà de donar una autorització al Govern per anar a l'augment del nombre de Magistrats, però si el Parlament és el que ha d'apreciar les circumstàncies, no cal posar-ho, perquè sempre serà el Parlament qui tindrà aquesta facultat. O deixem al Govern per fixar aquests set Magistrats quan les circumstàncies ho permetin o deixem com està l'article transitori i quan el Parlament vegi que es pot fer, ho farà. El que no trobaria bé és que havent-se retirat la facultat que el Govern es quedava d'augmentar el nombre de Magistrats, es digués que les circumstàncies les apreciarà el Parlament, tota vegada que si les ha d'apreciar el Parlament no cal expressar-les.

El Sr. SOL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Sol.

El Sr. SOL : Per a manifestar, senzillament, després del que ha dit aquí el senyor Conseller de Justícia i Dret, que dono per retirat el vot particular.

El Sr. PRESIDENT : Resta retirat el vot particular.

(Es dóna lectura a l'esmena següent :)

«L'art. 2.ª restarà redactat :

Article 2.ª Constitueixen el Tribunal de Cassació, un President i dotze Magistrats. El nombre de Magistrats podrà ésser augmentat per mitjà

d'una Llei, d'acord amb les prescripcions de la present.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933.
— Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, Casanelles i Pere Lloret.»

El Sr. PRESIDENT : El senyor Simó i Bofarull manté l'esmena?

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : En realitat, aquesta esmena no caldria mantenir-la des del moment que la Comissió suprimeix el segon incís del Projecte de Llei.

Per tant, com que la Llei que vingui estarà d'acord amb aquesta esmena, tampoc cal sostenir-la.

El Sr. PRESIDENT : Queda retirada l'esmena del senyor Simó.

(Es dóna lectura a l'esmena següent :)

«L'article 2.ª quedarà redactat així :

«Constitueixen el Tribunal de Cassació un President i dotze Magistrats. El nombre de Magistrats podrà ésser augmentat per Llei.»

Palau del Parlament, 14 de desembre del 1933.
— Lluhí, Casanelles, Xirau, Tarradellas i Pere Comes.»

El Sr. PRESIDENT : Com que aquesta esmena respon al mateix esperit de les anteriors, suposo que els seus signants deuen retirar-la.

El Sr. CASANELLES : No ; la mantenim.

El Sr. TAULER : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER : La Comissió no pot acceptar aquesta esmena, perquè entén que després de la discussió i dels aclariments fets, no és necessari que es consignï.

El Sr. CASANELLES : Atenent a aquestes raons, donem per retirada l'esmena.

(S'aprova, sense més discussió, l'article segon del Dictamen.)

S'entra a la discussió de l'art. 3.ª Es dóna lectura a l'esmena següent :

«L'article 3.ª restarà redactat :

Article 3.ª El Tribunal de Cassació actua en ple a la Cambra de Govern i en dues Sales de Justícia, una de Civil i una altra contencioso-administrativa, les quals, per acord del ple, podran distribuir-se en les seccions que convingui.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933.
— Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, Casanelles i Pere Lloret.»

El Sr. PRESIDENT : La Comissió té la paraula.

El Sr. TAULER : La Comissió no pot acceptar aquesta esmena.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Jo em penso que aquesta vegada — i que em perdoni la Comissió —, no puc veure perquè no se m'admet l'esmena. No és que jo vulgui dir que l'obligui a què ho expliqui ; però l'article, tal com ve en el dictamen, diu que les seccions que es puguin formar es formaran quan convingui. Perquè la Comissió troba que fora sobrer el que es digués que seria per acord del ple que es formarien les sec-

cions? Perquè, una de dues: o en l'articulat referent a les atribucions del ple es parla — cosa que en aquest moment no recordo — de què una de les atribucions del ple serà el formar les seccions que convingui, o no ho diu. Si no ho diu allí ni ho diu aquí, ¿qui és que ha de designar les seccions o ha d'estimar quan convé que les seccions es formin? El President del Tribunal? Qui? Si la Sala de Govern, o el ple, millor dit, el ple, té atribucions concretes en aquesta Llei, el cas en què es pot trobar molt sovint és que les Sales s'hagin de formar en seccions. Quan convingui que es formin, ¿qui ha d'estimar que convé que es distribueixin les Sales en seccions? Les Sales mateixes? No crec que sigui funció seva, perquè més aviat és funció de Govern o del ple. Jo no tinc cap interès en què s'admeti l'esmena, però espero que això és un oblit que amb tres paraules queda subsanat i que pot conduir al millor govern, inclús a una fixesa de procediment interior del Tribunal de Cassació, que no crec que sigui sobrer. Jo mantinc aquesta esmena a no ésser que la Comissió em dongui la raó de què està ja establert en les atribucions del ple o de què no cal, perquè d'una manera automàtica tots i cadascú dels que formen el Tribunal, un bon dia convindran en formar seccions. Però, on prenen aquest acord? Com pot tenir força executiva i àdhuc comminatòria per al personal del Tribunal perquè vagi a servir aquella secció determinada, si no hi ha qui tingui autoritat per a determinar-ho o imposar-ho? Res més.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: Vertaderament, senyor Simó, en rebutjar en principi la Comissió l'esmena, ha estat perquè enten i encara segueix entenent, que no hi ha diferència entre l'article i l'esmena. Així és que per l'article és indubtable que el Tribunal en ple és el qui ha d'entendre sobre la conveniència de les seccions. En aquest aspecte estem d'acord amb l'esmena del senyor Simó. En total, sembla que aquí falta concretar que sigui el ple. Nosaltres ja ho entenem així, i en les atribucions del ple, que vindran després, és indubtable que hi és. Això no obstant, no té la Comissió inconvenient en què hi constin aquestes paraules. Fixi's el senyor Simó que ja parteix l'article de dir «que el Tribunal de Cassació actua en ple com a tal i com a tal i que es podrà dividir en les Seccions, que funcionaran segons convingui; i el que ha de convenir-ho és indubtable que és el Tribunal en ple. Això no obstant, no hi veu inconvenient la Comissió en fer constar que sigui el ple qui determini les seccions que convinguin.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Molt agraït a la Comissió; perquè així, a més, demostra una cosa que ja presumia jo, o sigui que té la clara visió de què la Llei ha d'ésser clara, i quan més clara, més justa. Moltes gràcies.

(S'aprova l'art. 3.^r, d'acord amb l'esmena presentada pel senyor Simó.)

(S'entra a la discussió del títol II del dictamen, article 4.^t Es dona lectura a l'esmena següent:

«L'article 4.^t restarà redactat:

Article 4.^t — 5.e Quatre Magistrats del Tribunal de Cassació designats pel ple del mateix Tribunal.

8.e Els dos Presidents de la Sala de l'Audiència Territorial de Barcelona i els dos Magistrats que estiguin al cap de l'escalafó.

9.e Els Presidents de les Audiències del Criminal de Catalunya.

12. Suprimir.

La resta de l'article, igual.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, Casanelles i Pere Lloret.»

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: La Comissió accepta íntegrament el redactat del seu art. 4.^t, i, per consegüent, es veu obligada a rebutjar aquesta esmena al mateix, i fa l'observació d'una petita modificació en l'apartat novè de l'article, que diu «Els Presidents de les altres quatre Audiències de Catalunya». Se suprimeix «quatre», perquè poden el dia de demà ésser cinc o sis les Audiències. Només amb aquesta petita modificació es manté l'article, rebutjant de moment l'esmena que s'ha presentat.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: De l'esmena presentada a aquest art. 4.^t, en virtut de les manifestacions que acaba de fer la Comissió, jo en supprimeixo l'article 9.e És més encertada la fórmula que proposa la Comissió que no pas la que nosaltres proposem en aquesta esmena quant al número novè. Quant el número cinquè, nosaltres diem que en lloc de dos Magistrats del Tribunal de Cassació, en siguin quatre, i en el número vuitè, en lloc de què siguin els dos Presidents de Sala de la Territorial de Barcelona, diem que siguin, a més d'aquests dos Presidents de Sala, els dos Magistrats més antics. Aquestes dues modificacions, en el sentit que he enumerat, obceixen al criteri nostre de què en l'assemblea que designarà el President del Tribunal de Cassació i que formarà les ternes per als Magistrats hi predominin els elements judicials, els elements professionals. I quant al número dotze, jo tinc un profund respecte pels Jutges municipals, però no em sembla a mi que pel sol fet d'ésser Jutges municipals de Barcelona puguin tenir major capacitat que els Jutges municipals de qualsevol poble rural, mentre siguin lletrats, com són els d'aquí; i jo procuraria, si fos Govern, comblar d'honors merescuts els Jutges municipals, però no posaria pas aquí amb vot per a elegir President del Tribunal de Cassació el degà dels Jutges municipals de Barcelona. Em sembla que és una miqueta fora de lloc. No crec que mai el degà dels Jutges municipals de Barcelona ni cap Jutge municipal de Barcelona hagi pensat tenir un vot en una cosa com aquesta. ¿Per què no s'hi posen — doncs s'hi podrien posar — altres categories? De totes maneres, no en fem qüestió tancada; ara, sí que insistim en l'augment de Magistrats que formin part del Tribunal en la forma que expressem, als efectes que tinguin ma-

joria els que no signifiquin funció governativa ni participin directament de la política, quant a l'assemblea, per al nomenament de President. No obstant, si la Comissió no ho admet, fent constar el meu vot a favor de la pròpia esmena, perquè no puc renegar dels meus fills... (*Rialles*.)

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: La Comissió sent molt: no poder accedir aquesta vegada a la petició de l'amic senyor Simó, atenent a les manifestacions que en tractar-se de la totalitat del Projecte, respecte a la composició dels elements que han de fer l'assemblea per a l'elecció del President, ja es varen fer en aquesta Cambra, i és perquè nosaltres entenem que ja està ben representat l'element judicial dintre de la composició que proposem en l'art. 1.er, referent a l'elecció del President.

El Sr. PRESIDENT: Resta, doncs, rebutjada l'esmena, amb el vot a favor de la mateixa del senyor Simó i demés signants.

(*Es dona lectura a l'esmena següent:*)

«Article 4.^t L'apartat primer d'aquest article dirà:

«Set Diputats del Parlament de Catalunya.»

L'apartat cinquè de l'art. 4.^t quedarà com segueix:

«Quatre Magistrats del Tribunal de Cassació, designats pel ple del mateix Tribunal.»

L'apartat vuitè d'aquest article quedarà redactat així:

«Els dos Presidents de Sala de l'Audiència Territorial de Barcelona i els dos Magistrats que estiguin al cap de l'escalfó.»

Palau del Parlament, 14 de desembre del 1933. — Casanelles, Lluhi, Xirau, Tarradelles i Comes.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió, per a dir si accepta o rebutja l'esmena.

El Sr. TAULER: La Comissió ja ha fet avinent, en mantenir l'articulat al principi, que no podia acceptar aquestes esmenes, tant la del senyor Simó i Bofarull com la del senyor Casanelles. No obstant, si el senyor Casanelles vol exposar algunes raons, potser podran influir en l'ànim de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanelles.

El Sr. CASANELLES: Breus manifestacions, perquè també el meu pensament coincideix amb el del senyor Simó, en quant als apartats cinquè i vuitè; és a dir, que nosaltres, en proposar aquesta esmena, el que volem és disminuir la preponderància de l'element polític i, a ésser possible, que l'assemblea sigui composta d'elements professionals. I com que tenim aquest criteri, només hem posat set Diputats, perquè si encara aquesta assemblea hagués d'elegir un sol representant i aquest representant que proposés l'assemblea fos el que hagués de nomenar el President de la Generalitat, per a President del Tribunal Suprem, nosaltres no tindríem cap inconvenient en què el nombre de Diputats fos major. Però havent d'elegir el President del Tribunal Suprem el President de la Generalitat en una terna, ens trobem amb allò que ja dèiem en la discussió de la totalitat, o sigui que com que són dotze els Diputats que elegirà la Majoria, donada la formació d'aquesta Cambra, ens trobarem que aquests Diputats elegiran una

terna i d'aquesta terna serà nomenat un representant, i aquest representant serà el mateix que el dia de demà el President de la Generalitat nomeni President del Tribunal Suprem. Això passarà perquè, naturalment, el President de la Generalitat és no un poder moderador, sinó un cap de Govern, i en ésser cap de Govern, ens trobem que està lligat amb un partit polític i influenciat per un partit polític, i nosaltres, per a fugir de tota influència política, és pel que mantenim aquesta esmena i reduïm el nombre de Diputats a set, encara que el nostre desig fóra que en lloc d'ésser una assemblea, fos el poble el que elegís directament el President d'aquest Tribunal. Però no essent possible, perquè semblaria que fent-ho així el President del Tribunal Suprem seria una autoritat superior jeràrquica al President de la Generalitat, hem optat per la fórmula proposada.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Per a manifestar aquí davant del Parlament el que vaig dir al senyor Casanelles. Per altra banda, tinc entès que hi ha un senyor Diputat que vol plantejar més àmpliament aquesta qüestió en parlar de la forma d'elegir-se el President del Tribunal de Cassació, o sigui de com s'ha d'elegir el President, si és directament per l'assemblea, o per una terna, i això ve en un article posterior, que crec que serà objecte d'una esmena i crec que podrà donar lloc a un més ample debat. Però ara només faré observar una cosa al senyor Casanelles. Que en quant als dos extrems darrers, que són els mateixos que ha presentat el senyor Simó, n'hi ha un que no juga per aquesta primera vegada perquè com no hi haurà els quatre Magistrats del Tribunal de Cassació, aquests no podran intervenir en l'elecció del President; i després, que aquest tema de la por, de la resistència a la intervenció del Poder executiu en el nomenament del més alt Magistrat de la Justícia, em penso que representa un desviació sobre la qual hauríem de reflexionar. No és la tradició catalana, ni la tradició d'enlloc del món; al contrari, avui a tot el món hi ha més aviat una inclinació a fer que el Poder judicial no sigui tal Poder judicial, sinó que sigui una funció més, sempre patronada, dirigida i organitzada pel Poder públic, que té la més suprema representació del Poder executiu. Però és que aquesta és la tradició catalana. I ara no en vaig a fer molt d'esment, perquè crec que entrarem a discutir-ho més àmpliament, però li recordaré al senyor Casanelles, com li deia l'altre dia, que tant és la tradició catalana la intervenció del Poder popular en el nomenament dels Presidents, que em sembla recordar que en les Bases de Manresa es confiava el nomenament del Tribunal de Cassació al Parlament de Catalunya, i que és una tradició catalana de les nostres Corts, que el President de l'antiga Audiència de la Generalitat de Catalunya, del Principat de Catalunya, també era un nomenament derivat del Poder executiu. De manera que és una tradició nostra que, perquè les corrents de l'organització de l'Administració de Justícia no ho porten així, que avui no cal rectificar aquesta intervenció del Poder polític en el nomenament del primer Magistrat de la Justícia del país.

Per això insisteixo que no modifiquem aquesta

composició de l'assemblea i que, més a més, discutim això més àmpliament quan es presenti l'esmena del nostre company, referent a si ha d'ésser per nomenament directe o de terna. En tot cas, penso en això que el Govern, atenent aquestes manifestacions fetes aquí, ja ha proposat i penso que la Comissió ja ha acceptat, que en lloc d'ésser el quòrum necessari la cinquena part dels vots de l'assemblea, que calgui obtenir la tercera part. I aleshores això faria, com dic, que el President podria nomenar el primer o el segon de la terna, però mai el tercer, perquè havent de tenir més d'una tercera part no podria ésser que a la terna n'hi figuressin dos que tinguessin més vots que ell.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanelles.

El Sr. CASANELLES: Com ha dit el senyor Conseller de Justícia i Dret, que després vindria una altra esmena i discutiríem més àmpliament aquesta qüestió...

El Sr. PRESIDENT: Realment no hi ha cap esmena; el que passa és que hi ha un senyor Diputat que té demanada la paraula per a parlar de la totalitat de l'article, però no té cap inconvenient aquesta Presidència en involucrar la discussió, junt amb l'esmena.

Té la paraula, doncs, el senyor Rovira i Virgili.

El Sr. ROVIRA I VIRGILI: Senyors Diputats: L'altre dia, l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret, va alludir a una persona d'aquesta Majoria que segons tenia entès volia defensar que el President del Tribunal de Cassació fos elegit per votació directa pel Parlament. En efecte, aquesta persona, aquesta modesta persona, sóc jo mateix, i, per tant, amb la vènia de la Presidència i dels senyors Diputats, defensaré el meu criteri.

He de començar per dir que en aquestes qüestions doctrinals o ideològiques, és on realment jo sóc una mica díscol; les úniques qüestions que he plantejat, dins de l'Esquerra, dintre de la Majoria, són qüestions doctrinals, i dic això, per contestar una al·lusió injusta que em féu l'altre dia el senyor Lluhi, volent suposar que jo defensava teories a posteriori, per a justificar certs fets. Això demostra que el senyor Lluhi no em coneix gaire. Sóc al revés: les úniques qüestions doctrinals, les qüestions ideològiques són les úniques qüestions en què jo puc defensar en certs moments un criteri contra el que defensi la Majoria, o el que defensi el Govern. I he de dir al senyor Lluhi, molt amicalment, que ell té una gran força d'embranchada en els debats parlamentaris, que això és una gran força en les polèmiques on s'arriba sovint, en el Parlament, al que en diríem un cos a cos; però no és sempre la millor manera de tenir raó. Quan ell arribi a la maduresa política, que aviat hi arribarà, la seva força d'embranchada serà compensada, serà equilibrada per una força de reflexió, i aleshores les seves altes qualitats donaran més rendiment i podran fer millor a Catalunya i a la República els serveis que n'esperem.

Es ben al contrari que jo defensi teories per a justificar fets ni d'un Govern, ni de qui sigui; tinc un criteri completament independent, i per això ara em trobo en desacord amb elements

d'aquesta Cambra que com a esquerristes, haurien d'ésser els més contraris del procediment que es defensa per a l'elecció del President del Tribunal de Cassació. Conec les formes de designació per a l'Alt Tribunal en diversos països. No n'he fet cap estudi concret en aquest moment, però pel que recordo sé que hi ha tres formes: elecció per sufragi popular, designació pel Poder executiu i elecció pel Poder legislatiu. Una forma d'assemblea mixta i una terna, com ací es demana, que sàpiga no hi és enlloc del món, i crec que aquesta forma no és democràtica.

Però el remei que proposa el senyor Casanelles, encara ho és menys. Jo m'admiro de llegir el seu discurs de l'altre dia, que era d'un perfecte conservador, tant, que creia sentir el senyor Duran i Ventosa, que, per a mi, és el conservador més perfecte del món.

Jo no comprenc com amb un criteri esquerrista es pot abandonar a mans d'elements judicials, de Magistrats i de Jutges, la designació del President del Tribunal de Cassació de Catalunya. El criteri clàssic esquerrista, el criteri federal (que jo en tinc una part i aquest és el meu orgull) és el criteri dels Estats Units i de Suïssa, l'elecció per sufragi popular; però com que jo no em lligo massa amb teories, com que veig la realitat, crec que, a Catalunya, l'elecció per sufragi universal fóra un error, crec que és impracticable, i aleshores, no fent-ho el poble mateix, ho ha de fer el Parlament, que representa el poble.

Deia el senyor Coromines que en el cas dels Estats Units, és el poble per sufragi que designa els Tribunals en part. Això és cert, més que per a res, per als Tribunals inferiors; en canvi, els Tribunals superiors, en alguns Estats de Nord-Amèrica, són elegits pel Poder legislatiu. I és el cas mateix, o molt semblant, el de Suïssa. ¿Qui elegeix el Tribunal federal de Suïssa, el més alt Tribunal de la Federació? L'elegeix l'Assemblea federal, l'Assemblea formada per la Cambra popular i per la Cambra dels Estats, i dintre dels Cantons, els Tribunals superiors són, generalment, elegits pel Gran Consell, que és el Parlament Cantonal.

No defenso, doncs, en aquesta qüestió cap criteri personal; el que jo defenso existeix en els països més democràtics del món. Però encara es dona el cas que en això coincideixo amb la tradició catalana, amb la tradició, per dir-ho més exactament, catalanista. Comencem per aquell projecte de Bases de l'Estat català, de Constitució catalana, fet per l'Assemblea de Manresa. Les Bases de Manresa diuen que el President i el Vice-president del Tribunal Suprem català serà elegit per les Corts catalanes. Passem a Valentí Almirall, i veiem que encara és més radical; així com les bases de Manresa diuen que han de designar el President i el Vice-president del Tribunal Suprem les Corts catalanes, Almirall volia que tot el Tribunal Suprem fos designat pel Poder legislatiu. De manera que tenim en aquesta qüestió una tradició catalanista que fa que el Poder judicial derivi del Poder legislatiu.

Qualsevol diria que els homes de l'alta justícia tenen una categoria superior política i moral, en relació al restant del poble. Jo això no ho crec, jo no hi crec amb el mite de la superioritat d'aquests elements.

Hi ha de tot; però a aquells que creguin que la garantia de la puresa està a posar aquestes coses en mans dels elements judicials, els diré que estan equivocats. Ni ara, ni abans, hi ha hagut tanta de puresa en aquells rengles. Si creiem que abans la Justícia era pura i que ara no ho és, ens equivoquem. El senyor Valls i Taberner pot testificar com a les antigues Corts catalanes gairebé sempre es discutia aquest problema de la puresa judicial, i aleshores hi havia l'acusació contínua contra aquells Jutges que rebien diners dels litigants. No vull creure que una Assemblea d'alts elements de la Judicatura i de l'Advocacia sigui superior a un Parlament elegit pel poble de Catalunya. Crec que les nostres togues de legisladors, togues si voleu invisibles, no són de cap manera inferiors a les togues d'aquells que administren la Justícia oficial.

¿Per ventura es posa amb aquest sistema l'elecció de President del Tribunal Superior en mans de l'estament judicial? Això fóra corporatiu, però fóra encara una mica democràtic. No es fa això; es posa en mans, o es vol posar en mans d'una oligarquia judicial, aquest càrrec important del Tribunal de Cassació de Catalunya. I això ni tan solament en tesi corporativa és defensable.

¿Es que aquell home que té un alt càrrec a la Judicatura, aquell important Advocat que intervé en aquesta Assemblea, és un home deslligat de les coses del món? ¿Es que hi ha algun cas en què no se segueixi també en això un criteri de tendència? ¿Es que només els polítics poden moure's per qüestions de Partit? Aquell Magistrat, aquell Jutge que forma part de l'Assemblea és un home com els altres, i també en moltes qüestions polítiques, socials, religioses, té el seu parer, i per força es deixa influir. ¿Que no tenim ara mateix l'exemple ben recent i ben trist del Tribunal de Garanties? ¿Es que aquells homes de Lleis, aquells Advocats, aquells professionals que elegiren representants seus, ho varen fer prescindint de criteris polítics, ho varen fer amb un pur criteri professional? Tots sabem que no; doncs si els homes d'esquerra, després d'aquest escarment del Tribunal de Garanties, encara cauen en el parany professional, els diré que no tenen remei, que no tenen cura.

Jo m'explico la preocupació del senyor Casanelles, del senyor Sol, dels que parlen en aquesta Cambra del problema del Tribunal de Cassació. Creuen que un Parlament o que un Govern que elegeixi un càrrec d'aquests pot deixar-se portar per criteri partidista. Aquest perill existeix, aquest perill hi és, realment, i tots hem de voler que es pugui posar remei a aquest mal.

El Sr. CASANELLES: Demano per parlar.

El Sr. ROVIRA I VIRGILI: Però, ¿quin pot ésser aquest remei? Per a mi és molt diferent del que es preconitza en les esmenes que s'han presentat. Sóc contrari a la terna, a la intervenció del President de la Generalitat; però encara més a deixar aquesta qüestió, per a mi molt important, en mans d'una oligarquia judicial. Si seguim el criteri del Govern, de la terna per part del President de la Generalitat, succeeix que aleshores se'l posa a ell directament en el cas de triar entre tres persones. Cas que aquell que té menys vots a la terna sigui el candidat de la majoria parlamentària, si el President n'elegeix un altre, desautoritza la majoria; si elegeix

aquell que té menys vots perquè és del Partit, cau en pecat de partidisme. Jo no crec que es faci cap favor al President de la Generalitat obligant-lo a decidir un problema com aquest. Em sembla millor que la garantia perquè sigui un home amb prou condicions el que ocupi aquest càrrec judicial, ha d'ésser feta a la inversa. Crec que el Parlament de Catalunya, en elegir aquest President, no pot fer-ho com en el cas que en el Tribunal de Garanties ha succeït. No; hi ha d'haver assenyalades qualitats, que en part ja formen part del projecte, i encara n'hi podem posar més, restringint així la llista dels candidats, fent-la molt més reduïda, a fi que el Parlament triï entre aquests homes.

Això em sembla més just, més pràctic i més democràtic. Jo apello a la consciència republicana i democràtica de la Majoria, de les Minories, del Govern i de la Comissió, perquè entre tots cerquin una fórmula que garantitzi alhora la dignitat del càrrec i la seva elecció en forma democràtica. I res més. (*Aplaudiments en la Majoria.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanelles.

El Sr. CASANELLES: Breus paraules per a contestar les intervencions del senyor Rovira i Virgili i del senyor Conseller de Justícia i Dret sobre la meua esmena a l'art. 4.^t

Veritablement, nosaltres quan hem redactat aquesta esmena no hem intentat pas redactar una esmena amb esperit esquerrista o amb esperit conservador. Nosaltres, l'únic que hem fet en redactar aquesta esmena, és mirar que el President de la Generalitat no pogués nomenar al seu caprici l'home que li semblés millor, i hem fet això perquè no hem tingut confiança, senzillament, en el President de la Generalitat. I no li hem tingut aquesta confiança perquè el President de la Generalitat fins ara no ha tingut el respecte que també havia de tenir a aquest esquerrisme que diu el senyor Rovira i Virgili. No l'ha tingut, no fent cas del Parlament de Catalunya i no comparant davant d'aquest Parlament. Perquè no tenim por d'aquest esquerrisme i perquè no ens fiem massa de l'esquerrisme del senyor President de la Generalitat, hem fet nosaltres el possible per limitar les seves facultats. La nostra esmena ha estat redactada en aquest sentit i no en cap altre.

No és que estem completament d'acord amb què aquesta sigui la fórmula definitiva. Nosaltres, com deia el senyor Rovira i Virgili, estariem més d'acord amb què fos per elecció popular, com ja ho manifestàrem així dintre de la Comissió; nosaltres hauríem volgut, a ésser possible, que hagués estat el poble qui hagués nomenat el President del Tribunal Suprem. Segurament si es fes així, el poble nomenaria la persona capacitada, i es fixaria en les seves dots i en les seves qualitats, i no buscaria homes que, perquè tinguin la simpatia de la Majoria o del President del Partit, siguin els que el dia de demà puguin ésser Presidents del Tribunal Suprem.

Però, a més, ens ha parlat també que a l'Assemblea Federal de Suïssa l'elegia directament el Poder legislatiu. Aquella Assemblea no és un Parlament, sinó que hi ha la Cambra Federal i l'Assemblea Cantonal. Són les dues reunides; els representants dels cantons i els representants del po-

ble. Nosaltres tampoc hi tindríem inconvenient i ens ho estimaríem més, sinó ens trobéssim amb un Parlament com aquest, que està compost d'una Majoria compacta, tan immensa que, naturalment, seria elegit l'home que voldria la Majoria. Si en aquest Parlament tinguéssim una representació proporcional, si hi estiguessin representats tots els partits d'una manera proporcional, segurament estaríem d'acord amb el senyor Rovira i Virgili que fos el Parlament qui l'elegís. Com que aquí resulta que no hi ha una representació proporcional, que només hi ha una Majoria aixafant, ens trobaríem que aleshores nomenaria la persona que ella voldria. (*Protestes en la Majoria.*)

El Sr. LLUHÍ: No hi tenim confiança tampoc en la Majoria! (*Rumors.*)

El Sr. CASANELLES: I no hi tenim confiança en la Majoria, perquè ens ha demostrat diverses vegades que és sectària i partidista.

El Sr. LLUHÍ: I no esquerrista. (*Rumors.*)

El Sr. CASANELLES: També ens ha parlat el senyor Rovira de les Bases de Manresa; no crec que aquestes Bases siguin suficients per a fonamentar una tradició.

En quant a la consideració respecte al Poder judicial, és natural que per elegir el President del Tribunal Suprem — així passa en tots els pobles — es busqui un home, com a premi de tota la seva carrera judicial; en la nostra Llei orgànica correspon els Magistrats que hi han estat — ara no recordo completament la Llei orgànica — Presidents de l'Audiència de Barcelona o de Madrid, i altres per l'estil, d'aquesta mateixa categoria. Naturalment que, com a premi dintre d'aquest conjunt dels que han arribat al màxim del Poder judicial, pugui el Poder executiu elegir algun d'aquests homes; però nosaltres ens trobem que com que no tenim tota i plena l'administració de Justícia catalana, sinó que l'únic Tribunal que organitzem plenament és el Tribunal de Cassació, ens trobarem que es podrà posar-hi, i segurament s'hi posarà no als que hagin administrat Justícia a Catalunya com a premi de la seva carrera, sinó els homes que la Majoria cregui amb més capacitat dintre de Catalunya per administrar aquesta Justícia.

Si es fa d'una manera proporcional, es buscaran homes competents; però si no, l'Esquerra o el partit que governi aleshores, buscarà un home del seu partit i caurem dintre d'aquell partidisme que no agrada tampoc al senyor Rovira i Virgili. Si a mi el senyor Rovira i Virgili em troba una fórmula pel proper Parlament, de manera que aleshores hi hagi una representació proporcional i l'integrin homes representants de totes les Minories, que tots plegats constitueixin una veritable representació del poble, nosaltres no tindríem cap inconvenient en què el Parlament elegís el President del Tribunal de Cassació. Però mentre el Parlament estigui representat per una Majoria compacta, nosaltres no hi tenim confiança. I tampoc podem tenir confiança en el President de la Generalitat, perquè no podem creure en un President que ens ha demostrat diverses vegades que no respecta cap dels drets del Parlament, que són la base de l'organització democràtica.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Senyors Diputats: Jo pregaria — si aquest prec hagués d'ésser benèvolament interpretat — al senyor Rovira i Virgili que em permetés demanar-li que concretés en una esmena el que acaba de manifestar.

Quan es discutia la totalitat d'aquest Projecte, nosaltres ens vam permetre dir que no ens satisfia, perquè era una cosa híbrida, era una cosa tímida, era una cosa de transacció, però d'una mena de transacció entre dos principis oposats, que no satisfia ni els partidaris d'un principi, ni els del contrari, ni els propis disingents, que són en aquestes qüestions els primers disgustats de la pròpia obra. Jo entenc que aquest Parlament, que aquesta Majoria, té un origen perfectament legítim, i que originalment representa la immensa Majoria de Catalunya. Potser avui no té aquella compacta i entusiasta assistència d'aleshores, però nosaltres, demòcrates, hem de reconèixer...

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Quins eufemismes!

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Com?

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Deia, quins eufemismes!

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Ah!, havia entès «feminismes». (*Rialles.*)

Perquè ara, amb el vot de la dona, s'ha pogut modificar el to de la política, i per això havia entès «feminismes» (*Rialles.*)

Doncs, les nostres esmenes han estat, si es vol, un esforç de flaqueja encaminat a millorar el Projecte, ni que a juí del senyor Rovira i de la Majoria, que he vist pels aplaudiments que participava del seu criteri, pogués semblar contradictori el que acabo de dir. Aquesta Minoria no es creia amb prou força — la manifestació de la Majoria ha estat evident, però jo crec que la gran habilitat és la sinceritat —, encara que és una Minoria exigua en quant al nombre i ínfima en quant a autoritat, no es creia amb prou força, dic, per a poder capgirar l'orientació d'aquest Projecte, i anava a millorar-lo; dintre del mal encaminat que està, anàvem a fer-lo el menys dolent possible. Ja que s'acceptava la participació dels professionals, que hi tinguessin majoria els professionals, per aleshores eximir al Poder legislatiu de la responsabilitat que pogués haver-hi. El que nosaltres no admetem de cap manera és la ingerència del Poder executiu. La del Poder executiu no l'admetem, i per això jo vaig remarcar les ingerències governatives, i vaig qualificar de governatiu aquest Projecte, començant per l'art. 1.º, dient que per Decret es pot augmentar el nombre de Magistrats; fent presidir el Tribunal d'oposicions al propi Conseller de Justícia, i acabant amb la designació del President del Tribunal, feta en forma absolutament lliure — qualsevol que fos la modalitat que es donés sobre el paper — pel President de la Generalitat.

Però si el senyor Rovira i Virgili, aquí l'únic en aquesta qüestió fidel intèrpret de la doctrina democràtica, liberal i federalista, es mostra partidari de què sigui estrictament el Poder legislatiu, que sigui el poble directament, malgrat d'ésser una representació de segon grau el qual el nomeni,

jo retiraré les esmenes que s'oposin a la doctrina exposada pel senyor Rovira i Virgili. I per això voldríem que el senyor Rovira i Virgili que ha exposat una doctrina tan democràtica i tan liberal i que ha sabut atreure's l'adhesió de la Majoria al seu criteri, manifestés aquest en una esmena o en altra forma que doni vitalitat al Projecte i no creiem que el Govern es vulgui entossudir a mantenir un sistema que no satisfarà a ningú, ni tan sols al propi Govern com passa generalment en les qüestions transaccionals.

I sobre això res més, pensant que la perspicàcia política dels més perspicaces de la Majoria no veuran en les meves paraules res que pugui representar una maniobra, cap intent de maniobra, perquè són moltes les vegades que hem vist com els Projectes portats a aquest Parlament pel propi senyor Conseller de Justícia, han estat capgirats en la seva part fonamental en el si de la Comissió o per esmenes en aquest saló de sessions.

Amic Rovira, estic al vostre costat i em sembla que ho estan tots, qualsevol que sigui el resultat que doni aquest debat, i formuleu l'esmena que serà la demostració del vostre valor cívica, que Catalunya us ho haurà d'agrair.

El Sr. ROVIRA I VIRGILI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Virgili.

El Sr. ROVIRA I VIRGILI: Senyors Diputats: He de començar declarant la meva satisfacció, perquè em sembla que el debat s'encarria cap a solucions, d'una banda, d'harmonia, i d'altra banda de caràcter pràctic i que deixi satisfet el nostre esperit democràtic.

El senyor Casanelles sap perfectament que en la major part dels països l'alta justícia és designada pel Poder executiu; però sabem tots també els defectes que té aquesta solució; i entre la solució executiva i la solució legislativa, ningú no dubtarà que és més democràtica l'elecció pel Parlament. L'Assemblea federal de Suïssa és la reunió de les dues Cambres: del Consell Nacional o Congrés, i del Consell dels Estats o Senat. Dintre dels Cantons, en molts d'ells, l'elecció de l'Alt Tribunal de Justícia la fa el Gran Consell, que és el Parlament cantonal. I aquesta solució parlamentària és per a mi molt superior a la del Projecte que se'ns ha presentat i és molt superior a la de les esmenes presentades.

Ara que a tot arreu del món hi ha una reviviscència de l'esperit corporatiu, que sota de la direcció d'Itàlia, altres Estats es constitueixen en una forma corporativa, em semblaria un mal símptoma que nosaltres ens sentíssim influïts per aquest esperit corporatiu i deixéssim l'elecció del President del Tribunal de Cassació en mans de l'alta magistratura i en mans d'uns quants degans dels Col·legis d'Advocats.

Fer-ho així, em semblaria un error com a demòcrates i com a catalans; perquè tal com està estructurada la magistratura en aquest mateix moment, els que diuen que no tenen confiança en el Parlament, ¿la tenen o no en aquesta magistratura?

Jo no l'acuso de res professional. En tot cas es tracta del seu esperit. Vindrà un moment en

què els elements judicials de Catalunya s'hagin deixat influenciar del nostre esperit. Però ara no el tenen, això és un perill més a afegir.

Pel que he dit em sembla que fóra una solució adequada que l'elecció la fes el Parlament d'acord amb el que passa amb Estats ben esquerristes i d'acord amb la tradició catalanista; però, hem de prendre precaucions perquè l'elegit sigui apte i digne, no solament per criteri de Partit, sinó per criteri de tots. I creiem que pot ésser una bona manera d'elecció el formar una llista no molt extensa, amb noms de persones en les quals poguem confiar, tant en el concepte de dignitat com en el d'aptitud, per a aquest alt lloc de la magistratura. Dintre els noms d'aquesta llista, el Parlament podria fer la votació. Així tindríem assegurat el procediment democràtic i la garantia de la persona elegida.

Jo no he fet ni faig ara una esmena concreta, perquè sobre aquesta qüestió de forma no tinc criteri tancat; qualsevol forma em sembla bé, si la manera de fer la llista té garanties. Sobre aquesta base podríem trobar, Majoria i Minories, Comissió i Govern, una fórmula per a la designació del President de l'Alt Tribunal de Catalunya, que tindria l'assentiment del Parlament en ple.

Faig, doncs, la meua proposta demanant una reunió de la Comissió, amb el Govern i els Caps de Grups Parlamentaris, perquè puguin decidir d'acord totes aquestes qüestions.

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. ABADAL: Nosaltres tenim presentat un vot particular respecte aquest assumpte en l'art. 10 d'aquest Projecte de Llei; però ara ha resultat, no sabem per quin motiu, que ha vingut a fer-se la discussió respecte de la forma de nomenament del President del Tribunal de Cassació de Catalunya, dintre d'aquest art. 4.^t Com que això avença el tema d'aquella discussió en forma que després ja ens trobaríem gairebé lligats en el que respecta a decidir, per això jo he demanat la paraula per a dir quin és el nostre criteri respecte aquest punt. És clar que el nostre criteri resta d'una manera clarament definit, sobre la base de què en l'art. 4.^t que ara discutim es regula la composició de l'assemblea que ha de fer la designació d'aquells que poden ésser Presidents del Tribunal de Cassació, i està fixat en el vot particular que hem presentat a l'art. 10, de manera que la designació sigui unipersonal i no per terna.

La qüestió cabdal és de si s'ha de dir «poder» o «funció», si ha d'haver-hi o no la interferència del Poder executiu i del legislatiu, en el Poder judicial, o de la funció legislativa o governativa en la funció judicial. Respecte a si s'ha de dir «poder» o «funció», ens és gairebé indiferent, perquè a nosaltres no ens interessin les paraules en sí, sinó llur substància de les mateixes i la de les coses. Però, realment, ens estranya que després de venir-se durant una infinitat d'anys vituperant les ingerències del Poder legislatiu dintre de l'Administració de Justícia, avui hi hagi resistència a fer aquesta separació absoluta del Poder legislatiu en l'Administració de Justícia, perquè al fi i al cap tot el que es cerca dintre de la determinació és que en l'assemblea en-

trin parlamentaris, i tot el que es cerca és deixar en una llibertat més o menys limitada el President de la Generalitat, que al fi i al cap és el President del Poder executiu, en la designació del President del Tribunal de Cassació, no és més que tornar altra vegada a la interferència del Poder executiu en el Poder judicial, o del Poder executiu en la funció judicial, diguem-ho com es vulgui. I nosaltres entenem que l'Administració de Justícia ha d'ésser una cosa absolutament independent, perquè la seva funció és clara i determinada: l'aplicació de les Lleis.

El Parlament fa les Lleis i les fa de manera que creu convenient, per la seva voluntat sobirana; i amb aquesta voluntat sobirana que li és pròpia, el Parlament fixa les normes del Dret; i ni el Parlament, ni, molt menys, el Poder executiu, tenen, el dia de demà, perquè barrejar-se per res en la forma i manera com l'Administració de Justícia aplica aquestes Lleis. Per això, tot el que sigui interferència del Poder executiu en l'Administració de Justícia, nosaltres ho rebutgem en absolut. I per això nosaltres anàvem a la determinació de què almenys el que pogués succeir és que aquesta assemblea que designa el President del Tribunal de Cassació sigui en forma unipersonal, de manera que el nomenament posterior recaigui sobre la persona designada en aquesta assemblea.

S'ha parlat aquí de la tradició catalana i s'ha parlat del que eren altres pobles. A mi no m'agrada molt entrar en totes aquestes coses, perquè entenc que el Parlament de Catalunya — sobretot ara que està en els seus començaments — és el que ha de determinar el que cregui més convenient per les circumstàncies en què es troba Catalunya, perquè les circumstàncies poden ésser diferents en uns pobles i altres, i aquí entenc que al que hem d'anar és a fer una administració de justícia que sigui el major prestigi que pugui haver-hi a Catalunya respecte de les seves Lleis.

Les Bases de Manresa deien unes coses o altres? Bé, i què! Trobo que ha plogut molt des de les Bases de Manresa fins avui. Trobo, a més, que les Bases de Manresa no hi haurà ningú en aquest Parlament que les acceptés tal com estan redactades, perquè en elles es parla de representacions corporatives en totes les coses. En el dia d'avui, hi hauria ningú dintre de la Majoria ni de les Minories que acceptés aquest camí, ja que avui més aviat sembla que són desviacions del sistema democràtic, que nosaltres no fem més cada dia que dir que ha d'ésser el fonament del nostre poble? De manera que respecte d'aquest punt, crec que no hem d'anar a allò que abans s'havia pensat, sinó que hem d'anar al que sigui més convenient ara; i el més convenient al dia d'avui i el que crec que escau més al prestigi dels pobles, és l'absoluta independència de tots els altres poders i de totes les altres funcions.

El senyor Rovira i Virgili proposa que sigui el Parlament el que ho faci. El senyor Casanelles ha indicat una sèrie d'inconvenients i inconvenients, al meu entendre insuperables, en el sentit de què fos el Parlament el que fes la designació del President del Tribunal de Cassació. L'administració justa de la Justícia, com totes les coses en aquest món, té i s'ha de sostenir sobre una tradició. Tan de bo que nosaltres obtinguéssim, con-

tra el que s'ha parlat de suposades oligarquies jurídiques, tan de bo nosaltres obtinguéssim dintre de Catalunya una tradició familiar dintre de l'administració de Justícia, com moltes vegades ha estat honra i honor de l'administració de la Justícia francesa!

De manera, que al meu concepte, i crec que al d'aquesta Minoria, el què s'imposa és l'absoluta independència, una absoluta independència en virtut de la qual si alguna cosa haguéssim hagut de fer hauria estat anar per un camí contrari a l'indicat pel senyor Rovira i Virgili, com era el de suprimir el primer número d'aquest article quart per tal que intervinguessin els divuit Diputats del Parlament de Catalunya en la formació de l'Assemblea que ha d'elegir el President del Tribunal de Cassació. Nosaltres sostenim això en un vot particular a l'art. 10, quan es parla del President del Tribunal de Cassació. S'ha anticipat el debat sobre aquest punt, i per això he volgut aixecar-me, perquè no semblés després desplaçat el que defenséssim el vot particular. (*Molt bé!, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Malgrat que no havíem intervingut en aquesta discussió, la qüestió proposada pel senyor Rovira i Virgili creiem nosaltres que té prou importància perquè quasi es torni a començar la discussió d'aquest article, recollint un punt de vista que en el fons és sentit, és compartit probablement per la major part dels components d'aquesta Cambra; i potser més encara que l'eloqüència amb que ho ha defensat el senyor Rovira i Virgili, ens ha convençut de la bondat del seu punt de mira l'energia amb que l'ha combatut el senyor Abadal. Nosaltres coincidim més amb el punt de mira defensat pel senyor Casanelles, en el sentit de què el Tribunal Suprem de Catalunya hauria d'ésser una emanació directa del poble, fill del sufragi universal, però també reconeixem que en els moments actuals hi haurien potser dificultats per a posar en la pràctica aquest principi. Es per això que, com a un mal menor, acceptàrem amb cert entusiasme el punt de mira defensat pel senyor Rovira i Virgili, de què el President del nostre Tribunal Suprem fos fill immediat del nostre Parlament.

En contra d'aquesta posició, potser no hi hauria més que una objecció seriosa, i és que ens trobaríem amb una autoritat que per la seva naixença tindria el mateix valor que el President de la Generalitat. Aquesta objecció, per a nosaltres no té cap valor, perquè el Parlament, posat a elegir les persones que han d'exercir les diverses funcions, ja sap prou bé en cada moment les que ha d'escollir i escull les més adients a cada funció. El fet de què tinguin la mateixa importància els dos càrrecs, no és per a nosaltres una objecció, sinó més bé un augment de categoria d'aquest càrrec i confirma la seva importància dintre de la funció judicial de Catalunya.

L'argument que donava el senyor Abadal de la independència entre els Poders, fa molt de temps que nosaltres hem deixat de creure-hi. Nosaltres no creiem què el Poder judicial hagi d'ésser inde-

pendent, i per això no en diem Poder judicial — i nosaltres donem el degut valor a les paraules —, sinó que en diem funció judicial, indicant que es tracta simplement de funcionaris depenents del Govern. L'únic poder, per a nosaltres, és el poble, i com a segon poder derivat directament del poble hi ha el Parlament. Aquest ha de tenir reunits en sí mateix tots els Poders de Catalunya i els funcionaris judicials — no Poder — han d'ésser fills d'aquest únic Poder que és el nostre Parlament.

Per això nosaltres considerem que la proposició que feia el senyor Rovira i Virgili de què aquest article torni a la Comissió, és encertada; i no considerem precis que aquesta Comissió s'hagi de recolzar amb els representants del Govern i amb els caps de Minories, sinó senzillament que torni a la Comissió per a un millor estudi després d'escoltar els arguments fets aquí perquè torni novament a la Cambra després d'haver sofert una nova redacció.

Els aplaudiments de la Majoria subratllant el parlament del senyor Rovira i Virgili, ens fan creure que la nova redacció que sortirà de la Comissió estarà d'acord amb el principi que acabem de sustentar, i tindrem llavors una presidència al nostre Tribunal Superior més d'acord amb l'esperit actual de Catalunya, que no pas aquesta Presidència a què al·ludia el senyor Abadal que tant bé defensava, que, com he dit, aquest és un motiu suficient perquè deixi d'agradar-nos a nosaltres.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Per part del Consell, en nom del qual parlo, no hi ha cap inconvenient en què aquest article — i no solament aquest, sinó tot el títol segon — torni a la Comissió perquè examini si cal tenir present l'esmena que proposa el senyor Rovira i Virgili, de la qual confesso que no en tenia esment d'una manera concreta. Aquesta esmena no l'havia presentada el senyor Rovira i Virgili. S'havia limitat a sostenir que era partidari de l'elecció del President del Tribunal pel Parlament, però que prometia donar una fórmula que permetés conciliar tots els parers.

Aquesta fórmula ha vingut aquí, i sobre la mateixa el Govern no té cap inconvenient en què deliberi de nou la Comissió. Però s'han exposat una sèrie de criteris, i encara que no sigui per exposar el criteri del Govern, em serà permès que, si he intervingut en el Projecte de Llei, faci una crítica de tots els sistemes que aquí s'han proposat. Aquesta és una qüestió en què el Govern no ha de pronunciar-se ni a favor ni en contra de la seva Majoria, sinó que com que li seria agradable reunir el major nombre possible de sufragis en el Parlament, vull dir-hi unes paraules, sense que això vulgui dir que en elles s'hi hagi de veure un criteri de govern. Però jo he de fer notar per endavant a tots els que han pres part en aquesta discussió, que, sigui quina sigui la solució que anem a adoptar, en tot cas, serà una solució de compromís entre criteris diferents. Jo no crec que hi hagi possibilitat d'arribar aquí a l'adopció d'un principi pur i simple, ni en el sentit d'elegir-lo el poble, ni en el d'elegir-lo el Parlament ni en el d'elegir-lo el Poder executiu ni en el d'elegir-lo l'assemblea. Sempre allò que imposen serà, senyor Simó

i Bofarull, no una transacció tímida o híbrida — que podrà ésser-ho o no ésser-ho —, sinó que hauria d'ésser, en tot cas, un compromís entre principis diferents, perquè tots aquests principis, com ara vaig a demostrar, són principis que sempre trobaran una oposició i tindran inconvenients que per la seva simplicitat jo crec que són completament fàcils de suprimir.

Deia el senyor Abadal que de totes maneres no podíem desprendre'ns d'una tradició, i que nosaltres havíem de mirar a veure quina era la tradició quant a l'Administració de Justícia, i al mateix temps refusava una autoritat a aquella tradició antiga de les Corts catalanes que elegien el President del Senat a Catalunya, el de l'Audiència de Catalunya, i per altra part també refusava la tradició política que representava el moviment de les Bases de Manresa, i no sé on cercava la tradició, que suposo que devia trobar-la en l'Administració actual de la Justícia. Jo li diré al senyor Abadal que jo, de tradició, en el sentit d'elecció per una assemblea o d'una elecció de caràcter corporatiu, o d'una elecció tècnica, no la trobo enlloc. Aquí a Espanya no ha existit mai. I vaig a dir-ho i vaig a provar-ho.

El Sr. ABADAL: No he dit ben bé això.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Però deia que d'una manera o altra havíem d'anar a buscar l'autoritat d'una tradició, i jo aquesta tradició dic que no la trobo en l'administració de la Justícia i si no he de trobar tampoc aquesta tradició en la nostra història, perquè avui els termes en què estan plantejats els problemes polítics i judicials aquí són diferents dels termes en què es plantejava històricament aquest problema a Catalunya, i si tampoc podem acceptar aquí el punt de vista merament polític d'ideals, perquè quan aquests ideals catalanistes varen ésser definits en les Bases de Manresa, tenien aleshores uns punts de partida després dels quals ha plogut molt, dic, que jo no sé trobar cap mena més de tradició sinó veiem la realitat en què per força o de grat, hem viscut, i que, per tant...

El Sr. ABADAL: Em permet? Jo parlava de la tradició de la competència dintre del mateix Cos Judicial, no de la tradició per al nomenament dels Magistrats.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Doncs definiu-ho amb aquestes paraules o definiu-ho amb altres: jo diré que el criteri del senyor Abadal no pot fonamentar-se en cap tradició perquè aquesta tradició verament no ha existit. Avui mateix tenim que la Justícia no nomena pas els seus Magistrats sinó que tots els nomenaments els fa el Poder Executiu i els fa no sempre en mèrits d'un concurs o d'una oposició, que algunes vegades ja és això, però en els casos en què aquests representants de la Justícia han de tenir alguna jurisdicció disciplinària o l'han de tenir més important, aleshores es va a demanar la resolució per part del Govern. I tenim que els Magistrats de les Audiències i els Jutges de Primera Instància poden ésser nomenats avui en mèrits d'un procediment de concurs entre els d'un escalafó i mitjançant una intervenció del President del Tribunal Suprem, i en la nostra Constitució actual — actual — amb assistència d'una mena d'assemblea de persones jurisperites que assiteixen al Presi-

dent. Però fixi-s'hi bé el senyor Abadal, que no es tracta del President de l'Audiència de Madrid o de l'Audiència de Barcelona; hi ha altres ordres de categories — que ara perquè no tinc la Llei aquí al davant no puc precisar —. Aleshores, per comptes d'aquest procediment merament judicial, merament tècnic de caràcter judicial, de burocràcia jurídica, es posa per davant de tot la decisió del Govern, i el Govern és lliure per nomenar aquests càrrecs, que són la més alta jerarquia de l'Administració de Justícia. De manera que aquesta intervenció del Poder executiu en els nomenaments, sobretot quan els nomenaments porten en ells jurisdicció disciplinària, això no és una tradició que poguéssim portar en el sentit d'una designació ni absolutament burocràtica ni de caràcter corporatiu, sinó que és una tradició a favor de l'assistència o de l'obra del Poder executiu. Jo trobaria avui — i l'altre dia no ho vaig precisar — consideraria una solució dolenta, defectuosa, la designació directe pel poble. I dic això perquè avui, fins els Partits més demòcrates, s'aparten d'aquella concepció del Poder executiu que provenia dels primers estudis que es van fer en el segle XVIII, que anaven més aviat encaminats a una democràcia d'activitats directes; és a dir, la intervenció directa del poble en l'administració de tota mena de serveis o en l'execució de tota mena de serveis. Avui, cada dia, s'està més allunyat d'allò, i és que cada dia hem entès una cosa diferent per poble del que s'entenia, perquè no hem d'oblidar que aquells senyors o aquells homes que amb les idees de Rousseau feien la Revolució Francesa, no entenien pas per poble això que entenem nosaltres, perquè les Convencions i tots els Parlaments i totes les assemblees, en aquells temps, no ho eren pas per sufragi universal, sinó que ho eren per sufragi entre certes categories de ciutadans que tenien aquest dret de votar. I aquesta teoria i aquesta organització que tenim ara, aquesta concepció de la democràcia, en virtut de la qual s'eixampla d'aïtal manera el nombre d'electors, que aquí a Catalunya entre 2.800.000 habitants tenim 1.600.000 electors, aquesta idea és una cosa nova, una cosa del nostre temps que fa impossible completament, que faria errat i precisament en un sentit completament invers del que es volia anar en la forma primera de la democràcia, si ara nosaltres féssim el nomenament de la més alta magistratura directament pel poble. Per què? Perquè quan ja s'extén de tal manera el sufragi com l'hem extès en els nostres temps, és impossible aquella intervenció directa que es suposava personal de cada ciutadà en l'administració de la cosa pública; i avui al que es va, al que forçosament s'ha d'anar, al que la fatalitat de les coses porta, és a la constitució de grans Partits que són els que es disputen les simpaties de l'opinió. I quan avui sento a dir que el sufragi directe nomeni el més alt Magistrat, és a dir, que el nomeni un Partit, ah! no ens fem il·lusions, no el nomenarà el poble, el nomenarà el Partit que guanyarà, i guanyarà les eleccions aquell Partit que en aquells moments representi la Majoria, i no anirà aquell Partit a nomenar aquell home més just i més apte i més útil per aquell servei, sinó l'home que respondrà, dintre d'unes certes capacitats, els interessos d'a-

quell Partit. Jo crec que si anéssim avui a un sufragi directe, per l'elecció del més alt Magistrat de la Justícia de Catalunya, aniríem a aquest resultat fatal, forçosament molt diferent del que perseguïen aquells homes que havien concebut la divisió de poders en judicial, legislatiu i executiu; aniríem a la situació d'una designació per un sol Partit polític a favor del Magistrat més alt de Catalunya en l'Administració de la Justícia. Jo trobo que és perillós, i amb això em dirigeixo als meus amics de la Majoria i vull dir que ja he començat per anticipar que jo estimava, en això, que totes les solucions que busquéssim havien d'ésser un compromís, i per tant, això vol dir que, en oposar-me a una solució simple, no és que m'oposi a què aquesta solució tingui una intervenció en la solució final, sinó que sigui única; he de dir que tampoc no seria una solució adequada la de deixar que el Parlament nomenés directament al primer Magistrat de la Justícia del nostre país; per què? Avui, hi ha tota una teoria, tota una literatura, de tots els que s'han dedicat a aquests estudis, que estan destinades a demostrar els defectes de l'ingerència dels cossos legislatius en l'administració directa de la cosa pública. Jo no crec que estigui bé que el Parlament faci nomenaments, que s'han de limitar a la seva mínima expressió; que el Parlament podria nomenar al més alt Magistrat d'un país, però que seria una mala política i fins una mala solució democràtica l'encomanar que el Poder legislatiu fes designacions directes que corresponen al Poder executiu. Seria una mala funció perquè també en aquest cas el Parlament, no aquí, a tot arreu fora d'aquí, perquè les coses avui estan montades d'aquesta manera, el Parlament ha de tenir per principal font d'autoritat aquell corrent polític que representa i deixa confiada purament i estricta sense limitacions, ni que sigui en la funció prèvia d'un cens tan limitat com es vulgui, la resolució. Crec que això seria anar temeràriament a posar una conformitat de relació d'origen entre el Poder legislatiu i aquell Poder que ha de representar aquest més alt Magistrat de la Justícia.

I llavors, què logríem amb això? Des del moment que sigui purament i simple el Parlament de Catalunya el que nomeni el més alt Magistrat nostre, hem de prescindir d'un altre article, sobre l'importància del qual us vull cridar l'atenció: hem posat aquí que el President del Tribunal de Cassació ha de tenir una magistratura de deu anys, i veieu que això és interessantíssim i és una altra raó fonamental a favor de la seva independència, perquè si posem que aquest Magistrat podrà exercir durant deu anys, una vegada elegit, fins no serà dependent ni de les imposicions del seu partit, perquè ni el Parlament ni el seu partit podran destituir aquest home, i aquest home, si creu en la seva consciència que se'l va a presentar, i portar per un camí que no convé a la Justícia, tal com la seva consciència ho entén, aquest home amparat, escudat en aquesta magistratura de deu anys, podrà recabar aquella independència que d'altra manera no tindria. Perquè si posem que el Parlament, pura i simplement, ha d'ésser l'elector que faci aquest Magistrat, com podrem evitar que un altre Parlament que el succeeixi, que tal vegada el succeeixi amb una majoria de composició dife-

rent, no pugui aleshores dir: aquest home que heu posat aquí, quan éreu una majoria que ara no existeix, no pot continuar. Jo crec que nosaltres posaríem aquest article, però que aquest article resultaria balder si no rebés altra força d'autoritat que la que li provingué d'un vot del Parlament. Tampoc crec jo que poguem anar a la solució pura i simple del poder d'una corporació. No ens fem il·lusions respecte d'això, ni hem nosaltres d'agrarar a les persones que precisament nosaltres hem volgut honorar portant-les a constituir un col·legi electoral, però és que aquests degans, i aquests Magistrats, i aquests Presidents de Sala, i totes aquestes persones que posem en aquesta assemblea, no pertanyen també a una agrupació política? És que precisament, tal vegada per això no tinguin aquests les simpaties d'un grup de l'opinió, o tinguin l'enemistat d'un altre grup de l'opinió, precisament, no pas perquè siguin més o menys severs, o més o menys justos, sinó perquè porten una representació política determinada. Això si volem ésser sincers i lleials amb nosaltres mateixos, i no empenyar-nos en una discussió que crec que ha de tenir un fons de lleialtat i d'equanimitat per anar a trobar la solució més adequada a les circumstàncies actuals, tots haurem de reconèixer, examinant un per un tots els que componen aquest col·legi electoral, que està compost per una immensa majoria de persones que tenen un caràcter conservador. Si nosaltres ara a un d'aquests col·legis, sense més indicació que el seu vot, els encomanàvem la designació del President, seria igual que reconèixer que aquest President hauria d'ésser de tipus conservador, i si no ho volem fer així, anirem a una altra disputa, i llavors serà igual, senyor Abadal, anirem a discutir qui haurà de constituir aquesta assemblea i es presentaran esmenes buscant categories d'homes que hagin de tenir un altre caràcter polític i una altra orientació. Jo, en tot cas, seria contrari que anéssim a constituir una assemblea d'aquesta naturalesa amb caràcter decisiu, i en seria contrari per les mateixes raons que ha estat contrària la Majoria d'aquesta Cambra de l'existència d'un Senat, per aquest fre del Govern i del Parlament, que hauria de representar un Senat, que és pel que no s'ha acceptat en la nostra Constitució Interior l'existència d'aquest Senat, i nosaltres aniríem a això, si li donàvem el vot decisiu, l'elecció directa, aniríem a constituir un Senat per a resoldre aquella cosa més important que en l'Administració de Justícia es pot resoldre, que és el nomenament del President del Tribunal de Cassació. Jo, per totes aquestes raons, voldria que ens poséssim tots en un caire de respecte del criteri aliè, és a dir, que anéssim a mirar si hi havia forma de conciliació d'aquests diferents criteris que cada un per ell sol, és un criteri que porta una sèrie d'inconvenients que no hi ha manera de sobrepassar i, pel contrari, nosaltres ens hauríem d'encaminar a una solució de contemplació, a una solució de compromís, en què satisfetes les necessitats tècniques del càrrec, respectéssim també la força del Poder executiu i la representació de la Majoria que exerceix aquest Poder.

I en això indubtablement hi trobarem un sentit popular que ens hi portarà; aquest seny que ve a rompre's com una onada cada dia a les portes del meu Departament; cada dia, o els diaris, o ciutadans, o Diputats, o Corporacions, vénen al meu Departament

a demanar-me que intervingui en l'Administració de Justícia. No solament hi ha aquelles demandes, aquelles peticions incorrectes, inconvenients, que vénen a proposar al Conseller que obligui un Jutge a fallar un plet en un determinat sentit, sinó que hi ha aquelles queixes de l'opinió pública contra d'aquest Conseller de Justícia quan els Jutges fan una cosa que no s'ha de fer, quan sembla que es troba un inconvenient en les resolucions de caràcter judicial. No es posa un pres a la presó per qüestions públiques que no es vingui a demanar a aquest Conseller que el posi al carrer contra de la resolució del Jutge; no es fa cap intervenció per la Justícia de processament d'Ajuntaments i intervenció en la cosa pública que no vingui l'onada de l'opinió que li ve a demanar i gairebé a exigir que hi intervingui. Aquest Conseller, que és respectuós amb la Llei i amb la Justícia, que no pot nomenar ni destituir ni renyar Jutges, que tenen dret a errors, que en això consisteix la seva independència, no sap com fer-ho per a donar entenent al poble que això no ho pot fer; però com que, a pesar de tot, si hi insisteix comprèn que hi ha una ambició de l'opinió pública de què el Poder no sigui aliè a l'Administració de Justícia i la intervingui i la vigili i la censuri. Això és el que em fa creure que estaríem errats si aràvem a un criteri d'independència absoluta, que no ha tingut realitat, que no ha existit, que no existeix ara, perquè ara també és intervinguda quant als nomenaments l'Administració de Justícia en el nostre país. I si quan dic això hi afegeixo que ni tan sols és una tradició catalana, que no és la tradició política i republicana del nostre país, sinó que ve a representar un compromís entre tots aquests principis diferents, em penso que no m'aparto d'una solució assenyada que podríem acceptar tots, que és precis que acceptem tots, una solució que vingui a representar una transacció, un compromís entre tots aquests diversos criteris; per a veure si el trobem, és pel que jo desitjaria que la Comissió tornés a reunir-se per a tractar de tot aquest títol, ja que no solament aquest article que ara estem discutint, sinó que els altres articles que segueixen, també han d'ésser afectats per la diferent solució que es pugui prendre en aquest.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: Senyors Diputats: La majoria de la Comissió, en defensar el dictamen sobre el Projecte de constitució del Tribunal de Cassació de Catalunya, s'ha trobat en aquest art. 4.^è amb una esmena que reglamentàriament no hi figurava, almenys no en tenia notícia. Per aquesta esmena, no perquè sigui de l'estimat amic i company senyor Rovira i Virgili, sinó per la importància de la mateixa, es veu la Comissió obligada, coincidint amb el criteri ja exposat per l'illustre senyor Conseller de Justícia i Dret, senyor Coromines, a passar tot el títol novament a examen de la Comissió. Ara, que aquesta Comissió desitjaria, i em dirigeixo indistintament a tots els companys de la Cambra, que si dintre d'aquest títol haguessin de fer alguna altra manifestació que portés en si una modificació, sigui en sentit de millora, sigui en un altre sentit, que aprofitin el moment aquest en què la Comissió deliberarà sobre el contingut de tot l'articulat que integra aquest títol, perquè es pugui d'una vegada, en tornar a la Cambra, enllestir-se i no

haver de demanar, com faig ara, la suspensió de la discussió de tot el títol segón.

El Sr. PRESIDENT: Passa tot el títol segon a la Comissió. Se suspèn aquest debat.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimecres

1. Pecs i preguntes.
2. Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió especial sobre el Projecte de Llei de contractes de conreu.
3. Continuació de la discussió del Dictamen de

la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.

4. Discussió del Dictamen de la Comissió de Finances sobre el Projecte de Llei relatiu a la concessió de pensions als hereus de Pere Màrtir Rosell i Vilar i de Rafael Campalans i Puig.

5. Discussió del Dictamen de la Comissió d'Economia sobre el Projecte de Llei de Bases de la Cooperació.

6. Discussió del Dictamen de la Comissió de Sanitat sobre el Projecte de Llei d'aigües minero-medicinals i d'aigües pures de règim.

(S'aixeca la sessió a les vuit menys vuit minuts de la vetlla.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

LLEI MUNICIPAL DE CATALUNYA

El Parlament de Catalunya, per tal de reconèixer el dret de lliure personalitat dels Municipis, que considera com a entitats naturals de la vida pública, regula els preceptes de llur existència i autonomia d'acord amb la següent

L L E I

TÍTOL I

TERRITORI MUNICIPAL

Article 1.º El territori dels Municipis el constitueix el respectiu terme municipal.

Article 2.º Els termes municipals podran ésser modificats:

a) Per agregació total d'un territori municipal a un o diversos Municipis.

b) Per segregació de part d'un terme municipal que s'ajunti a un o a diversos termes confrontants.

c) Per agrupació de diverses parts de termes municipals que poguessin passar a constituir Municipi.

d) Per segregació de part d'un terme municipal que passés a formar Municipi.

Article 3.º Les modificacions de termes municipals, llevat dels casos previstos en els articles 4.º, 5.º, 6.º, 7.º i 8.º d'aquesta Llei, exigiran la conformitat dels Ajuntaments interessats, de la majoria d'electors de cada Municipi i de la part o parts que vulguin segregar-se.

En cap cas no podran portar-se a cap les segregacions a què es refereixen els apartats c i d si la part o parts que es volen segregar no compten amb un nucli urbà unit que tingui més de 500 habitants. Sempre, també, hauran de demostrar que poden garantir amb llurs propis recursos la vida econòmica de les entitats municipals de nova creació.

Article 4.º Els agrupaments de població que estiguin separats de la població on radiqui la capitalitat del Municipi per una distància superior a dos quilòmetres i tinguin un nucli urbà precisat que depassi el nombre de 800 habitants, podran obtenir la separació i constituir-se en Municipi independent, si, ultra tenir propis mitjans econòmics per a assegurar-ne la seva subsistència, ho solliciten les tres quartes parts dels seus electors. No caldrà, en aquest

cas, la conformitat de l'Ajuntament del Municipi del qual es volen segregar només en el que es refereix a la delimitació dels nous termes municipals.

Article 5.º Els pobles o grups de població que formin part d'un Municipi, podran separar-se'n i agregar-se a un altre Municipi amb el qual afrontin, sense necessitat de la conformitat a que es refereix l'art. 3.º d'aquesta Llei, sempre que la capitalitat de la població a la qual vulguin agregar-se estigui a menys distància de la capitalitat del municipi del qual es vulguin segregar. Caldrà, en tot cas, demanar l'informe dels municipis interessats.

Article 6.º Els Municipis que tinguin l'àrea de llurs edificacions en forma compacta i continuada, fins una distància que no depassi de trenta metres del límit de llurs termes municipals, tindran dret a engrandir el propi territori a base de reclamar del poble veí la segregació d'una faixa de terreny de mig quilòmetre de fons, d'amplada discrecional, sempre que el nucli urbà del Municipi afectat per la segregació, estigui a una distància superior a 1,500 metres del límit divisor i d'ambdós termes. La faixa esmentada podrà ésser d'un quilòmetre si la distància que el separa és superior a tres quilòmetres.

Article 7.º Quan dos Municipis formen un sol conjunt urbà per la continuïtat d'edificacions, el Municipi inferior en nombre d'habitants perdrà la seva personalitat i passarà a ésser part integrant del Municipi superior. Si la continuïtat de les edificacions fins a formar el mateix conjunt urbà, afectés únicament una part independent del nucli matriu de la població, l'agregació tindrà efecte parcial i només en el que es refereix al tros afectat per la continuïtat urbana.

Article 8.º Cap territori municipal no pot envoltar-ne completament un altre. En aquests casos el Municipi que tingui el terme enclòs sollicitarà del que l'enclou una fórmula d'avinença que serà vàlida per sol fet d'aprovar-la els respectius Ajuntaments. L'acord s'haurà de comunicar al Conseller de Governació dintre els quinze dies següents a la signatura de l'acta de compromís.

Si no s'aconseguís l'avinença, el propi Conseller, previ informe, proposarà la solució al Parlament per mitjà d'un Projecte de Llei.

Article 9.º Les modificacions de termes a què es refereix l'apartat a de l'article 2.º, una vegada referendades pel vot dels electors, hauran de comunicar-se dintre el termini de vuit dies al Departament de Governació de la Generalitat.

Les alteracions de termes municipals a què es refereixen els apartats b, c i d del dit article 2.ⁿ i els articles 4.^t, 6.e i 7.e, necessitaran per a llur efectivitat i execució l'aprovació del Parlament de Catalunya, per mitjà d'una Llei.

Article 10. Perquè els acords sobre variació dels termes municipals siguin executius, caldrà que els Ajuntaments interessats pactin sobre les obligacions, drets i interessos de cadascun, a fi d'evitar conflictes futurs. Determinaran en els pactes la població capital del Municipi, i en el cas d'agregació total, el nom del nou Municipi.

S'entén sempre que el nou Municipi succeeix el totalment o parcialment agregat en els seus drets i obligacions en la part convinguda que, a manca d'estipulació serà proporcional al nombre d'habitants de la part agregada en relació a la resta que no se li agrega.

Article 11. A petició d'un dels Ajuntaments interessats, una Llei podrà acordar la rectificació de termes municipals que no afectin a nuclis urbans si sense vulneració dels preceptes anteriors d'aquesta Llei el Govern de la Generalitat l'entengués convenient als interessos generals.

Article 12. Tots els Municipis creats a l'empar dels preceptes anteriors d'aquesta Llei, perdran llur personalitat el dia que no puguin atendre per sí sols les obligacions econòmiques que constitueixen el compromís essencial de llur formació. Aleshores passaran a integrar com abans el Municipi matriu.

Article 13. La delimitació i fitació de termes municipals es practicarà per una representació numèrica igual de cada Ajuntament, acompanyada del respectiu Secretari. Podran acompanyar-la els propietaris dels terrenys del límit del terme, els quals seran citats.

De les operacions de delimitació se n'aixecarà acta en la qual s'expressarà, amb precisió, el curs de la línia jurisdiccional, així com les alegacions o manifestacions dels concurrents, en cas de divergència sobre els aspectes de fet o de dret, relatius a aquella línia.

Dintre els quinze dies següents a la publicació de l'acord o acords municipals que es dictin, qualsevol elector o propietari interessat podrà fer les suggerències o reclamacions que estimi procedents.

L'expedient serà elevat al Conseller de Governació de la Generalitat i aquest, previs els informes dels organismes tècnics, resoldrà les divergències suscitàdes. Contra la seva resolució es donarà recurs contencioso-administratiu.

Article 14. Per a canviar el nom d'un poble, àdhuc en el cas previst a l'art. 4.^t, caldrà que, ultra acordar-ho l'Ajuntament, sigui aprovat mitjançant referèndum el resultat del qual es posarà en coneixement del Govern de la Generalitat.

Article 15. El canvi de la capitalitat d'un Municipi solament pot acordar-se per la Corporació municipal en ple reunida en sessió extraordinària, amb el vot favorable de les dues terceres parts del nombre legal de Consellers.

Si el canvi és per a portar la capitalitat al nucli de major població del Municipi, no caldrà més que el vot de la meitat més un dels Consellers que formen la Corporació.

TÍTOL II

ASSOCIACIONS DE MUNICIPIS

Article 16. Els Municipis podran associar-se per a complir algun o alguns dels fins que els assigna aquesta Llei, així com per a sol·licitar i explotar obres o serveis de la competència municipal.

La Generalitat, els altres organismes locals i les societats i particulars podran participar en l'exploració de les obres i serveis de l'Associació de Municipis.

Article 17. Els Estatuts de l'Associació de Municipis seran aprovats per cadascun dels Ajuntaments i Corporacions o entitats que hi participin i hauran d'expressar:

a) Denominació, domicili i durada.

b) L'objecte o objectes de les Associacions de Municipis.

c) Les aportacions i compromisos, drets i deures dels associats.

d) La manera de designar i revocar els representants o administradors de l'Associació de Municipis.

e) La forma de liquidació de l'Associació de Municipis i les seves relacions amb els Ajuntaments interessats i elements que la formin. El Pressupost i comptes de l'Associació de Municipis hauran d'ésser publicats al *Bulletí Oficial de la Generalitat*.

Article 18. L'Associació de Municipis tindrà plena personalitat jurídica per a obligar-se i podrà contractar emprèstits en les mateixes condicions que els Municipis.

Article 19. Serà obligatòria l'associació d'Ajuntaments per a sostenir un Secretari comú, quan en alguna de les Corporacions ascendeixi el sou legal del Secretari a més del 20 per cent del pressupost anual ordinari, sempre que la proximitat dels respectius termes municipals ho permeti. El Conseller de Governació, d'ofici o a instància dels Ajuntaments, decretarà l'agrupació i contra el seu acord cabrà el mateix recurs a què alludeix l'art. 12.

TÍTOL III

SUB-MUNICIPIS

Article 20. Els grups de població o pobles que dintre d'un Municipi constitueixen nucli separat d'edificació, amb interessos peculiars i amb un mínim de dos-cents habitants, podran gaudir d'una administració autònoma per mitjà de les Juntes de veïns elegides directament pels electors amb residència en el poble o grup de població.

No es consideren inclosos en aquest article els grups de població creats entorn de santuaris o comunitats religioses ni tampoc els formats a base d'empreses industrials o mercantils, o aquells en els quals un sol propietari posseeixi la cinquena part de terreny o d'edificacions, o bé que el total pertanyi a deu propietaris o menys.

Article 21. Per a què els grups de població o pobles puguin gaudir d'administració autònoma, cal que la majoria de llurs veïns la demani a l'Ajuntament respectiu.

L'Ajuntament haurà d'accedir a la petició din-

tre el termini de 30 dies, sempre que s'hagin complert els requisits de la Llei. En cas de negar-s'hi o de deixar passar el termini assenyalat, correspondrà al Conseller de Governació la resolució.

La petició dels veïns podrà formular-se per escrit o pels tràmits de referèndum.

Article 22. Les Junes de veïns estaran formades per un President i dos vocals en els grups de població de menys de 300 habitants, i per un President i quatre Vocals en els de població superior.

Article 23. Les Junes de veïns s'elegiran, constituiran i funcionaran en la mateixa forma que les Junes veïnals dels Municipis amb Consell obert, en tot allò que no estigui modificat pels preceptes d'aquest títol.

Article 24. La representació legal dels grups de població correspon a la Junta de veïns. El seu President, ultra tenir la representació de la Junta, tindrà la de l'Alcalde del Municipi respectiu per tot allò que aquest expressament delegui en ell dintre el territori del grup de població.

Article 25. El President de la Junta de veïns, o el Vocal al qual delegui, podrà assistir amb veu a les sessions de l'Ajuntament del Municipi respectiu.

Article 26. Les Junes de veïns tindran plena autonomia per a regir l'administració dels respectius grups de població.

Article 27. Els grups de població contribuiran a les càrregues generals del Municipi respectiu en la forma i proporció que determinarà la Llei d'Hisendes municipals.

Article 28. Seran d'aplicació a aquestes Junes i a llurs presidents les disposicions d'aquesta Llei, en tot allò que no estigui previst especialment.

Article 29. Les entitats locals menors o pobles agregats actualment regits per Junes administratives, podran conservar llur administració autònoma dintre dels Municipis respectius, adaptant el seu règim al que es disposa en aquest títol.

TÍTOL IV

DE LA POBLACIÓ I DE L'EMPADRONAMENT

CAPÍTOL I

De la població

Article 30. Els habitants dels termes municipals es divideixen en residents i transeünts. Els residents són veïns o domiciliats.

Es veí el ciutadà de la República emancipat que resideix habitualment en el terme i està inscrit en el seu padró, i domiciliats els que sense estar emancipats resideixen habitualment en el terme i formen part d'una casa o família.

Es transeünt el ciutadà no comprès en els anteriors casos que es trobi accidentalment en el Municipi.

Article 31. La persona sota la dependència de la qual n'hi haguessin d'altres, o que visqui sola, independent, s'anomena cap de casa, sigui o no veí i espanyol o estranger.

Article 32. La representació de la casa la té el seu cap. Les autoritats municipals s'hauran d'enten-

dre amb ell per al compliment dels serveis la prestació dels quals pugui ésser reclamada legítimament.

Article 33. Els habitants dels termes municipals vénen obligats a contribuir al sosteniment de les càrregues legalment imposades per la Municipalitat. Els veïns posseeixen el dret de participar en els aprofitaments de caràcter comunal en la forma que regulin els organismes competents.

Article 34. Tots els veïns del terme municipal o qualsevol interessat, encara que no hi habiti, tenen acció per a exercitar els recursos que estableix aquesta Llei, pel que toca al règim jurídic, així com per a denunciar i exigir les responsabilitats en què incorreguessin els Consellers, Agents i empleats municipals.

Article 35. Els no residents que posseeixin béns en el terme municipal estan obligats a comunicar a l'Ajuntament el nom de la persona que hagin designat com a administrador, apoderat o encarregat per a què els representin als efectes de llurs drets i deures amb relació a l'administració municipal.

Altament, les notificacions i requeriments es faran per edictes.

Article 36. Els estrangers amb residència habitual tindran els mateixos drets i obligacions que els veïns o domiciliats, llevat els de caràcter polític.

Article 37. La qualitat jurídica administrativa municipal d'una persona vindrà determinada pel que resulti del Padró municipal.

CAPÍTOL II

De l'empadronament

Article 38. El Padró municipal és un instrument públic i feient per a tota classe d'efectes administratius.

Article 39. El Padró municipal serà confeccionat cada cinc anys i es rectificarà diàriament amb les inscripcions i eliminacions que procedeixin en virtut dels acords que vagin prenent els organismes municipals corresponents.

En tot cas, el dia 1.er de desembre de cada any, l'Alcalde farà arribar a coneixement del poble l'obligació ineludible en què es troben tots els habitants, de figurar inscrits en el Padró i de rectificar llur inscripció sempre que calgui.

Article 40. Els habitants de Catalunya han de constar empadronats en algun dels seus Municipis. L'obligació afecta a tots els que resideixen en un terme, i responen del seu estricte compliment els caps de casa. Idèntica obligació existeix per a declarar les causes d'alteració, eliminació o canvi, àdhuc el de domicili. Pel que afecta als incapacitats o morts, l'obligació de declarar aquells canvis serà de llurs representants legals o del cap de casa, o el que l'hagi de substituir en cas de mort.

Article 41. Ningú no pot ésser veí de més d'un Municipi. El que tingüés residència alternativa, podrà optar per qualsevol dels Municipis on resideixi. A manca d'opció expressa s'entendrà veí d'aquell Municipi on resideixi més temps durant l'any.

Si, per qualsevol circumstància, un ciutadà tingüés la condició de veí en més d'un terme, serà únicament vàlida la declaració darrera, i quedaran anul·lades totes les anteriors.

Als sis mesos de residir efectivament i continuada en un terme, el ciutadà emancipat podrà demanar que se'l declari veí. Serà també declarat així, d'ofici tot ciutadà emancipat que porti, almenys, dos anys de residència fixa en el terme. Igual declaració es farà respecte a qui exerceixi càrrec públic, qualsevol que sigui el temps de residència.

El veïnatge d'aquest article no és l'esmentat en l'art. 4.¹ de l'Estatut de Catalunya, que serà regulat per una Llei especial.

Article 42. Els organismes municipals que tinguin sota llur cura l'administració i govern del terme, seran els competents per a fer totes les declaracions de dret relacionades amb l'empadronament.

Article 43. Abans del dia 1.er de març els Ajuntaments enviaran a la Generalitat de Catalunya, un resum numèric de les rectificacions del Padró d'habitants i del Padró que resulti després de fetes aquelles, amb els habitants classificats en la forma que la Generalitat determini.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

A fi que la numeració de l'articulat de la primera part d'aquesta Llei, aprovada en 11 d'agost darrer, sigui concordant amb la d'aquesta part de la mateixa Llei, és modificada la dita numeració en forma que els articles del 1.er al 58 de la repetida primera part, passin des d'ara a ésser els articles del 44 al 101.

TÍTOL VII

COMPETÈNCIA I OBLIGACIONS MUNICIPALS

Article 102. És de l'exclusiva competència dels Ajuntaments, subordinada únicament a l'observància de les Lleis generals, el govern i direcció dels interessos peculiars dels pobles i, en particular, quant tinguin relació amb els objectes següents:

1.er—Constitució de les Corporacions, resolució sobre la capacitat, aptituds, incompatibilitats i excuses dels consellers elegits i declaració de vacants quan s'escaiguin.

2.er—Formació, modificació i dissolució d'associacions amb altres Ajuntaments per a fins comuns i creació d'entitats autònomes sub-municipals.

3.er—Matèries referides al territori municipal en el que afecta a delimitacions, fusions, agregacions, segregacions i altres accions que puguin alterar l'àrea jurisdiccional corresponent.

4.er—Nomenament, correcció i destitució dels funcionaris, empleats i agents del Municipi.

5.er—Formació del Padró municipal i totes les regulacions relatives a veïnatge i població.

6.er—Coordinació de les funcions pròpies de la municipalitat, amb les dels termes que constitueixin la comarca o els sectors territorials que, per similitud de situació o coordinació d'interessos demanin una acció intermunicipal.

7.er—Ordinacions municipals, Reglaments i Bans sobre serveis.

8.er—Ordinacions referents a prestacions i exaccions municipals.

9.er—Interposició d'accions judicials i extrajudicials que hagin d'exercitar el Municipi o les Corporacions o organismes que en depenguin o hi tinguin relació.

10.—Municipalització de serveis.

11.—Aprovació i proposta de Cartes municipals, així de caràcter orgànic com econòmiques.

12.—Obertura, afermat, millora, alineació, conservació i ornat de carrers, places, parcs, jardins i qualsevol altre mitjà de comunicació i esbarjo en el cas municipal o fora del poblat.

13.—Construcció i concessió de vies fèrries de qualsevol mena i línies telefòniques que no ultrapassin el límit del terme municipal. Els Ajuntaments podran convenir amb la Generalitat de Catalunya, la subrogació de les reversions d'aquesta mena de serveis o altres d'anàloga naturala, quan aquella modalitat administrativa s'esdevingui.

14.—Organització dels serveis d'aviació civil en tot el que es relaciona amb la municipalitat.

15.—Serveis de tota mena que siguin conseqüència dels progressos de la tècnica moderna, sempre que llur radi d'acció no depassi del terme municipal, en el qual cas l'Ajuntament haurà de posar-se amb relació amb els altres cossos locals als quals arribin als efectes o interessin els elements del servei.

16.—Serveis relatius a proveïments d'aigües i destinació de les que tinguin caràcter residual.

17.—Clavegueres, desinfeccions, mesures sanitàries en règim normal o extraordinari, lluita contra el contagi o epidèmia, policia d'higiene, urbana i rural, dessecament de terrenys o aigües estancades i serveis generals de salubritat.

18.—Enterraments, cementiris i forns crematoris.

19.—Enllumenat de tota mena i subministrament als veïns de llum, calor o força motriu.

20.—Escorxadors, mercats, policia de subsistències, prevenció i càstig de l'adulteració de substàncies alimentoses, frau en la venda, i àdhuc per arribar en els casos de reincidència al tancament temporal dels establiments que infringeixin la reglamentació municipal en aquesta matèria.

21.—Policia de seguretat i de vigilància, d'acord amb el que les Lleis disposin, per a la protecció de persones i coses, així en la vida pública com en els llocs de reunió.

22.—Policia i guarda rural.

23.—Prevenció i persecució de la mendicitat i la vagància i protecció de menors, orfes i vells, i establiment de centres benèfics que tinguin l'esmentada finalitat.

24.—Assistència mèdica i benèfica de caràcter domiciliari.

25.—Escoles d'instrucció professional, d'arts, ofícis, indústries i totes les modalitats que cregui l'Ajuntament oportú encoratjar.

26.—Foment de les manifestacions artístiques.

27.—Institucions de crèdit popular o agrícola, i d'assegurances socials.

28.—Fires, concursos, exposicions i manifestacions anàlogues.

29.—Cura i conservació d'objectes i monuments de caràcter històric i artístic.

30.—Institucions de previsió i auxili en casos d'incendi i de tota mena de calamitats.

31.—Atorgament de contractes i concessions per a obres, adquisicions, construcció d'edificis i serveis municipals de tota classe.

32.—Regulació financera del Municipi, discussió i aprovació del Pressupost, ordenació dels ingressos i rendició de comptes.

33.—Determinació de les responsabilitats governatives o econòmiques que neixen de l'actuació dels Ajuntaments.

34.—Adquisició de tota mena de béns per l'Ajuntament o pels establiments que en depenguin.

35.—Transaccions, convenis, novacions i arranjaments sobre crèdits o drets del Municipi, dintre del marge autoritzat per les Lleis.

36.—Conservació, aprofitament i custòdia dels béns municipals.

37.—Exercici de l'acció conservatòria i reivindicatòria dels esmentats béns, en la forma que disposi la Llei.

38.—Fixació de les mesures per a la utilització de béns comunals o repartiment temporal de béns propis de l'Ajuntament.

39.—Construcció de cases barates, econòmiques o populars.

40.—Relació amb Ajuntaments i unions d'Ajuntaments nacionals i estrangers per tal de facilitar les corrents d'intercanvi entre les Municipalitats de tots els països.

Aquesta enumeració s'entén enunciativa i no pas restrictiva de les facultats dels Ajuntaments.

Article 103. Es obligació dels Ajuntaments l'exacte compliment dels fins i serveis que, segons aquesta Llei, estan encomanats a llur acció i vigilància, i singularment els següents:

1.ª—Conservació i endegament de la via pública.

2.ª—Policia urbana i rural.

3.ª—Administració, custòdia i conservació de les finques, béns i drets dels pobles i boscos comunals.

4.ª—Mercat i escorxadors.

5.ª—Higiene pecuària.

6.ª—Subministre, vigilància i protecció d'aigües potables, de puresa bacteriològica garantitzada.

7.ª—La reforma i, en el seu cas, la clausura dels pous que manquin de condicions higièniques.

8.ª—La supressió d'aigües estancades i acondicionament de femers.

9.ª—Evacuació, en condicions higièniques de les aigües i matèries residuals.

10.—Inspecció i millora higiènica de les cases-habitació, amb prohibició d'habitar les insalubres.

11.—La inspecció i examen d'aliments i begudes, especialment del pa, carns i llet.

12.—Policia sanitària de vies públiques, quadres, estables, mercats i escorxadors, centres de reunió, rentadors i cementiris.

13.—Assistència mèdico-farmacèutica i de llevadores a les famílies pobres.

14.—Vacunació dels nascuts en el terme abans de què transcorrin sis mesos de vida, i revacunació anual dels veïns que ho necessitin.

15.—Institucions d'assistència social.

16.—Política social i especialment la millora de les condicions de vida de l'obrer.

17.—Construcció d'edificis escolars, higiene de les escoles i reconeixement periòdic dels escolars.

18.—Cementiris.

Article 104. Les Ordinacions i Reglaments

aprovats per l'Ajuntament en matèria de la seva exclusiva competència, començaran a regir sense haver d'esperar cap superior sanció. Quan els Reglaments i Ordinacions siguin de caràcter general hauran de publicar-se íntegrament al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Hom podrà interposar, de tota manera, els recursos consignats en el títol XIV de la present Llei.

Article 105. Els acords dels Ajuntaments i organismes municipals, en matèria de llur competència, seran immediatament executius, sense perjudici dels recursos que s'interposin i de llur suspensió acordada per les autoritats competents.

Article 106. Quan les Corporacions municipals actuïn per delegació de la Generalitat, s'estarà al que disposin les Lleis i preceptes que en cada cas regulin la matèria de la qual es tracti.

TÍTOL VIII

CONSTITUCIÓ I FUNCIONAMENT DELS ORGANISMES MUNICIPALS

CAPÍTOL I

Constitució dels Ajuntaments

Article 107. Les corporacions municipals es constituïran el dia primer de gener següent al de les eleccions de cada renovació biennal. Els Consellers que formaran el nou Consistori hauran d'ésser convocats a la sessió de constitució amb 48 hores d'anticipació.

Article 108. Els Consellers electes hauran de presentar llurs credencials a la Secretaria de l'Ajuntament tres dies abans del dia assenyalat per a la sessió de constitució.

La Corporació municipal declararà vacant el lloc dels Consellers que previ requeriment de la Secretaria i sense excusa plenament justificada no presentin llur credencial dintre els vuit dies següents al de la constitució de l'Ajuntament.

Article 109. La sessió de constitució començarà sota la presidència de l'Alcalde sortint, el qual es limitarà a declarar oberta la sessió i a cedir la Presidència al Conseller de més edat.

Article 110. Immediatament es procedirà a l'examen de les credencials i es resoldrà sobre l'aptitud legal dels electes per a l'exercici de llurs càrrecs.

L'interessat no podrà prendre part en la votació.

La Secretaria lliurarà la relació dels Consellers admesos i la Presidència declararà definitivament constituïda la Corporació.

Article 111. Tot seguit i d'acord amb l'article 71, es procedirà a l'elecció del càrrec d'Alcalde. L'elegit passarà a ocupar la Presidència. Si la Corporació municipal de Barcelona opta pel dret que li concedeix l'art. 60, correspondrà ocupar la Presidència al President de l'Assemblea que s'elegeixi.

Després en els municipis de població superior a 10,000 habitants, i en els de població inferior que estiguin en el cas de l'art. 57, es procedirà a l'e-

lecció dels Consellers Regidors, d'acord amb el que disposa l'art. 60. En els altres Municipis de més de 3,000 habitants, s'elegiran els Alcaldes segon, tercer i quart, en els de 1,001 a 3,000 habitants, s'elegiran els Alcaldes segon i tercer, i en els de menys de 1,000 habitants, s'elegirà l'Alcalde segon, d'acord amb el que disposa l'art. 71.

Article 112. A continuació serà fixat el nombre de sessions ordinàries a celebrar per la Corporació municipal, així com també els dies i hores en què hagin de tenir lloc, que seran les hàbils per a facilitar l'assistència de públic.

Article 113. En els Municipis amb Consell obert en la sessió de constitució es designarà d'acord amb l'art. 81, la Junta Veïnal que regirà el Municipi durant els períodes en què no funcioni el Consell, i es determinarà el nombre de sessions ordinàries que hagin de celebrar-se.

CAPÍTOL II

Funcionament dels Organismes Municipals

Secció 1.^a

Principis generals

Article 114. En els Municipis en el qual exerceixi la totalitat del govern la Corporació Municipal, les sessions ordinàries seran com a mínim dues al mes.

En els Municipis amb Comissió de Govern, les sessions ordinàries a celebrar per la Corporació lecció dels Consellers Regidors, d'acord amb el que municipal seran com a mínim una cada trimestre i com a màxim una cada mes. En són exceptuades les referents a Pressupostos i comptes municipals així com les destinades a tractar afers de transcendència pels interessos municipals, les quals podran durar els dies necessaris.

Article 115. Les sessions de la Corporació municipal seran públiques i es celebraran necessàriament en la sala exprofessa de la Casa Consistorial.

La Casa Consistorial radicarà a la capitalitat del Municipi.

Article 116. L'Ajuntament es reunirà en sessió extraordinària en els casos següents:

1.ª — Quan l'Alcalde ho disposi o ho hagi acordat la Comissió de Govern municipal.

2.ª — Quan ho demani la tercera part més un dels Consellers que componen la Corporació.

3.ª — Quan les Lleis ho exigeixin per raó de la matèria.

Article 117. Les convocatòries per a les sessions ordinàries o extraordinàries, seran repartides als Consellers un dia abans de llur celebració, amb la corresponent ordre del dia. En les sessions extraordinàries no es podrà tractar ni resoldre altres assumptes que els continguts en l'ordre del dia.

Article 118. L'assistència a les sessions és obligatòria. El President penyorarà els absents que no s'hagin excusat degudament.

Les multes seran de 3, 5, 8 o 12 pessetes, segons que el Municipi tingui menys de 1,000 habitants, més de 1,000 i menys de 3,000, més de 3,000 i menys de 10,000 o més de 10,000 habitants.

Article 119. Per a poder obrir una sessió de primera convocatòria, caldrà l'assistència de la meitat més un dels Consellers que componen de dret la Corporació.

Si no hi hagués el nombre suficient, la Presidència farà estendre per la Secretaria una diligència que es consignarà en el llibre d'actes i en la qual constarà el nombre i noms dels Consellers concurrents. La sessió de segona convocatòria tindrà lloc a les 48 hores següents.

Les sessions de segona convocatòria seran vàlides qualsevol que sigui el nombre de consellers que hi assisteixin.

Article 120. Les sessions municipals podran ésser secretes quan es tracti d'assumptes que facin referència a l'ordre públic o afectin al decòrum de la Corporació o d'algun dels seus membres.

Article 121. Tots els membres que componen la Corporació municipal tenen vot i veu en les sessions municipals.

El Secretari municipal, podrà informar verbalment si l'Alcalde així ho disposa. En el cas de l'art. 60 ho disposarà el President de l'Assemblea municipal.

Article 122. Tots els veïns i els interessats en els acords tenen dret a demanar certificació de les actes de les sessions municipals o de part d'elles.

Article 123. L'ordre de les sessions municipals quan els Reglaments de cada Corporació no ho determini d'altra manera, serà el següent:

1.ª — Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

2.ª — Despatx oficial i ordre del dia.

3.ª — Lectura i discussió de les proposicions de caràcter urgent.

4.ª — Precs i preguntes.

Article 124. La discussió dels assumptes municipals serà realitzada de conformitat amb els torns que determinin els Reglaments de cada Corporació.

Les votacions seran ordinàries o nominals.

Seran, però, secretes quan es tracti d'elecció de càrrecs o quan afectin al decòrum de la Corporació o d'algun dels seus membres.

Els acords seran presos per majoria dels Consellers que assisteixin a la sessió exceptuant els casos en què la Llei imposi un quòrum determinat.

Article 125. El Secretari de l'Ajuntament aixecarà acta de les sessions en la qual constarà un resum dels assumptes tractats, els acords presos i els vots emesos per cada Conseller.

L'acta serà signada per tots els assistents a la sessió.

Article 126. Les actes són considerades documents públics.

No és vàlid cap acord que no consti en el llibre d'actes.

El llibre d'actes serà relligat i els seus fulls portaran la rúbrica de l'Alcalde i el segell de la Corporació. En el primer full es farà constar per l'Alcalde i el Secretari el nombre de folis.

Article 127. La Secretaria municipal dintre dels quinze dies següents a cada sessió, trametrà al *Butlletí Oficial de la Generalitat*, per a la seva publicació, un extracte dels acords adoptats que tinguin caràcter general.

Secció 2.ª

Funcionament de la Comissió de Govern

Article 128. La Comissió de Govern municipal, dintre dels tres dies següents al de la constitució de l'Ajuntament, celebrarà la primera sessió.

Article 129. Presidirà la sessió l'Alcalde, i la Comissió per majoria de sufragis, distribuirà les funcions i els serveis administratius de conformitat amb l'art. 63.

Article 130. Les sessions de la Comissió de Govern municipal seran secretes, però llurs acords seran fixats en el tauler d'anuncis de la Casa Consistorial durant el termini dels vuit dies següents al de la sessió.

Article 131. La Comissió de Govern Municipal celebrarà sessió, almenys, una vegada per setmana amb assistència obligatòria del Secretari o del funcionari que reglamentàriament el substitueixi.

Tots els Consellers podran assistir a les deliberacions de la Comissió de Govern sense veu ni vot.

Article 132. Són aplicables a les sessions de la Comissió de Govern municipal els anteriors preceptes relatius a la Corporació en ple, en allò que fan referència a convocatòria, nombre d'assistents, sessions ordinàries i extraordinàries, votacions, actes i publicació de l'extracte dels acords, amb les naturals diferències derivades de la seva diversa composició.

Secció 3.ª

Funcionament de la Corporació Municipal

Article 133. En els Municipis sense Comissió de Govern, la Corporació en la segona sessió que celebri determinarà el nombre de Comissions Permanents necessàries per a l'administració municipal.

Tots els Consellers hauran de formar part d'una o més d'aquestes Comissions.

Article 134. Els assumptes seran preparats, dictaminats i presentats per les Comissions Permanents respectives. No es podran prendre acords separant-se d'aquest procediment, exceptuant els afers d'urgència manifesta.

La declaració d'urgència haurà d'ésser feta per la majoria del total de Consellers que componen la Corporació. No podran considerar-se com urgents els afers relatius a personal i contractes.

Article 135. La Corporació podrà variar el dia assenyalat per a celebrar les sessions i l'hora de començar-les i podrà modificar també el nombre de Comissions Permanents i llur constitució.

Es podran nomenar Comissions o Delegacions especials per a determinar afers, i podran ésser integrades també per persones alienes a la Corporació.

Article 136. La Corporació podrà facultar temporalment l'Alcalde perquè pugui resoldre, a proposta de les Comissions corresponents, els afers amb aplicació automàtica dels Reglaments o preceptes establerts per l'Ajuntament.

Article 137. En els Municipis de 5,000 a 10,000 habitants que passessin a regir-se per Co-

missió de Govern, quedaran sense efecte els nomenaments d'Alcalde segon, tercer i quart, i hauran de proveir-se els càrrecs de la Comissió de Govern.

Secció 4.ª

Funcionament del Consell Obert

Article 138. En els Municipis amb Consell Obert, seran aplicables a les reunions del Consell, en defecte de normes consuetudinàries, les disposicions d'aquest Títol relatives a les sessions de les Corporacions municipals.

No regiran, però, els preceptes referents a l'obligatorietat d'assistir a les sessions, i sancions per mancamment d'aquest deure.

Article 139. Les actes de les reunions del Consell Obert seran signades pel President i els Vocals de la Junta Veinal.

TÍTOL IX

ATRIBUCIONS DELS ORGANISMES MUNICIPALS

CAPÍTOL I

Municipis amb Comissió de Govern

Article 140. Són atribucions pròpies de la Corporació municipal:

1.ª — Establir per mitjà de resolucions de caràcter general la política municipal i seguir.

2.ª — Discutir i aprovar els Pressupostos de l'Ajuntament.

3.ª — Discutir i aprovar els comptes generals del Municipi, que seran rendits en la forma que la Llei determina.

4.ª — Discutir i aprovar tot el que es refereix a les matèries a què es contrau l'art. 142 d'aquesta Llei.

5.ª — Discutir i aprovar tot el que fa referència a celebració de contractes i atorgament de concessions d'obres i serveis municipals i acords relatius a llur execució quan la duració excedeixi d'un any o exigeixi recursos que no tinguin el crèdit corresponent en el Pressupost anual en exercici.

6.ª — Aprovació o reforma de les Ordinacions municipals o dels Reglaments que tinguin caràcter general i constitueixin disposicions normatives dels serveis municipals.

7.ª — Discussió i aprovació de la Carta municipal.

8.ª — Discutir, fiscalitzar i censurar l'actuació de la Comissió de Govern municipal, no podent, però, deixar sense efecte cap acord dels adoptats en matèria de la competència de l'esmentat organisme.

Article 141. La Comissió de Govern té competència plena per a resoldre tots els assumptes que afectin a l'Administració del Municipi i que no siguin de la competència de la Corporació municipal, de conformitat amb els Reglaments generals aprovats, i sempre dintre els límits del Pressupost.

Article 142. Els acords referents a contractació d'emprèstits, conversions de deutes, subscripció d'accions i obligacions de societats, empreses o organismes de dret públic, o convenis de caràcter econòmic financer, seran preparats per la Comissió de Govern municipal i resolts per la Corporació municipal en ple.

Article 143. La Comissió de Govern determinarà en la forma que cregui oportuna, tot quant es refereixi a l'aprofitament i gaudiment de béns comuns del poble, tenint en compte el contingut del Títol XIII.

Article 144. Serà atribució exclusiva de la Comissió de Govern el que fa referència al nomenament, càstig i separació d'empleats municipals de tota mena.

Article 145. Els acords de la Comissió de Govern seran immediatament executius a comptar de llur adopció sense perjudici dels recursos que càpiga interpretar, els quals seguiran els tràmits fixats en aquesta Llei. Queden exceptuats dels acords que poden ésser objecte de referèndum popular segons el que disposa el Títol X.

CAPÍTOL II

Municipis sense Comissió de Govern

Article 146. En els Municipis sense Comissió de Govern, l'Ajuntament té de manera exclusiva totes les facultats que aquesta Llei o altres especials reconeixin a les Municipalitats.

TÍTOL X

INICIATIVA, CONSULTA I REFERÈNDUM POPULAR

Article 147. Els veïns d'un Municipi poden adreçar-se a l'Ajuntament proposant l'adopció de disposicions i acords que estiguin dintre la competència de la Corporació.

Quan la proposta sigui formulada per un nombre de veïns que arribi al 2 per 100 del Cens electoral a Barcelona i al 5 per 100 en les altres poblacions, l'Ajuntament o la Comissió de Govern, en el seu cas, hauran de resoldre-les en un sentit o altre dintre un termini de tres mesos o més aviat si l'índole del que es proposa exigeix un termini més curt.

En el cas que la proposta sigui rebutjada o bé modificada, els seus signants podran segons els tràmits establerts en l'art. 154, promoure la celebració d'un referèndum que resolgui en definitiva, si hi ha un 25 per 100 d'electors que el demanin.

Article 148. Per acord de la majoria absoluta de l'Ajuntament o de la Comissió de Govern, podrà ésser sotmesa a consulta del poble qualsevol qüestió relativa al Municipi, abans d'adoptar acord sobre la dita qüestió.

Feta la consulta caldrà atènyer-se al seu resultat.

Article 149. Pel vot de la majoria absoluta

del nombre total de Consellers que formen l'Ajuntament o a sollicitud del 20 per 100 del Cens electoral del Municipi, es sotmetran a referèndum popular la ratificació o revocació d'acords del ple i els de la Comissió de Govern abans d'executar-los, quan es refereixen a les matèries següents:

Emprèstits, préstecs, manlleus, adquisició, venda o gravamen de béns immobles o títols mobiliars; contractes, concessions i execució d'obres o serveis públics; construcció d'edificis; noms de carrers i places.

Article 150. N'hi haurà prou, per a la celebració de referèndum, que el demanin el 5 per 100 dels electors en els casos següents:

Primer.—Quan s'hagi acordat l'alienació o el gravamen de béns o de drets reals si l'import de la venda o el referit gravamen ultrapassen el 25 per 100 dels ingressos ordinaris de la Corporació.

Aquesta alienació haurà de referir-se a béns que no siguin terrenys sobrants de via pública o edificis inútils pel servei, en el qual cas no cal l'expressada formalitat.

Segon.—Quan s'hagin acordat convenis que afectin l'economia del Municipi, l'import dels quals excedeixin de la meitat de l'import dels ingressos totals de l'Ajuntament de l'any econòmic anterior. Són exceptuats els convenis fets amb organismes de dret públic.

Tercer.—Quan es resolgui atorgar concessions d'obres, serveis o aprofitaments per a més de deu anys, si representen una quantia superior al 10 per 100 del Pressupost d'ingressos de l'any en què l'acord s'hagi pres.

Quart.—Quan s'hagi resolt de vendre, gravar o enderrocar monuments, edificis o objectes de valor històric o artístic d'importància, declarat oficialment.

Cinquè.—Quan s'hagi atorgat una municipalització en els expedients a què es refereix el Títol XIII.

Article 151. En els Municipis que es regeixin pel sistema de Consell obert, no serà aplicable el referèndum però els acords relatius a les matèries enumerades en els articles precedents hauran d'ésser preses per la majoria absoluta dels electors.

Article 152. Abans de la celebració d'un referèndum sobre alienació, transformació o enderrocament de monuments, edificis o objectes històrics o artístics, caldrà que el Govern de la Generalitat declari si s'oposa o no a l'acord pres a la proposta feta. En el cas que s'hi oposi, ja no hi haurà lloc a referèndum, puix que l'acord o la proposta queda sense efecte.

Article 153. Tot acord susceptible d'apellació referendària es publicarà íntegrament al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*, es fixarà per certificació en el tauler d'edictes, i es farà públic per mitjà de bans o crides.

Article 154. Per a la petició de referèndum, hauran d'adreçar-se per instància a l'Alcaldia, dins el termini de vuit dies després de publicat l'acord oficialment, almenys l'1 per 100 dels electors en els Municipis fins a 10,000 habitants, 150 electors en els Municipis de 10,000 a 20,000 i 250

en els Municipis de 20,000 en amunt, llevat de Barcelona, on caldran 500 electors. Presentada aquesta instància, l'Alcaldia disposarà que quedi oberta en una o més oficines, per un termini mínim de tres dies i en hores fixes, la recollida de signatures d'adhesió a la sollicitud de referèndum.

Les signatures hauran d'ésser posades a presència d'un Conseller o Delegat d'aquest i d'un funcionari municipal.

Els que acudin a signar hauran d'identificar llur personalitat i els que no sàpiguen signar podran fer-se acompanyar per una persona que signi per ells.

Si s'arriba a reunir la xifra de signatures necessària, serà convocat el referèndum, el qual s'efectuarà entre els 15 i els 30 dies després de l'acord.

Article 155. Les votacions referendàries tindran lloc en diumenge. Se celebraran seguint les mateixes normes que les eleccions corrents mitjançant papeletes que diguin «sí» o «no».

En cas de majoria dels vots negatius, només es considerarà rebutjat l'acord sotmès a referèndum si han votat negativament del 30 per 100 en amunt dels inscrits en el Cens electoral.

Article 156. Els acords susceptibles d'apel·lació referendària no seran executius fins que hagi passat el termini per a demanar el referèndum, si aquest no és demanat, i en cas d'ésser-ho caldrà atènyer-se al resultat de la votació.

Article 157. Seran aplicables als casos de referèndum obligatori que preveu aquesta Llei els anteriors preceptes relatius a publicació i execució dels acords i celebració de votacions referendàries.

Article 158. Pel mateix procediment que regula l'art. 154 i nombre del 25 per 100 del total d'electors del Municipi, podran aquests sol·licitar votació referendària per a la revocació global del mandat atorgat als Consellers d'un Ajuntament.

Si el referèndum fos favorable a la revocació del mandat cessaran automàticament en l'exercici de llur càrrec els Consellers. La Corporació municipal en ple es reunirà en sessió extraordinària a l'efecte de declarar les vacants corresponents.

TÍTOL XI

DE LES CARTES MUNICIPALS

Article 159. Els Ajuntaments podran adoptar una organització que s'acomodi a les característiques de cada Municipi subjectant-se a les següents regles:

Primera.—La Corporació en ple, pel vot favorable de dues terceres parts dels seus components, fixarà les bases fonamentals del règim de Carta.

No podran ésser objecte de regulació, en el règim de carta, les matèries d'eleccions municipals, competència general dels Ajuntaments i funcions delegades de la Generalitat de Catalunya.

Segona.—L'acord es farà públic, i durant 30 dies s'admetran les reclamacions que els veïns del Municipi formulin.

Tercera.—Transcorregut l'esmentat termini, es reunirà novament la Corporació municipal en ple,

en sessió extraordinària, per a discutir les reclamacions i aprovar el text de la Carta. Per a l'aprovació s'exigirà el vot favorable de les dues terceres parts del nombre legal de Regidors.

Quarta.—Aprovada la Carta serà sotmesa al Conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya, i aquest, amb l'informe del Govern, la passarà al Parlament Català, per a la seva discussió i aprovació.

Article 160. El règim de Carta podrà limitar-se a establir un ordenament financer especial diferent del sistema general establert per als Municipis, però dintre el quadre de les Lleis tributàries generals.

L'esmentada Carta econòmica seguirà per a la seva aprovació els tràmits de l'article anterior.

TÍTOL XII

DE L'ACTIVITAT MUNICIPAL EN MATÈRIA D'OBRES I SERVEIS PÚBLICS

CAPÍTOL I

Obres Públiques i Eixampla

Article 161. De conformitat amb el que disposa l'art. 102 d'aquesta Llei, és de la competència municipal i correspon, per tant, als Ajuntaments de preparar, aprovar i executar tots els projectes que tinguin relació amb la urbanització i sanejament del sòl i subsòl, proveïment d'aigües i clavegueres, tractament d'aigües residuals, millorament d'aquests serveis i aspectes que afectin a sanitat, dinre d'aquest camp.

Article 162. S'entendrà sempre inclòs en els grups a que es refereix l'anterior article:

1.ª—Les obres que afectin a places, carrers, passeigs, parcs, vies i jardins.

2.ª—Les d'establiment, en les esmentades vies, de serveis públics de tota mena.

3.ª—El proveïment, portada, canalització i cobriment d'aigües.

4.ª—Urbanitzacions contingudes en els plànols d'extensió o eixampla de ciutats i viles. Si aquelles ultrapassen els termes municipals, s'atendrà l'esmentada finalitat per mitjà de Mancomunitat municipal, sense perjudici de les facultats de la Generalitat, si aquella no es constitueix.

5.ª—Construcció de mercats, escorxadors, rentadors, escoles, edificis higiènics, teatres municipals, establiments culturals, casernes de bombers i tota construcció feta per l'Ajuntament i destinada a un servei municipal o a l'acolliment d'institucions o iniciatives que representin finalitats socials.

6.ª—Destrucció d'estatges insans i construcció de cases barates a barriades higièniques.

7.ª—Dessecació de llocs pantanosos.

Article 163. L'aprovació dels plànols generals que afectin a aquestes modalitats, serà feta per la Corporació municipal.

Contra els acords que es prenguin en aquesta matèria, cabran els recursos a que es refereix el Títol XIV d'aquesta Llei.

Article 164. L'aprovació definitiva de tot pro-

jecte d'urbanització general o parcial portarà anexa la declaració d'utilitat social i la necessitat d'ocupació de les finques afectades. La declaració d'utilitat i l'ocupació es referiran no solament a la zona vial que el projecte compregui, sinó també a dues faixes paral·leles una per cada banda, adjacents a les vies de l'amplada que es fixi en el projecte.

Article 165. El que disposa l'article anterior s'aplicarà als projectes de proveïment d'aigües potables, o de construcció de clavegueres, o tractament d'aigües residuals a tot el perímetre necessari per a la protecció dels rius, dunes, embassaments, dotació i conducció d'aigües destinades al consum i terrenys necessaris per a depurar les residuals.

Article 166. L'Ajuntament no podrà en mèrits d'expedient d'expropiació, ocupar una finca sense fer el seu pagament o dipositar el seu valor.

Article 167. Per a fixar el valor d'una finca objecte d'expropiació, l'Ajuntament sol·licitarà del propietari que n'assenyali el preu i si la Corporació municipal l'estima raonable serà fet el pagament i l'ocupació subsegüents. Si no hi hagués acord, l'Ajuntament podrà ocupar la finca immediatament d'haver dipositat la quantitat que equivalgui a la capitalització, a base del tant per cent legal del líquid imposable, pres dos anys abans de la iniciació del projecte i seran abonats recíprocament interessos a raó del quatre per cent anual quan vingui l'acord de preu entre les parts interessades o es resolgui en cas de nova desavinença pels organismes cridats a fixar la valoració definitiva segons determini la Llei d'expropiació forçosa.

Article 168. Si fos evident que la finca hagués augmentat de valor durant els dos anys anteriors, a la iniciació de projecte amb relació al que tenia en la data de l'amillament, la taxació podrà ésser millorada en la proporció justa corresponent mentre no depassi el 25 per 100 del valor que se li hagués considerat abans. Així mateix si durant aquests dos anys s'haguessin realitzat obres en la finca, s'estimarà el seu valor de sobrepuig en la mesura justa que en cas de desacord la determinarà un professional nomenat per cada banda.

Article 169. Si no estigués confeccionat el Registre Fiscal o l'avenç cadastral, serà feta la valoració capitalitzant el líquid imposable a base de l'interès legal. Si no hi hagués amillament, hom tindrà en compte els preus que hagin regit per a les vendes de les finques immediates a la que és objecte d'expropiació.

Article 170. Si la finca que ha d'ésser expropiada estigués en litigi o subjecta a intervenció judicial, o pertanyés a persona subjecta a tutela, es procedirà amb audiència dels legítims representants legals dels interessats.

Article 171. L'acta del pagament serà autoritzada pel Secretari, estenent-se davant de l'Alcalde que també la subscriurà.

CAPÍTOL II

Contractació municipal

Article 172. L'execució de contractes sobre obres i serveis municipals, adquisicions o exercici

d'activitats que comportin despesa o ingrés en el fons de l'Ajuntament es realitzarà mitjançant subhastes. Es podrà celebrar concurs en els següents casos:

1.ª—Que els contractes tinguin per objecte la compra d'efectes que hagin d'adquirir-se necessàriament a l'estranger.

2.ª—Els d'adquisició d'efectes, respecte dels quals no sigui possible la fixació prèvia de preu.

3.ª—Els contractes d'arrendament de locals destinats a oficines o a altres dependències municipals en què també sigui convenient que l'administració es reservi el dret d'elegir el que resulti més apropiat entre els que se li ofereixin.

Article 173. La subhasta o concurs s'anunciarà amb quinze dies d'anticipació en el *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Si la quantia del contracte ultrapassen de 50,000 ptes., es publicarà, a més, en dos periòdics de la localitat.

L'esmentat *Butlletí* contindrà un extracte de les condicions principals, amb indicació del lloc on es troba l'expedient i el plec de condicions.

Article 174. Les subhastes i concursos seran autoritzades pel Secretari de l'Ajuntament que en donarà fe.

Article 175. Tractant-se de subhasta, aquesta haurà d'adjudicar-se a la proposició més avantatjosa econòmicament. Si es celebrés concurs, la Corporació podrà tenir en compte altres condicions, amb independència de l'aspecte econòmic.

Article 176. Poden exceptuar-se de subhasta i concurs, i concentrar-se directament amb tercera persona per la Municipalitat, o efectuar-se per administració els serveis i contractes que es trobin en els següents casos:

1.ª—Els que no ultrapassin de 15,000 ptes. en total, o de 1,500 en els lliuraments anuals, sempre que no siguin més de deu, en el Municipi de Barcelona; de 10,000 ptes. en total, o de 1,000 en els lliuraments anuals, en els majors de 25,000 habitants; de 5,000 ptes. en total, o de 500 en els lliuraments anuals, en els majors de 10,000 i menors de 25,000 habitants; i de 2,500 ptes. en total, o de 250 en els lliuraments anuals, en els altres.

2.ª—Els que es refereixen a operacions de deute, negociacions d'efectes o translació material de fons municipals.

3.ª—Aquells que tinguin una urgència extraordinària que no s'hagi pogut preveure i representin un perill per a la sanitat pública o una lesió econòmica d'importància per a la Corporació municipal si el contracte s'endarrereix.

4.ª—Els que hagin donat lloc a dues subhastes seguides sense licitador, sempre que el plec de condicions sigui el mateix que hagi estat anunciat en la celebració d'aquelles.

Article 177. L'excepció de subhasta o concurs serà declarada per l'Ajuntament en ple, mitjançant un expedient, i haurà de recaure el vot favorable dels dos terços dels elements que el componen.

Article 178. Les obres que l'Administració realitzi per ella mateixa no necessiten declaració de cap mena d'excepció de subhasta o concurs, però sí l'exigiran els contractes que s'hagin de fer per al subministrament dels materials que siguin indispensables.

bles a l'Administració per a portar endavant l'obra o servei, sempre que llur montant excedeixi dels límits fixats en l'extrem primer de l'art. 176.

Article 179. Els plecs per a prendre part a les subhastes es podran presentar, no solament a l'oficina on radiqui l'expedient, sinó a l'Alcaldia, al Registre d'Entrada de la Secretaria o al despatx de qualsevol notari de la localitat, el qual haurà de trametre, el mateix dia, el plec rebut, a l'Alcalde.

Els plecs hauran d'anar tancats i s'admetran des del dia que s'anuncii fins el moment que manquin

dues hores per a la celebració de l'acte de llur obertura.

Article 180. L'Ajuntament determinarà, segons el seu criteri, els Regidors que han de formar la taula, encarregada d'obrir els plecs i adjudicar provisionalment la subhasta o el concurs.

Article 181. Per a la constitució de fiances provisional i definitives s'admetran efectes públics del Municipi interessat, de la Generalitat de Catalunya i de l'Estat.

Palau del Parlament, 19 de desembre del 1933.

PARLAMENT DE CATALUNYA

LLEI

El Parlament de Catalunya, per tal de reconèixer el dret de lliure personalitat dels Municipis, que considera com a entitats naturals de la vida pública, regula els preceptes de llur existència i autonomia d'acord amb la següent

LLEI MUNICIPAL DE CATALUNYA

TÍTOL I

TERRITORI MUNICIPAL

Article 1.^r El territori dels Municipis el constitueix el respectiu terme municipal.

Article 2.ⁿ Els termes municipals podran ésser modificats:

a) Per agregació total d'un territori municipal a un o diversos Municipis.

b) Per segregació de part d'un terme municipal que s'ajunti a un o a diversos termes confrontants.

c) Per agrupació de diverses parts de termes municipals que poguessin passar a constituir Municipi.

d) Per segregació de part d'un terme municipal que passés a formar Municipi.

Article 3.^r Les modificacions de termes municipals, llevat dels casos previstos en els articles 4.^t, 5.e, 6.e, 7.e i 8.e d'aquesta Llei, exigiran la conformitat dels Ajuntaments interessats, de la majoria d'electors de cada Municipi i de la part o parts que vulguin segregar-se.

En cap cas no podran portar-se a cap les segregacions a què es refereixen els apartats c i d si la part o parts que es volen segregar no compten amb un nucli urbà unit que tingui més de 500 habitants. Sempre, també, hauran de demostrar que poden garantir amb llurs propis recursos la vida econòmica de les entitats municipals de nova creació.

Article 4.^t Els agrupaments de població que estiguin separats de la població on radiqui la capitalitat del Municipi per una distància superior a dos quilòmetres i tinguin un nucli urbà precisat que depassi el nombre de 800 habitants, podran obtenir la separació i constituir-se en Municipi independent, si, ultra tenir propis mitjans econòmics per a assegurar-ne la seva subsistència, ho sol·liciten les tres quartes parts dels seus electors. No caldrà, en aquet cas, la

conformitat de l'Ajuntament del Municipi del qual es volen segregar només en el que es refereix a la delimitació dels nous termes municipals.

Article 5.e Els pobles o grups de població que formin part d'un Municipi podran separar-se'n i agregar-se a un altre Municipi amb el qual afiorin, sense necessitat de la conformitat a què es refereix l'article 3.^r d'aquesta Llei sempre que la capitalitat de la població a la qual vulguin agregar-se estigui a menys distància de la capitalitat del municipi del qual es vulguin segregar. Caldrà, en tot cas, demanar l'informe dels municipis interessats.

Article 6.e Els Municipis que tinguin l'àrea de llurs edificacions en forma compacta i continuada, fins una distància que no depassi de trenta metres del límit de llurs termes municipals, tindran dret a engrandir el propi territori a base de reclamar del poble veí la segregació d'una faixa de terreny de mig quilòmetre de fons d'amplada discrecional, sempre que el nucli urbà del Municipi afectat per la segregació estigui a una distància superior a 1,500 metres del límit divisorio d'ambdós termes. La faixa esmentada podrà ésser d'un quilòmetre si la distància que el separa és superior a tres quilòmetres.

Article 7.e Quan dos Municipis formen un sol conjunt urbà per la continuïtat d'edificacions, el Municipi inferior en nombre d'habitants perdrà la seva personalitat i passarà a ésser part integrant del Municipi superior. Si la continuïtat de les edificacions fins a formar el mateix conjunt urbà, afectés únicament una part independent del nucli natriu de la població, l'agregació tindrà efecte parcial i només en el que es refereix al tros afectat per la continuïtat urbana.

Article 8.e Cap territori municipal no pot envoltar-ne completament un altre. En aquests casos el Municipi que tingui el terme enclòs sol·licitarà del que l'enclou una fórmula d'avinença que serà vàlida pel sol fet d'aprovar-la els respectius Ajuntaments. L'acord s'haurà de comunicar al Conseller de Governació dintre els quinze dies següents a la signatura de l'acta de compromís.

Si no s'aconsegueix l'avinença, el propi Conseller, previ informe, proposarà la solució al Parlament per mitjà d'un Projecte de Llei.

Article 9.e Les modificacions de termes a què es refereix l'apartat a de l'art. 2.ⁿ, una vegada referendades pel vot dels electors, hauran de comunicar-se dintre el termini de vuit dies, al Departament de Governació de la Generalitat.

Les alteracions de termes municipals a què es refereixen els apartats *b*, *c* i *d* del dit art. 2.ª i els arts. 4.^t, 6.ª i 7.ª, necessitaran per a llur efectivitat i execució l'aprovació del Parlament de Catalunya, per mitjà d'una Llei.

Article 10. Perquè els acords sobre variació dels termes municipals siguin executius, caldrà que els Ajuntaments interessats pactin sobre les obligacions, drets i interessos de cadascun, a fi d'evitar conflictes futurs. Determinaran en els pactes la població capital del Municipi, i en el cas d'agregació total, el nom del nou Municipi.

S'entén sempre que el nou Municipi succeeix el totalment o parcialment agregat en els seus drets i obligacions en la part convinguda que, a manca d'estipulació, serà proporcional al nombre d'habitants de la part agregada en relació a la resta que no se li agrega.

Article 11. A petició d'un dels Ajuntaments interessats, una Llei podrà acordar la rectificació de termes municipals que no afectin a nuclis urbans si sense vulneració dels preceptes anteriors d'aquesta Llei el Govern de la Generalitat l'entengués convenient als interessos generals.

Article 12. Tots els Municipis creats a l'empar dels preceptes anteriors d'aquesta Llei, perdran llur personalitat el dia que no puguin atendre per sí sols les obligacions econòmiques que constitueixen el compromís essencial de llur formació. Aleshores passaran a integrar com abans el Municipi matriu.

Article 13. La delimitació i fitació de termes municipals, es practicarà per una representació numèrica igual de cada Ajuntament, acompanyada del respectiu Secretari. Podran acompanyar-la els propietaris dels terrenys del límit del terme, els quals seran citats.

De les operacions de delimitació se n'aixecarà acta, en la qual s'expressarà, amb precisió, el curs de la línia jurisdiccional, així com les alegacions o manifestacions dels concurrents, en cas de divergència sobre els aspectes de fet o de dret, relatius a aquella línia.

Dintre els quinze dies següents a la publicació de l'acord o acords municipals que es dictin, qualsevol elector o propietari interessat podrà fer les suggerències o reclamacions que estimi procedents.

L'expedient serà elevat al Conseller de Governació de la Generalitat i aquest, previs els informes dels organismes tècnics, resoldrà les divergències suscitades. Contra la seva resolució es donarà recurs contencioso-administratiu.

Article 14. Per a canviar el nom d'un poble, àdhuc en el cas previst a l'article 4.^t, caldrà que, ultra acordar-ho l'Ajuntament, sigui aprovat mitjançant referèndum el resultat del qual es posarà en coneixement del Govern de la Generalitat.

Article 15. El canvi de la capitalitat d'un Municipi solament pot acordar-se per la Corporació municipal en ple reunida en sessió extraordinària, amb el vot favorable de les dues terceres parts del nombre legal de Consellers.

Si el canvi és per a portar la capitalitat al nucli de major població del Municipi, no caldrà més que el vot de la meitat més un dels Consellers que formen la Corporació.

TÍTOL II

ASSOCIACIONS DE MUNICIPIS

Article 16. Els Municipis podran associar-se per a complir algun o alguns dels fins que els assigna aquesta Llei, així com per a sol·licitar i explotar obres o serveis de la competència municipal.

La Generalitat, els altres organismes locals i les societats i particulars podran participar en l'exploració de les obres i serveis de l'Associació de Municipis.

Article 17. Els Estatuts de l'Associació de Municipis seran aprovats per cadascun dels Ajuntaments i Corporacions o entitats que hi participin, i hauran d'expressar:

a) Denominació, domicili i durada.

b) L'objecte o objectes de les Associacions de Municipis.

c) Les aportacions i compromisos, drets i deures dels associats.

d) La manera de designar i revocar els representants o administradors de l'Associació de Municipis.

e) La forma de liquidació de l'Associació de Municipis i les seves relacions amb els Ajuntaments interessats i elements que la formin. El Pressupost i compte de l'Associació de Municipis hauran d'ésser publicats al *Butlletí Oficial de la Generalitat*.

Article 18. L'Associació de Municipis tindrà plena personalitat jurídica per a obligar-se i podrà contractar emprèstits en les mateixes condicions que els Municipis.

Article 19. Serà obligatòria l'associació d'Ajuntaments per a sostenir un Secretari comú, quan en alguna de les Corporacions ascendeixi el sou legal del Secretari a més del 20 per 100 del pressupost anual ordinari, sempre que la proximitat dels respectius termes municipals ho permeti. El Conseller de Governació, d'ofici o a instància dels Ajuntaments, decretarà l'agrupació i contra el seu acord cabrà el mateix recurs a què alludeix l'art. 12.

TÍTOL III

SUB-MUNICIPIIS

Article 20. Els grups de població o pobles que dintre d'un Municipi constitueixen nucli separat d'edificació, amb interessos peculiars i amb un mínim de dos-cents habitants, podran gaudir d'una administració autònoma, per mitjà de les Juntes de veïns elegides directament pels electors amb residència en el poble o grup de població.

No es consideren inclosos en aquest article els grups de població creats entorn de santuaris o comunitats religioses ni tampoc els formats a base d'empreses industrials o mercantils o aquells en els quals un sol propietari posseeixi la cinquena part de terreny o d'edificacions o bé que el total pertanyi a deu propietaris o menys.

Article 21. Per a què els grups de població o pobles puguin gaudir d'administració autònoma, cal que la majoria de llurs veïns la demani a l'Ajuntament respectiu.

L'Ajuntament haurà d'accedir a la petició dintre

el termini de 30 dies, sempre que s'hagin complert els requisits de la Llei. En cas de negar-s'hi o de deixar passar el termini assenyalat, correspondrà al Conseller de Governació la resolució.

La petició dels veïns podrà formular-se per escrit o pels tràmits de referèndum.

Article 22. Les Junes de veïns estaran formades per un President i dos vocals en els grups de població de menys de 300 habitants; i per un President i quatre Vocals en els de població superior.

Article 23. Les Junes de veïns s'elegiran, constituiran i funcionaran en la mateixa forma que les Junes veïnals dels Municipis amb Consell obert en tot allò que no estigui modificat pels preceptes d'aquest Títol.

Article 24. La representació legal dels grups de població correspon a la Junta de veïns. El seu President, ultra tenir la representació de la Junta, tindrà la de l'Alcalde del Municipi respectiu per tot allò que aquest expressament delegui en ell dintre el territori del grup de població.

Article 25. El President de la Junta de veïns o el Vocal al qual delegui, podrà assistir amb veu a les sessions de l'Ajuntament del Municipi respectiu.

Article 26. Les Junes de veïns tindran plena autonomia per a regir l'administració dels respectius grups de població.

Article 27. Els grups de població contribuiran a les càrregues generals del Municipi respectiu en la forma i proporció que determinarà la Llei d'Hisendes municipals.

Article 28. Seran d'aplicació a aquestes Junes i a llurs presidents les disposicions d'aquesta Llei, en tot allò que no estigui previst especialment.

Article 29. Les entitats locals menors o pobles agregats actualment regits per Junes administratives, podran conservar llur administració autònoma dintre dels Municipis respectius, adaptant el règim llur al que es disposa en aquest Títol.

TÍTOL IV

DE LA POBLACIÓ I DE L'EMPADRONAMENT

CAPÍTOL I

De la població

Article 30. Els habitants dels termes municipals es divideixen en residents i transeünts. Els residents són veïns o domiciliats.

Es veí el ciutadà de la República emancipat que resideix habitualment en el terme i està inscrit en el seu Padró, i domiciliats els que, sense estar emancipats, resideixen habitualment en el terme i formen part d'una casa o família.

Es transeünt, el ciutadà no comprès en els anteriors casos que es trobi accidentalment en el Municipi.

Article 31. La persona sota la dependència de la qual n'hi haguessin d'altres, o que visqui sola, independent, s'anomena cap de casa, sigui o no veí i espanyol o estranger.

Article 32. La representació de la casa la té el seu cap. Les autoritats municipals s'hauran d'enten-

dre amb ell per al compliment dels serveis la prestació dels quals pugui ésser reclamada legítimament.

Article 33. Els habitants dels termes municipals vénen obligats a contribuir al sosteniment de les càrregues legalment imposades per la Municipalitat. Els veïns posseeixen el dret de participar en els aprofitaments de caràcter comunal en la forma que regulin els organismes competents.

Article 34. Tots els veïns del terme municipal, o qualsevol interessat, encara que no hi habiti, tenen acció per a exercitar els recursos que estableix aquesta Llei, pel que toca al règim jurídic, així com per a denunciar i exigir les responsabilitats en què incorreguessin els Consellers, Agents i Empleats municipals.

Article 35. Els no residents que posseeixin béns en el terme municipal estan obligats a comunicar a l'Ajuntament el nom de la persona que hagin designat com a administrador, apoderat o encarregat perquè els representin als efectes de llurs drets i deures amb relació a l'Administració municipal.

Altrament, les notificacions i requeriments es faran per edictes.

Article 36. Els estrangers amb residència habitual tindran els mateixos drets i obligacions que els veïns o domiciliats, llevat els de caràcter polític.

Article 37. La qualitat jurídica administrativa municipal d'una persona vindrà determinada pel que resulti del Padró municipal.

CAPÍTOL II

De l'empadronament

Article 38. El Padró municipal és un instrument públic, i fefaent per a tota classe d'efectes administratius.

Article 39. El Padró municipal serà confeccionat cada cinc anys i es rectificarà diàriament amb les inscripcions i eliminacions que procedixin en virtut dels acords que vagin prenent els organismes municipals corresponents.

En tot cas, el dia 1.º de desembre de cada any, l'Alcalde farà arribar a coneixement del poble l'obligació ineludible en què es troben tots els habitants, de figurar inscrits en el Padró i de rectificar llur inscripció sempre que calgui.

Article 40. Els habitants de Catalunya han de constar empadronats en algun dels seus Municipis. L'obligació afecta a tots els que resideixen en un terme, i responen del seu estricte compliment els caps de casa. Idèntica obligació existeix per a declarar les causes d'alteració, eliminació o canvi, àdhuc el de domicili. Pel que afecta als incapacitats o morts, l'obligació de declarar aquells canvis serà de llurs representants legals o del cap de casa, o el que l'hagi de substituir en cas de mort.

Article 41. Ningú no pot ésser veí de més d'un Municipi. El que tingues residència alternativa, podrà optar per qualsevol dels Municipis on resideixi. A manca d'opció expressa s'entendrà veí d'aquell Municipi on resideixi més temps durant l'any.

Si per qualsevol circumstància, un ciutadà tingues la condició de veí en més d'un terme, serà únicament vàlida la declaració darrera, i quedaran anul·lades totes les anteriors.

Als sis mesos de residir efectivament i continuada en un terme, el ciutadà emancipat podrà demanar que se'l declari veí. Serà també declarat així, d'ofici, tot ciutadà emancipat que porti, almenys, dos anys de residència fixa en el terme. Igual declaració es farà respecte a qui exerceixi càrrec públic, qualsevol que sigui el temps de residència.

El veïnatge d'aquest article no és l'esmentat en l'article 4.^è de l'Estatut de Catalunya, que serà regulat per una Llei especial.

Article 42. Els organismes municipals que tinguin sota llur cura l'administració i govern del terme, seran els competents per a fer totes les declaracions de dret relacionades amb l'empadronament.

Article 43. Abans del dia 1.er de març els Ajuntaments envaran a la Generalitat de Catalunya un resum numèric de les rectificacions del Padró d'habitants i del Padró que resulti després de fetes aquelles, amb els habitants classificats en la forma que la Generalitat determini.

TÍTOL V

Organismes municipals

Article 44. Tots els Municipis de Catalunya estaran legalment representats per l'Ajuntament respectiu.

Cada Ajuntament estarà constituït pel nombre de Consellers municipals que determina l'art. 2.^{on} d'entre els quals s'elegiran els càrrecs i representacions que els corresponguin segons aquesta Llei.

Podran els Ajuntaments adoptar el règim de Consell Obert en els casos que determina l'articulat del capítol IV del present títol.

CAPÍTOL I

De l'Ajuntament

Article 45. Els Ajuntaments de poblacions que no depassin el nombre de 500 habitants estaran constituïts per cinc Consellers i per cada 500 habitants més o fracció fins a 3,000, en tindran un altre. Els de 3,001 a 5,000 habitants estaran integrats per dotze Consellers; els de 5,001 a 10,000, per setze; els de 10,001 a 20,000, per divuit; els de més de 20,000, per vint-i-quatre, i Barcelona, per quaranta.

Article 46. Els Consellers municipals seran elegits per sufragi universal, directe, igual i secret, de conformitat a la present Llei i al que disposin les Lleis electorals.

Article 47. La renovació de l'Ajuntament es farà per meitat cada dos anys. El càrrec de Conseller en durarà quatre. En la primera renovació, el sorteig determinarà els Consellers que hagin de cessar en el càrrec.

Article 48. La convocatòria de les eleccions correspon al Govern de la Generalitat de Catalunya, que les convocarà, almenys, amb trenta dies d'anticipació. Les eleccions hauran de celebrar-se en la primera quinzena de novembre. Els Ajuntaments es constituïran el dia 1.er de gener següent.

Article 49. Cada Municipi formarà per als efectes d'elecció, un districte únic, subdividit en el

nombre de Collegis que preceptui la legislació electoral.

Article 50. Per a ésser Conseller municipal cal estar inscrit en el Cens Electoral del Municipi, saber llegir i escriure i haver complert vint-i-tres anys d'edat i estar inscrit en el Padró municipal amb tres anys d'anticipació.

Article 51. El càrrec de Conseller municipal és obligatori i no comporta retribució de cap mena.

Article 52. Estan incapacitats per a ésser Consellers municipals:

1.er—Els que estiguin interessats en contractes o subministraments dintre del Municipi, per compte d'aquest o d'organisme de caràcter públic. Si l'interès consisteix a ésser accionista d'una entitat lligada de manera directa en el contracte, s'entén que la incapacitat va referida a qui tingui caràcter de Gerent, Conseller o Administrador, o participi en el capital en més del 25 per 100 del seu total.

2.^{on}—Els que sostinguin litigi de qualsevol mena que no sigui per raó de recurs contra pressupostos o tributs, així administratiu com judicial, com contencions, amb la Corporació municipal o amb establiment que en depengui, i els que siguin representants de persona que es trobi en aquest cas.

3.er—Els deutors de qualsevol caràcter a cabals municipals, sempre que hi hagi hagut previ requeriment, incursos en procediment d'apremi.

Article 53. El càrrec de Conseller municipal és incompatible:

1.er—Amb el de Notari, Registrador de la Propietat o qualsevol altre de caràcter judicial.

2.^{on}—Amb l'exercici de funcions públiques retribuïdes, de caràcter permanent, encara que es renunciï els havers, exceptuant-se el professorat d'ensenyament secundari i superior.

Article 54. Poden excusar-se d'ésser Consellers municipals:

1.er—Els físicament impeditos.

2.^{on}—Els que tinguin més de seixanta anys.

3.er—Els que, en un període que no excedeixi d'un any abans de la designació, hagin exercit un càrrec públic d'elecció popular.

4.^è—Els Diputats al Parlament de Catalunya.

5.^è—La mare de família que en el moment o després de l'elecció tingui un o més fills menors de catorze anys.

Article 55. Si un Conseller electe es troba en algun dels casos d'incompatibilitat i no justifica abans de constituir-se la Corporació municipal que ha cessat en el càrrec incompatible o han desaparegut les causes que la motivaven, s'entendrà que renuncia al càrrec de Conseller i la Corporació declararà la vacant en l'acte de la constitució.

Article 56. Si la causa d'incompatibilitat ocorregués en l'exercici del càrrec, la manifestació indicada s'haurà de fer dintre dels quinze dies següents, i es presentarà a l'Alcalde-President la justificació d'haver renunciat l'altre càrrec o d'haver desaparegut la causa.

Quan aquesta justificació no pugui fer-se o recaigui sentència dels Tribunals que imposin inhabilitació per al càrrec, es farà la declaració de vacant per l'Ajuntament en la primera sessió que celebri.

Article 57. En els Municipis de població fins a 10,000 habitants, exercirà la totalitat del Govern l'Ajuntament en ple. Amb tot, els Municipis de 5,000

a 10.000 habitants podran prendre l'acord de regir-se per Comissió de Govern, mitjançant el vot favorable de dues terceres parts dels Consellers i prèvia una informació pública per un espai no menor a trenta dies.

CAPÍTOL II

De la Comissió de Govern

Article 58. Tots els Municipis de més de 10.000 habitants, o els de població inferior que estiguin en el cas de l'article anterior, tindran una Comissió de Govern per a regir i administrar el Municipi, la qual serà elegida d'entre els Consellers en l'acte de la constitució de l'Ajuntament.

Article 59. La Comissió de Govern estarà formada, a més de l'Alcalde-President, per quatre Consellers Regidors en els Municipis de més de 5.000 habitants i per vuit Consellers Regidors en la ciutat de Barcelona.

Article 60. En l'acte de la constitució de les Corporacions municipals de població superior a 10.000 habitants i en les de població inferior que estiguin en el cas de l'article 57, els Consellers elegiran primer l'Alcalde, que serà President de l'Ajuntament i de la Comissió de Govern, i després els Consellers Regidors. La jerarquia dels Consellers Regidors la determinarà l'ordre de votació; el primer Conseller Regidor substituirà l'Alcalde, i successivament cada Conseller Regidor serà substituït segons l'ordenació establerta. Aquestes votacions es faran mitjançant votació secreta i en la forma prevista en l'art. 28 d'aquesta Llei.

L'Ajuntament de Barcelona podrà elegir President de l'Assemblea de l'Ajuntament en ple; aquest càrrec serà sense retribució i elegit en la mateixa forma que l'Alcalde.

Article 61. Les vacants de Consellers Regidors les cobrirà interinament la Comissió de Govern, fins a la primera sessió que celebri la Corporació municipal en ple, que les cobrirà en la forma establerta en l'art. 60.

Article 62. L'Alcalde i els Consellers Regidors no podran absentar-se del terme municipal per més de vuit dies, sense llicència de la Comissió de Govern.

No podran gaudir de llicència simultàniament més de la meitat dels membres que composin la Comissió de Govern.

Article 63. La Comissió de Govern distribuirà les funcions i serveis de la competència municipal en forma que cada Regidor tingui cura d'un dels grups amb què l'Administració de l'Ajuntament es divideixi. L'Alcalde podrà regir un d'aquest grups o limitar-se a tenir la Presidència de la Comissió de Govern, a més de les funcions que per raó del seu càrrec li pertocquen.

En poblacions de més de 10.000 habitants, per acord de l'Ajuntament, podrà haver-hi delegacions especials exercides per Consellers que no formin part de la Comissió de Govern.

Article 64. Els Consellers Regidors al front dels respectius departaments, prendran les mesures que estimin necessàries per al bon desenvolupament de les funcions a complir.

Les resolucions dels Regidors referents als ser-

veis que regeixin, hauran d'ésser sotmeses a la Comissió de Govern, excepte les reglamentàries.

Article 65. La divisió de funcions municipals s'entendrà feta per la totalitat del territori del Municipi.

Dins d'aquesta divisió, per a major eficiència dels serveis, l'Ajuntament podrà establir sub-divisions territorials.

Article 66. El càrrec de Conseller Regidor podrà ésser remunerat. En el seu cas l'Ajuntament fixarà la quota que estimi procedent ateses la importància de la població respectiva i la quantia dels Pressupostos municipals, d'acord amb les normes que regulin les Lleis de les Hisendes Locals.

Article 67. L'Alcalde-President presideix la Comissió de Govern i la seva substitució es farà de conformitat amb l'art. 60.

En el cas de l'últim paràgraf de l'art. 60, l'Alcalde, previ acord de la Comissió de Govern, trametrà al President de l'Assemblea, amb tres dies d'anticipació, l'ordre del dia de les sessions del ple, i el President haurà de convocar-les abans de les vint-i-quatre hores d'haver rebut la notificació.

Article 68. El President de l'Assemblea de l'Ajuntament en ple, de Barcelona, si opta per elegir-lo, dirigirà i ordenarà els debats, i tindrà vot de qualitat per a resoldre els empats. El seu mandat durarà dos anys i com tots els altres càrrecs és reelegible.

En cas de produir-se la vacant del President de l'Assemblea, s'haurà de proveir a la primera sessió que celebri l'Ajuntament i en la forma establerta en l'art. 60.

Article 69. Quan a conseqüència de la confecció d'un nou Cens resulti canviada la categoria d'un Municipi, l'organització corresponent a la nova categoria començarà en el moment de la renovació biennal posterior, en la qual seran elegits aquell nombre de Consellers que calgui per a completar el nombre corresponent a la nova categoria.

CAPÍTOL III

De l'Alcalde-President i dels Alcaldes segon i tercer

Article 70. L'Alcalde-President és el primer Magistrat del poble i el Cap de l'Administració municipal. Presideix l'Ajuntament o la Comissió de Govern, segons els casos i és l'executor de llurs acords.

A més i en tant que la Generalitat no tingui òrgans adequats i permanents que ostentin la seva delegació en les poblacions de Catalunya, correspondrà a l'Alcalde-President la representació, compliment i exercici d'aquestes funcions, llevat el cas de l'expressa privació que assenyala l'art. 76.

Article 71. En la primera sessió de cada renovació municipal, l'Ajuntament elegirà l'Alcalde-President d'entre els membres que componen la Corporació. Per a ésser elegit caldrà reunir la majoria absoluta dels vots del total dels Regidors. En el cas de no obtenir-la serà interinament Alcalde el que hagi obtingut major nombre de sufragis. Es repetirà l'elecció en la sessió següent, i si tampoc cap nom no aconsegueix la xifra de la majoria absoluta, serà definitivament elegit el que en la tercera prova reuneixi més quantitat de vots.

Sempre que aquestes repeticions d'elecció es fa-

cin necessàries, les sessions de l'Ajuntament, s'hauran de convocar a aquest efecte en l'espai de l'una a l'altra, no superior a una setmana.

En els Municipis de menys de 1,000 habitants hi haurà un Alcalde segon. En els de 1,001 a 3,000 habitants, un Alcalde segon i un Alcalde tercer, i els de 3,001 a 10,000, que funcionin pel règim de Corporació, en ple, tindran un Alcalde segon, un Alcalde tercer i un Alcalde quart. Substituiran l'Alcalde-President per ordre de categoria, en els casos d'absència i malaltia. Aquests càrrecs seran elegits en l'acte de constitució de l'Ajuntament i dintre la mateixa qualitat de votació, a continuació de l'elecció de l'Alcalde-President.

Article 72. Sempre que es produeixi la vacant del càrrec de l'Alcalde-President o dels seus substituïts, l'Ajuntament dintre el terme de vuit dies, serà convocat per a procedir a nova elecció en la forma que preceptua l'art. 71.

Article 73. Els Ajuntaments de poblacions superiors a 20,000 habitants, podran elegir l'Alcalde-President d'entre els veïns elegibles de la pròpia localitat sempre que ho consideressin convenient a les necessitats de la Corporació municipal respectiva.

En aquest cas, caldrà reunir necessàriament la suma de les tres cinquenes parts dels Consellers posseïdors del càrrec.

Article 74. El càrrec d'Alcalde pot ésser remunerat. En el seu cas regiran les mateixes normes establertes en l'art. 66 d'aquesta Llei.

Article 75. En concepte de Cap de l'Administració municipal, correspondrà a l'Alcalde:

1.ª—Publicar i executar tots els acords de l'Ajuntament.

2.ª—Suspendre els acords municipals en els casos previstos per la Llei.

3.ª—Representar l'Ajuntament i els organismes que depenguin del Municipi en tota mena d'actes i davant de les Autoritats i de les jurisdiccions de totes classes.

4.ª—Ordenar els ingressos i els pagaments de càrrecs municipals que s'efectuïn. D'aquesta funció serà directament responsable l'Alcalde-President, el qual no podrà autoritzar exaccions que no estiguin previstes en el Pressupost ni ordenar pagaments que no estiguin justificats o per conceptes o serveis prohibits per les Lleis de la República i de Catalunya, ni destinar recursos municipals a altres fins que els fixats en el Pressupost.

5.ª—Corregir i sancionar les manques d'obediència a la seva autoritat i les infraccions d'Ordenances, Reglaments i Bans dictats per al règim de la vida municipal.

6.ª—Ordenar la tramesa immediata als Tribunals i Autoritats dels expedients a què facin referència els recursos de totes classes, contra resolucions o providències preses per l'Ajuntament o les Autoritats municipals.

7.ª—Inspeccionar tots els serveis municipals i el funcionament d'oficines i imposar suspensió d'empleu i sou fins el màxim de quinze dies als funcionaris que no compleixin llur deure.

8.ª—Dirigir la policia urbana i rural, i dictar Bans i Ordenances dintre l'esfera de la seva competència.

9.ª—Rendir els comptes de l'Administració municipal i de l'execució dels seus Pressupostos.

En les poblacions fins a 10,000 habitants li correspondrà a més convocar i presidir les sessions de l'Ajuntament, determinar en elles l'ordre dels debats i decidir amb vot de qualitat els empats.

Com a representant de la Generalitat de Catalunya i del Govern de la República, exercirà les funcions corresponents, en la forma que disposin les Lleis.

10.—Fer complir les Lleis i Disposicions que siguin de caràcter obligatori per als Ajuntaments.

Article 76. La Generalitat de Catalunya, per al compliment dels serveis que no corresponen a l'esfera privativa dels Ajuntaments, pot donar mandat exprés a persona distinta de l'Alcalde, sempre que aquest s'hagués negat a complir les ordres rebudes per escrit o les complís en forma deficient.

Aquesta delegació especial es farà solament pel temps indispensable per a aconseguir aquell compliment i sempre que sigui possible, en la persona d'un Conseller municipal o autoritat elegida per sufragi, i sense que, en virtut de la mateixa, pugui mai intervenir en afers propis de l'Ajuntament.

Article 77. Els Alcaldes, llurs substituïts o delegats de la Comissió de Govern, podran sancionar els mancaments a l'obediència i respecte a l'autoritat i les infraccions d'Ordenances, Reglaments i Bans de Govern, amb multes que no podran excedir de 50 ptes. en Municipis fins a 3,000 habitants; de 100, en Municipis de 3,001 a 20,000 habitants; de 200, en els majors de 20,000, i de 1,000, a Barcelona.

Per al cobrament de les esmentades multes, sense perjudici dels recursos normals que contra la imposició càpiga formular, podrà aplicar-se el procediment d'apremi, de conformitat amb els Reglaments vigents sobre la matèria.

Els esmentats recursos paraltzaran la via d'apremi durant la seva tramitació.

Article 78. L'Assemblea municipal podrà en tot moment destituir en part o totalment les persones a qui hagi conferit els càrrecs d'Alcalde, Alcalde segon, tercer i quart i Consellers Regidors. L'Assemblea municipal de l'Ajuntament de Barcelona podrà destituir també el seu President, cas d'haver-lo elegit.

Per a la validesa de l'acord caldrà que hi hagi hagut proposició signada per la quarta part dels Consellers, la qual s'enviarà a l'Alcalde-President.

Dins dels vuit dies següents d'ésser lliurada, se celebrarà sessió extraordinària per a discutir i votar la proposició, i l'acord de destitució no serà vàlid si no el voten favorablement la majoria absoluta dels Consellers en exercici del càrrec.

CAPÍTOL IV

Municipis amb Consell Obert

Article 79. Els Municipis que gaudeixin d'aprofitaments comunals, el rendiment dels quals representa la quarta part o més del Pressupost municipal, estan autoritzats per a constituir-se en règim de Consell general o de Consell obert si ho determina la Carta municipal, que podran adoptar segons les regulacions d'aquesta Llei, mitjançant l'aprovació del Parlament en cada cas.

Article 80. En els Municipis que s'acullin a rè-

gim de Consell obert tindran la categoria de Consellers municipals tots els veïns elegibles.

Article 81. El Consell general o Consell obert es reunirà en el dia fixat en aquesta Llei per a la constitució dels Ajuntaments.

En aquesta reunió, que presidirà el veí de més edat, s'elegirà una Junta veïnal formada per un President i un nombre de Vocals no inferior a dos ni superior a quatre.

El President serà el que hagi obtingut major nombre de sufragis. En cas d'empat, ho serà el de més edat. Cada veí elector podrà votar dos noms si la Junta veïnal es compon de tres membres, i tres noms si es compon de quatre o cinc membres.

Article 82. La Junta veïnal administrará els interessos del comú i complimentará els acords que el Consell general prengui.

El Consell general funcionarà en la mateixa forma que l'Ajuntament en ple, prèvia convocatòria, segons consuetud.

Article 83. El President de la Junta veïnal serà l'Alcalde de la població i el substituiran sempre que calgui els Vocals per l'ordre de vots obtinguts en l'elecció. Si els Vocals tinguessin igual nombre de vots, se seguirà l'ordre de major edat.

TÍTOL VI

CAPÍTOL I

Règim electoral

Article 84. Seran electors en cada Municipi tots els ciutadans d'un i altre sexe, majors de vint-i-tres anys, que faci almenys dos anys que figurin inscrits en els Cens de Població i que figurin, també, inscrits en el Cens electoral.

Article 85. Les eleccions municipals es faran per col·legi únic en cada terme i per llistes concorrents. Cada llista podrà contenir tants noms com sigui el total dels Consellers que hagin d'elegir-se.

Cap candidat no podrà figurar en dues llistes; de figurar-hi i no escollir el propi candidat o el seu representant, serà únicament vàlid el que figuri en la llista primerament presentada, a qual efecte es numerarà la presentació de llistes.

Article 86. En les poblacions de més de 10,000 habitants serà adjudicat el 65 per 100 dels llocs vacants a la llista que obtingui un major nombre de sufragis. Si en calcular aquest percentatge el nombre resultant tingués una fracció decimal, s'arrodonirà preveient el nombre sencer immediatament superior.

A la llista que segueixi la primera en nombre de vots, li serà adjudicat el 65 per 100 dels llocs restants. S'arrodoniran també les fraccions decimals preveient el nombre sencer immediatament superior.

Dels llocs que encara restin serà adjudicat el 65 per 100 a la llista que segueixi en votació i es continuarà així successivament fins a completar el nombre de llocs a proveir.

Per a tenir dret a l'atribució dels llocs de mi-

noría, les llistes corresponents hauran de reunir almenys el 5 per 100 del nombre de votants a la ciutat de Barcelona i el 10 per 100 en les poblacions on l'Ajuntament tingui de dotze a vint-i-quatre Consellers. Si la darrera o darreres llistes no sumessin aquesta proporció de votants, el lloc o llocs que els correspondria s'atribuiran a les llistes de minoria de menor votació entre les que arribin a l'esmentat percentatge.

Article 87. L'adjudicació de llocs dintre de cada llista es farà per l'ordre d'inscripció dels candidats. Els candidats que no resultin elegits quedaran proclamats suplents per a substituir els llocs de Conseller vacant, efectuant-se les substitucions en el mateix ordre en què els candidats figurin en les llistes i proveint-se sempre tota vacant de Conseller per un suplent de la mateixa llista del que ha donat lloc a la vacant.

Article 88. La proporció dels llocs que correspon a la majoria i a les minories es calcularà a base de la totalitat dels Regidors que integrin l'Ajuntament. En la primera de les renovacions per meitat que s'hagi de fer, es determinarà per sorteig els llocs que s'hagin de renovar proporcionalment a cada llista, i en les eleccions biennals successives, aniran renovant-se els llocs que correspongui a la majoria i a les minories, d'acord amb la distribució assenyalada en el primer sorteig.

Article 89. Cada llista és un vot i es considerarà llista de majoria aquella que reuneixi més paperetes electorals. Les diferències de vots entre els membres de cada una de les llistes no seran tingudes en compte, i si només una part dels membres d'una llista han de quedar elegits, ho seran per ordre de la seva collocació.

Article 90. En les poblacions fins a 10,000, els llocs seran adjudicats a les dues llistes que hagin obtingut més sufragis en la següent proporció:

Ajuntaments de 5 Consellers, 4 a la majoria i 1 a la minoria.

Ajuntaments de 6 Consellers, 4 a la majoria i 2 a la minoria.

Ajuntaments de 7 Consellers, 5 a la majoria i 2 a la minoria.

Ajuntaments de 8 Consellers, 6 a la majoria i 2 a la minoria.

Ajuntaments de 9 Consellers, 6 a la majoria i 3 a la minoria.

Ajuntaments de 10 Consellers, 7 a la majoria i 3 a la minoria.

Ajuntaments de 12 Consellers, 8 a la majoria i 4 a la minoria.

Ajuntaments de 16 Consellers, 11 a la majoria i 5 a la minoria.

Quedaran elegits els candidats per ordre de collocació en la llista i en el nombre que correspongui.

En la primera renovació per meitat, i en cas que no fos parell el nombre de llocs de la majoria ni de la minoria, es determinarà per sorteig els que s'hagin de renovar i les proporcions aleshores establertes seran mantingudes en les renovacions successives.

CAPÍTOL II

Reclamacions i protestes

Article 91. Les reclamacions i protestes contra el resultat de les eleccions o contra la proclamació d'algun dels candidats podran ésser formulades davant de la Junta del Cens, en l'acte mateix de l'escrutini general.

La Junta del Cens consignarà en l'acte les protestes i reclamacions, de la qual n'enviarà còpia certificada al Tribunal contencioso-administratiu de la demarcació a què correspongui el poble de què es tracta, dins del precís termini de dos dies.

Article 92. També podran interposar-se els recursos directament davant d'aquest Tribunal fins el termini de cinc dies.

Article 93. El Tribunal reclamarà els expedients i publicarà en el *Butlletí Oficial* relació de totes les reclamacions i protestes produïdes i per mitjà del mateix edicte citarà a tots els interessats perquè compareguin dins el termini de cinc dies, a formular o a sostenir recurs.

Podran comparèixer per a sostenir la nullitat de l'elecció o de la proclamació, el qui hagi formulat la reclamació o la protesta; i a sostenir la validesa el candidat afectat, qualsevol dels seus representants i la representació del partit polític que va presentar la corresponent llista.

Article 94. En l'acte de formular el recurs podran presentar, uns i altres, tots els documents que creguin convenients al seu dret i deuran proposar tota la prova de què desitgin valer-se.

Article 95. El Tribunal, quan s'hagin proposat proves, assenyalarà un termini no superior a deu dies per a practicar-les.

Podrà així mateix obrir informació respecte de fets ocorreguts, la qual serà encomanada a un membre del Tribunal.

Article 96. Després de practicades les proves assenyalarà dia per a la vista, quan alguna de les parts ho hagi sol·licitat.

En el dia següent dictarà sentència, que serà inapel·lable, i que es publicarà en el *Butlletí Oficial* a l'endemà mateix de dictada.

Article 97. La sentència deurà ésser dictada i publicada necessàriament abans del dia assenyalat per a constituir-se els Ajuntaments.

Article 98. El Tribunal Contencioso-administratiu podrà anul·lar una elecció i anul·lar la proclamació d'algun candidat. Podrà també proclamar un candidat diferent del proclamat per la Junta dels Cens. Podrà fer, a més, tots els pronunciaments que cregui pertinents i si creu que en alguna elecció s'ha comès algun delictes passarà el tant de culpa al Tribunal de lo Criminal corresponent.

El Tribunal Contencioso-administratiu podrà imposar multes no superiors a 500 ptes. al que hagi obrat de mala fe.

Article 99. En aquests recursos no hi prendrà part el Fiscal; seran gratuïts, utilitzant-se paper d'ofici i les parts podran actuar directament inclús informant en l'acte de la vista.

Article 100. Si a conseqüència del fall del Tribunal queden llocs vacants que no puguin ésser ocupats pels suplents respectius i hagin d'és-

ser proveïts en noves eleccions i això determina que la Corporació no pot constituir-se i funcionar legalment, seguiran funcionant interinament tant els Regidors dels que correspondria cessar quantes siguin les vacants, quedant en aquella situació d'interins els de més votació.

Article 101. El Tribunal podrà decretar d'ofici les acumulacions de tots els recursos que es refereixin a un mateix poble o a una mateixa llista.

TÍTOL VII

COMPETÈNCIA I OBLIGACIONS
MUNICIPALS

Article 102. Es de l'exclusiva competència dels Ajuntaments, subordinada únicament a l'observància de les Lleis generals, el govern i direcció dels interessos peculiars dels pobles i en particular quant tinguin relació amb els objectes següents:

1.ª—Constitució de les Corporacions, resolució sobre la capacitat, aptituds, incompatibilitats i excuses dels consellers elegits i declaració de vacants quan s'escaiguin.

2.ª—Formació, modificació i dissolució d'associacions amb altres Ajuntaments per a fins comuns i creació d'entitats autònomes sub-municipals.

3.ª—Matèries referides al territori municipal en el que afecta a delimitacions, fusions, agregacions, segregacions, i altres accions que puguin alterar l'àrea jurisdiccional corresponent.

4.ª—Nomenament, correcció i destitució dels funcionaris, empleats i agents del Municipi.

5.ª—Formació del Padró Municipal i totes les regulacions relatives a veïnatge i població.

6.ª—Coordinació de les funcions pròpies de la municipalitat, amb les dels termes que constitueixen la comarca o els sectors territorials que, per similitud de situació o coordinació d'interessos demanin una acció intermunicipal.

7.ª—Ordinacions municipals, Reglaments i Bans sobre serveis.

8.ª—Ordinacions referents a prestacions i exaccions municipals.

9.ª—Interposició d'accions judicials i extrajudicials que hagin d'exercitar el Municipi o les Corporacions o organismes que en depenguin o hi tinguin relació.

10.—Municipalització de serveis.

11.—Aprovació i proposta de Cartes municipals, així de caràcter orgànic com econòmiques.

12.—Obertura, afermat, millora, alienació, conservació i ornat de carrers, places, parcs, jardins i qualsevol altre mitjà de comunicació i embarjo en el cas municipal o fora del poblat.

13.—Construcció i concessió de vies fèrries de qualsevol mena i línies telefòniques que no ultrapassin el límit del terme municipal. Els Ajuntaments podran convenir amb la Generalitat de Catalunya, la subrogació de les reversions d'aquesta mena de serveis o altres d'anàloga naturalesa, quan aquella modalitat administrativa s'esdevingui.

14.—Organització dels serveis d'aviació civil, en tot el que es relaciona amb la municipalitat.

15.—Serveis de tota mena que siguin conseqüència dels progressos de la tècnica moderna, sempre que llur radi d'acció no depassi del terme municipal, en el qual cas l'Ajuntament haurà de posar-se amb relació amb els altres cossos locals als quals arribin els efectes o interessin els elements del servei.

16.—Serveis relatius a proveïments d'aigües i destinació de les que tinguin caràcter residual.

17.—Clavegueres, desinfeccions, mesures sanitàries en règim normal o extraordinari, lluita contra el contagi o epidèmia, policia d'higiene, urbana i rural, dessecament de terrenys o aigües estancades i serveis generals de salubritat.

18.—Enterraments, cementiris i forns crematoris.

19.—Enllumenat de tota mena i subministrament als veïns de llum, calor o força motriu.

20.—Escorxadors, mercats, policia de subsistències, prevenció i càstig de l'adulteració de substàncies alimentoses, frau en la venda, i àdhuc per arribar en els casos de reincidència al tancament temporal dels establiments que infringeixin la reglamentació municipal en aquesta matèria.

21.—Policia de seguretat i de vigilància, d'acord amb el que les Lleis disposin, per a la protecció de persones i coses, així en la vida pública com en els llocs de reunió.

22.—Policia i guarda rural.

23.—Prevenció i persecució de la mendicitat i la vagància i protecció de menors, orfes, i vells, i establiment de centres benèfics que tinguin l'esmentada finalitat.

24.—Assistència mèdica i benèfica de caràcter domiciliari.

25.—Escoles d'instrucció professional, d'arts, oficis, indústries i totes les modalitats que cregui l'Ajuntament oportú encoratjar.

26.—Foment de les manifestacions artístiques.

27.—Institucions de crèdit popular o agrícola, i d'assegurances socials.

28.—Fires, concursos, exposicions i manifestacions anàlogues.

29.—Cura i conservació d'objectes i monuments de caràcter històric i artístic.

30.—Institucions de previsió i auxili en casos d'incendi i de tota mena de calamitats.

31.—Atorgament de contractes i concessions per a obres, adquisicions, construcció d'edificis i serveis municipals de tota classe.

32.—Regulació financera del Municipi, discussió i aprovació del Pressupost, ordenació dels ingressos i rendició de comptes.

33.—Determinació de les responsabilitats governatives o econòmiques que neixin de l'actuació dels Ajuntaments.

34.—Adquisició de tota mena de béns per l'Ajuntament o pels establiments que en depenguin.

35.—Transaccions, convenis, novacions i arranjaments sobre crèdits o drets del Municipi, dintre del marge autoritzat per les Lleis.

36.—Conservació, aprofitament i custòdia dels béns municipals.

37.—Exercici de l'acció conservatòria i reivindi-

catòria dels esmentats béns, en la forma que disposi la Llei.

38.—Fixació de les mesures per a la utilització de béns comunals o repartiment temporal de béns propis de l'Ajuntament.

39.—Construcció de cases barates, econòmiques o populars.

40.—Relació amb Ajuntaments i unions d'Ajuntaments nacionals i estrangers per tal de facilitar les corrents d'intercanvi entre les Municipalitats de tots els països.

Aquesta enumeració s'entén enunciativa i no pas restrictiva de les facultats dels Ajuntaments.

Article 103. Es obligació dels Ajuntaments l'exacte compliment dels fins i serveis que, segons aquesta Llei, estan encomanats a llur acció i vigilància, i singularment els següents:

1.ª—Conservació i endegament de la via pública.

2.ª—Policia urbana i rural.

3.ª—Administració, custòdia i conservació de les finques, béns i drets dels pobles i boscos comunals.

4.ª—Mercats i escorxadors.

5.ª—Higiene pecuària.

6.ª—Subministre, vigilància i protecció d'aigües potables, de puresa bacteriològica garantitzada.

7.ª—La reforma i, en el seu cas, la clausura dels pous que manquin de condicions higièniques.

8.ª—La supressió d'aigües estancades i acondicionament de femers.

9.ª—Evacuació, en condicions higièniques de les aigües i matèries residuals.

10.—Inspecció i millora higiènica de les cases habitació, amb prohibició d'habitar les insalubres.

11.—La inspecció i examen d'aliments i begudes, especialment del pa, carns i llet.

12.—Policia sanitària de vies públiques, quadres, estables, mercats i escorxadors, centres de reunió, rentadors i cementiris.

13.—Assistència mèdico-farmacèutica i de llevadores a les famílies pobres.

14.—Vacunació dels nascuts en el terme abans de que transcorrin els sis mesos de vida, i revacunació anual dels veïns que ho necessitin.

15.—Institucions d'assistència social.

16.—Política social i especialment la millora de les condicions de vida de l'obrer.

17.—Construcció d'edificis escolars, higiene de les escoles i reconeixement periòdic dels escolars.

18.—Cementiris.

Article 104. Les Ordinacions i Reglaments aprovats per l'Ajuntament en matèria de la seva exclusiva competència, començaran a regir sense haver d'esperar cap superior sanció. Quan els Reglaments i Ordinacions siguin de caràcter general, hauran de publicar-se íntegrament al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Hom podrà interposar, de tota manera, els recursos consignats en el Títol XIV de la present Llei.

Article 105. Els acords dels Ajuntaments i organismes municipals, en matèria de llur competència, seran immediatament executius, sense perjudici dels recursos que s'interposin i de llur suspensió acordada per les autoritats competents.

Article 106. Quan les Corporacions Municipals actuïn per delegació de la Generalitat, s'estarà al que disposin les Lleis i preceptes que en cada cas regulin la matèria de la qual es tracti.

TÍTOL VIII

CAPÍTOL II

CONSTITUCIÓ I FUNCIONAMENT DELS
ORGANISMES MUNICIPALS

CAPÍTOL I

Constitució dels Ajuntaments

Article 107. Les Corporacions municipals es constituïran el dia primer de gener següent al de les eleccions de cada renovació biennal. Els Consellers que formaran el nou Consistori hauran d'ésser convocats a la sessió de constitució amb 48 hores d'anticipació.

Article 108. Els Consellers electes hauran de presentar llurs credencials a la Secretaria de l'Ajuntament tres dies abans del dia assenyalat per a la sessió de constitució.

La Corporació municipal declararà vacant el lloc dels Consellers que previ requeriment de la Secretaria i sense excusa plenament justificada, no presentin llur credencial dintre els vuit dies següents al de la constitució de l'Ajuntament.

Article 109. La sessió de constitució començarà sota la presidència de l'Alcalde sortint, el qual es limitarà a declarar oberta la sessió i a cedir la Presidència al Conseller de més edat.

Article 110. Immediatament es procedirà a l'exàmen de les credencials i es resoldrà sobre l'aptitud legal dels electes per a l'exercici de llurs càrrecs.

L'interessat no podrà prendre part en la votació.

La Secretaria lliurarà la relació dels Consellers admesos i la Presidència declararà definitivament constituïda la Corporació.

Article 111. Tot seguit i d'acord amb l'art. 71, es procedirà a l'elecció del càrrec d'Alcalde. L'elegit passarà a ocupar la Presidència. Si la Corporació municipal de Barcelona opta pel dret que li concedeix l'art. 60, correspondrà ocupar la Presidència al President de l'Assemblea que s'elegeixi.

Després en els Municipis de població superior a 10,000 habitants, i en els de població inferior que estiguin en el cas de l'art. 57, es procedirà a l'elecció dels Consellers Regidors, d'acord amb el que disposa l'article 60. En els altres Municipis de més de 3,000 habitants, s'elegiran els Alcaldes segon, tercer i quart, en els de 1,001 a 3,000 habitants, s'elegiran els Alcaldes segon i tercer, i en els de menys de 1,000 habitants, s'elegirà l'Alcalde segon, d'acord amb el que disposa l'art. 71.

Article 112. A continuació serà fixat el nombre de sessions ordinàries a celebrar per la Corporació municipal, així com també els dies i hores en què hagin de tenir lloc, que seran els hàbils, per a facilitar l'assistència de públic.

Article 113. En els Municipis amb Consell obert en la sessió de constitució es designarà, d'acord amb l'art. 81, la Junta Veïnal que regirà el Municipi durant els períodes en què no funcioni el Consell, i es determinarà el nombre de sessions ordinàries que hagin de celebrar-se.

*Funcionament dels Organismes Municipals*Secció I.^a

Principis generals

Article 114. En els Municipis en el qual exerceixi la totalitat del govern la Corporació Municipal, les sessions ordinàries seran com a mínim, dues al mes.

En els Municipis amb Comissió de Govern, les sessions ordinàries a celebrar per la Corporació municipal seran com a mínim una cada trimestre i com a màxim una cada mes. En són exceptuades les referents a Pressupostos i comptes municipals, així com les destinades a tractar afers de transcendència pels interessos municipals, les quals podran durar els dies necessaris.

Article 115. Les sessions de la Corporació municipal seran públiques i es celebraran necessàriament en la sala exprofessa de la Casa Consistorial.

La Casa Consistorial radicarà a la capitalitat del Municipi.

Article 116. L'Ajuntament es reunirà en sessió extraordinària en els casos següents:

1.ª—Quan l'Alcalde ho disposi o ho hagi acordat la Comissió de Govern municipal.

2.ª—Quan ho demani la tercera part més un dels Consellers que componen la Corporació.

3.ª—Quan les Lleis ho exigeixin per raó de la matèria.

Article 117. Les convocatòries per a les sessions ordinàries o extraordinàries, seran repartides als Consellers un dia abans de llur celebració, amb la corresponent ordre del dia. En les sessions extraordinàries no es podrà tractar ni resoldre altres assumptes que els continguts en l'ordre del dia.

Article 118. L'assistència a les sessions és obligatòria. El President penyorarà els absents que no s'hagin excusat degudament.

Les multes seran de 3, 5, 8 ó 12 pessetes, segons que el Municipi tingui menys de 1,000 habitants, més de 1,000 i menys de 3,000, més de 3,000 i menys de 10,000 o més de 10,000 habitants.

Article 119. Per a poder obrir una sessió de primera convocatòria, caldrà l'assistència de la meitat més un dels Consellers que componen de dret la Corporació.

Si no hi hagués el nombre suficient, la Presidència farà estendre per la Secretaria una diligència que es consignarà en el llibre d'actes i en la qual constarà el nombre i noms dels Consellers concorrents. La sessió de segona convocatòria tindrà lloc a les 48 hores següents.

Les sessions de segona convocatòria seran vàlides qualsevol que sigui el nombre de consellers que hi assisteixin.

Article 120. Les sessions municipals podran ésser secretes, quan es tracti d'assumptes que facin referència a l'ordre públic o afectin al decòrum de la Corporació o d'algun dels seus membres.

Article 121. Tots els membres que componen la Corporació municipal tenen veu i vot en les sessions municipals.

El Secretari municipal podrà informar verbal-

ment si l'Alcalde així ho disposa. En el cas de l'article 60 ho disposarà el President de l'Assemblea municipal.

Article 122. Tots els veïns i els interessats en els acords tenen dret a demanar certificació de les actes de les sessions municipals o de part d'elles.

Article 123. L'ordre de les sessions municipals quan els Reglaments de cada Corporació no ho determinin d'altra manera, serà el següent:

1.ª—Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

2.ª—Despatx oficial i ordre del dia.

3.ª—Lectura i discussió de les proposicions de caràcter urgent.

4.ª—Precs i preguntes.

Article 124. La discussió dels assumptes municipals serà realitzada de conformitat amb els torns que determinin els Reglaments de cada Corporació.

Les votacions seran ordinàries o nominals.

Seran, però, secretes quan es tracti d'elecció de càrrecs o quan afectin al decòrum de la Corporació o d'algun dels seus membres.

Els acords seran presos per majoria dels Consellers que assisteixin a la sessió, exceptuant els casos en què la Llei imposi un quòrum determinat.

Article 125. El Secretari de l'Ajuntament aixecarà acta de les sessions en la qual constarà un resum dels assumptes tractats, els acords presos i els vots emesos per cada Conseller.

L'acta serà signada per tots els assistents a la sessió.

Article 126. Les actes són considerades documents públics.

No és vàlid cap acord que no consti en el llibre d'actes.

El llibre d'actes serà religat i els seus fulls portaran la rúbrica de l'Alcalde i el segell de la Corporació. En el primer full es farà constar per l'Alcalde i el Secretari el nombre de folis.

Article 127. La Secretaria municipal dintre els quinze dies següents a cada sessió, trametrà al *Butlletí Oficial de la Generalitat*, per a la seva publicació, un extracte dels acords adoptats que tinguin caràcter general.

Secció 2.^a

Funcionament de la Comissió de Govern

Article 128. La Comissió de Govern municipal, dintre dels tres dies següents al de la constitució de l'Ajuntament, celebrarà la primera sessió.

Article 129. Presidirà la sessió l'Alcalde, i la Comissió per majoria de sufragis, distribuirà les funcions i els serveis administratius de conformitat amb l'art. 63.

Article 130. Les sessions de la Comissió de Govern municipal seran secretes, però llurs acords seran fixats en el tauler d'anuncis de la Casa Consistorial durant el termini dels vuit dies següents al de la sessió.

Article 131. La Comissió de Govern Municipal celebrarà sessió, almenys, una vegada per setmana amb assistència obligatòria del Secretari o del funcionari que reglamentàriament el substitueixi.

Tots els Consellers podran assistir a les deliberacions de la Comissió de Govern sense vot ni vot.

Article 132. Són aplicables a les sessions de la Comissió de Govern municipal els anteriors preceptes relatius a la Corporació en ple, en allò que fan referència a convocatòria, nombre d'assistents, sessions ordinàries i extraordinàries, votacions, actes i publicació de l'extracte dels acords, amb les naturals diferències derivades de la seva diversa composició.

Secció 3.^a

Funcionament de la Corporació Municipal

Article 133. En els Municipis sense Comissió de Govern, la Corporació en la segona sessió que celebri determinarà el nombre de Comissions Permanents necessàries per a l'administració municipal.

Tots els Consellers hauran de formar part d'una o més d'aquestes Comissions.

Article 134. Els assumptes seran preparats, dictaminats i presentats per les Comissions Permanents respectives. No es podran prendre acords separant-se d'aquest procediment, exceptuant els afers d'urgència manifesta.

La declaració d'urgència haurà d'ésser feta per la majoria del total de Consellers que componen la Corporació. No podran considerar-se com urgents els afers relatius a personal i contractes.

Article 135. La Corporació podrà variar el dia assenyalat per a celebrar les sessions i l'hora de començar-les, i podrà modificar també el nombre de Comissions Permanents i llur constitució.

Es podran nomenar Comissions o Delegacions especials per a determinar afers, i podran ésser integrades també per persones alienes a la Corporació.

Article 136. La Corporació podrà facultar temporalment l'Alcalde perquè pugui resoldre, a proposta de les Comissions corresponents, els afers amb aplicació automàtica dels Reglaments o preceptes establerts per l'Ajuntament.

Article 137. En els Municipis de 5,000 a 10,000 habitants que passessin a regir-se per Comissió de Govern, quedaran sense efecte els nomenaments d'Alcalde segon, tercer i quart, i hauran de proveir-se els càrrecs de la Comissió de Govern.

Secció 4.^a

Funcionament del Consell Obert

Article 138. En els Municipis amb Consell Obert, seran aplicables a les reunions del Consell, en defecte de normes consuetudinàries, les disposicions d'aquest títol relatives a les sessions de les Corporacions municipals.

No regiran, però, els preceptes referents a l'obligatorietat d'assistir a les sessions, i sancions per mancanament d'aquest deure.

Article 139. Les actes de les reunions del Consell Obert seran signades pel President i els Vocals de la Junta veïnal.

TÍTOL IX

ATRIBUCIONS DELS ORGANISMES
MUNICIPALS

CAPÍTOL I

Municipis amb Comissió de Govern

Article 140. Són atribucions pròpies de la Corporació municipal:

1.ra—Establir per mitjà de resolucions de caràcter general la política municipal a seguir.

2.ª—Discutir i aprovar els Pressupostos de l'Ajuntament.

3.ª—Discutir i aprovar els comptes generals del Municipi, que seran rendits en la forma que la Llei determina.

4.ª—Discutir i aprovar tot el que es refereix a les matèries a què es contrau l'article 142 d'aquesta Llei.

5.ª—Discutir i aprovar tot el que fa referència a celebració de contractes i atorgaments de concessions d'obres i serveis municipals i acords relatius a llur execució quan la duració excedeixi d'un any o exigeixi recursos que no tinguin el crèdit corresponent en el Pressupost anual en exercici.

6.ª—Aprovació o reforma de les Ordinacions municipals o dels Reglaments que tinguin caràcter general i constitueixin disposicions normatives dels serveis municipals.

7.ª—Discussió i aprovació de la Carta municipal.

8.ª—Discutir, fiscalitzar i censurar l'actuació de la Comissió de Govern municipal, no podent, però, deixar sense efecte cap acord dels adoptats en matèries de la competència de l'esmentat organisme.

Article 141. La Comissió de Govern té competència plena per a resoldre tots els assumptes que afectin a l'administració del Municipi i que no siguin de la competència de la Corporació municipal, de conformitat amb els Reglaments generals aprovats, i sempre dintre els límits del Pressupost.

Article 142. Els acords referents a contractació d'emprèstits, conversions de deutes, subscripció d'accions i obligacions de societats, empreses o organismes de dret públic, o convenis de caràcter econòmic o financer, seran preparats per la Comissió de Govern municipal i resoltos per la Corporació municipal en ple.

Article 143. La Comissió de Govern determinarà en la forma que cregui oportuna, tot quant es refereixi a l'aprofitament i gaudiment de béns comuns del poble, tenint en compte el contingut del títol XIII.

Article 144. Serà atribució exclusiva de la Comissió de Govern el que fa referència al nomenament, càstig i separació d'empleats municipals de tota mena.

Article 145. Els acords de la Comissió de Govern seran immediatament executius a comptar de llur adopció sense perjudici dels recursos que càpiga interposar, els quals seguiran els tràmits fixats en aquesta Llei. Queden exceptuats els acords que poden ésser objecte de referèndum popular segons el que disposa el títol X.

CAPÍTOL II

Municipi sense Comissió de Govern

Article 146. En els Municipis sense Comissió de Govern, l'Ajuntament té de manera exclusiva totes les facultats que aquesta Llei o altres especials reconeguin a les Municipalitats.

TÍTOL X

INICIATIVA, CONSULTA I REFERÈNDUM
POPULAR

Article 147. Els veïns d'un Municipi poden adreçar-se a l'Ajuntament proposant l'adopció de disposicions i acords que estiguin dintre la competència de la Corporació.

Quan la proposta sigui formulada per un nombre de veïns que arribi al 2 per 100 del Cens electoral a Barcelona i al 5 per 100 en les altres poblacions, l'Ajuntament o la Comissió de Govern, en el seu cas, hauran de resoldre-les en un sentit o altre dintre un termini de tres mesos o més aviat si l'indole del que es proposa exigeix un termini més curt.

En el cas que la proposta sigui rebutjada o bé modificada, els seus signants podran, segons els tràmits establerts en l'art. 154, promoure la celebració d'un referèndum que resolgui en definitiva, si hi ha un 25 per 100 d'electors que el demanin.

Article 148. Per acord de la majoria absoluta de l'Ajuntament o de la Comissió de Govern, podrà ésser sotmesa a consulta del poble qualsevol qüestió relativa al Municipi, abans d'adoptar acord sobre la dita qüestió.

Feta la consulta, caldrà atènyer-se al seu resultat.

Article 149. Pel vot de la majoria absoluta del nombre total de Consellers que formen l'Ajuntament o a sollicitud del 20 per 100 del Cens electoral del Municipi, es sotmetran a referèndum popular la ratificació o revocació d'acords del ple i els de la Comissió de Govern abans d'executar-los, quan es refereixen a les matèries següents:

Emprèstits, préstecs, manlleuaments, adquisició, venda o gravamen de béns immobles o títols mobiliaris; contractes, concessions i execució d'obres o serveis públics; construcció d'edificis; noms de carrers i places.

Article 150. N'hi haurà prou, per a la celebració de referèndum, que el demanin el 5 per 100 dels electors en els casos següents:

Primer.—Quan s'hagi acordat l'alienació o el gravamen de béns o de drets reals si l'import de la venda o l'esmentat gravamen ultrapassen el 25 per 100 dels ingressos ordinaris de la Corporació.

Aquesta alienació haurà de referir-se a béns que no siguin terrenys sobrants de via pública o edificis inútils per al servei, en el qual cas no cal l'expressada formalitat.

Segon.—Quan s'hagin acordat convenis que afectin l'economia del Municipi, l'import dels quals excedeixin de la meitat de l'import dels ingressos totals de l'Ajuntament de l'any econòmic anterior. Són exceptuats els convenis fets amb organismes de dret públic.

Tercer.—Quan es resolgui atorgar concessions

d'obres, serveis o aprofitaments per a més de deu anys, si representen una quantia superior al 10 per 100 del Pressupost d'ingressos de l'any en què l'acord s'hagi pres.

Quart.—Quan s'hagi resolt de vendre, gravar o enderrocar monuments, edificis o objectes de valor històric o artístic d'importància, declarat oficialment.

Cinquè.—Quan s'hagi atorgat una municipalització en els expedients a què es refereix el Títol XIII.

Article 151. En els Municipis que es regeixin pel sistema de Consell obert, no serà aplicable el referèndum; però els acords relatius a les matèries enumerades en els articles precedents hauran d'ésser presos per la majoria absoluta dels electors.

Article 152. Abans de la celebració d'un referèndum sobre alienació, transformació o enderrocamment de monuments, edificis o objectes històrics o artístics, caldrà que el Govern de la Generalitat declari si s'oposa o no a l'acord pres o a la proposta feta. En el cas que s'hi oposi, ja no hi haurà lloc a referèndum, puix que l'acord o la proposta queda sense efecte.

Article 153. Tot acord susceptible d'apellació referendària es publicarà íntegrament al *Bulletí Oficial de la Generalitat*, es fixarà per certificació en el tauler d'edictes, i es farà públic per mitjà de bans o crides.

Article 154. Per a la petició de referèndum, hauran d'adreçar-se per instància a l'Alcaldia, dins el termini de vuit dies després de publicat l'acord oficialment, almenys l'1 per 100 dels electors en els Municipis fins a 10,000 habitants, 150 electors en els Municipis de 10,000 a 20,000 i 250 en els Municipis de 20,000 en amunt, llevat de Barcelona, no caldran 500 electors. Presentada aquesta instància, l'Alcaldia disposarà que quedi oberta en una o més oficines, per un termini mínim de tres dies i en hores fixes, la recollida de signatures d'adhesió a la sollicitud de referèndum.

Les signatures hauran d'ésser posades a presència d'un Conseller o delegat d'aquest i d'un funcionari municipal.

Els que acudeixin a signar, hauran d'identificar llur personalitat, i els que no sàpiguen signar podran fer-se acompanyar per una persona que signi per ells.

Si s'arriba a reunir la xifra de signatures necessària, serà convocat el referèndum, el qual s'efectuarà entre els 15 i els 30 dies després de l'acord.

Article 155. Les votacions referendàries tindran lloc en diumenge. Se celebraran seguint les mateixes normes que les eleccions corrents mitjançant papeletes que diguin «sí» o «no».

En cas de majoria dels vots negatius, només es considerarà rebutjat l'acord sotmès a referèndum si han votat negativament del 30 per 100 en amunt dels inscrits en el Cens electoral.

Article 156. Els acords susceptibles d'apellació referendària no seran executius fins que hagi passat el termini per a demanar el referèndum, si aquest no és demanat, i en cas d'ésser-ho caldrà atènyer-se al resultat de la votació.

Article 157. Seran aplicables als casos de referèndum obligatori que preveu aquesta Llei els anteriors preceptes relatius a publicació i execució dels acords i celebració de votacions referendàries.

Article 158. Pel mateix procediment que regula l'art. 154 i nombre del 25 per 100 del total d'elec-

tors del Municipi, podran aquests sol·licitar votació referendària per a la revocació global del mandat atorgat als Consellers d'un Ajuntament.

Si el referèndum fos favorable a la revocació del mandat cessaran automàticament en l'exercici de llur càrrec els Consellers. La Corporació municipal en ple es reunirà en sessió extraordinària a l'efecte de declarar les vacants corresponents.

TÍTOL XI

DE LES CARTES MUNICIPALS

Article 159. Els Ajuntaments podran adoptar una organització que s'acomodi a les característiques de cada Municipi, subjectant-se a les següents regles:

Primera. — La Corporació en ple, pel vot favorable de dues terceres parts dels seus components, fixarà les bases fonamentals del règim de Carta.

No podran ésser objecte de regulació, en el règim de carta, les matèries d'eleccions municipals, competència general dels Ajuntaments i funcions delegades de la Generalitat de Catalunya.

Segona. — L'acord es farà públic, i durant trenta dies s'admetran les reclamacions que els veïns del Municipi formulin.

Tercera. — Transcorregut l'esmentat termini es reunirà novament la Corporació municipal en ple, en sessió extraordinària, per a discutir les reclamacions i aprovar el text de la Carta. Per a l'aprovació s'exigirà el vot favorable de les dues terceres parts del nombre legal de Regidors.

Quarta. — Aprovada la Carta serà sotmesa al Conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya, i aquest, amb l'informe del Govern, la passarà al Parlament Català, per a la seva discussió i aprovació.

Article 160. El règim de Carta podrà limitar-se a establir un ordenament financer especial distint del sistema general establert per als Municipis, però dintre el quadre de les Lleis tributàries generals.

L'esmentada Carta econòmica seguirà per a la seva aprovació els tràmits de l'article anterior.

TÍTOL XII

DE L'ACTIVITAT MUNICIPAL EN MATÈRIA D'OBRES I SERVEIS PÚBLICS

CAPÍTOL I

Obres públiques i Eixampla

Article 161. De conformitat amb el que disposa l'article 102 d'aquesta Llei, és de la competència municipal i correspon, per tant, als Ajuntaments, de preparar, aprovar i executar tots els projectes que tinguin relació amb la urbanització i sanejament del sòl i subsòl, proveïment d'aigües i clavegueres, tractament d'aigües residuals, millorament d'aquests serveis i aspectes que afectin a sanitat dintre d'aquest camp.

Article 162. S'entendrà sempre inclòs en els grups a què es refereix l'anterior article:

1.ª—Les obres que afectin a places, carrers, passeigs, parcs, vies i jardins.

2.ª—Les d'establiment en les esmentades vies, de serveis públics de tota mena.

3.ª—El proveïment, portada, canalització i cobriment d'aigües.

4.ª—Urbanitzacions contingudes en els plànols d'extensió o eixampla de ciutats i viles. Si aquelles ultrapassin els termes municipals, s'atendrà l'esmentada finalitat per mitjà de Mancomunitat municipal, sens perjudici de les facultats de la Generalitat, si aquella no es constitueix.

5.ª—Construcció de mercats, escorxadors, rentadors, escoles, edificis higiènics, teatres municipals, establiments culturals, casernes de bombers i tota contrucció feta per l'Ajuntament i destinada a un servei municipal o a l'acolliment d'institucions o iniciatives que representin finalitats socials.

6.ª—Destrucció d'estatges insans i construcció de cases barates a barriades higièniques.

7.ª—Dessecació de llocs pantanosos.

Article 163. L'aprovació dels plànols generals que afectin a aquestes modalitats, serà feta per la Corporació municipal.

Contra els acords que es prenguin en aquesta matèria, cabran els recursos a què es refereix el títol XIV d'aquesta Llei.

Article 164. L'aprovació definitiva de tot projecte d'urbanització general o parcial portarà anexa la declaració d'utilitat social i la necessitat d'ocupació de les finques afectades. La declaració d'utilitat i l'ocupació es referiran no solament a la zona vial que el projecte compregui, sinó també a dues faixes paral·leles, una per cada banda, adjacents a les vies de l'amplada que es fixi en el projecte.

Article 165. El que disposa l'article anterior s'aplicarà als projectes de proveïment d'aigües potables, o de construcció de clavegueres o tractament d'aigües residuals, a tot el perímetre necessari per a la protecció dels rius, dunes, embassaments, dotació i conducció d'aigües destinades al consum i terrenys necessaris per a depurar les residuals.

Article 166. L'Ajuntament no podrà, en mèrits d'expedient d'expropiació, ocupar una finca sense fer el seu pagament o disposar el seu valor.

Article 167. Per a fixar el valor d'una finca objecte d'expropiació, l'Ajuntament sol·licitarà del propietari que n'assenyali el preu i si la Corporació municipal l'estima raonable serà fet el pagament i l'ocupació subsegüents. Si no hi hagués acord, l'Ajuntament podrà ocupar la finca immediatament d'haver disposat la quantitat que equivalgui a la capitalització, a base del tant per cent legal del líquid imposable, pres dos anys abans de la iniciació del projecte i seran abonats recíprocament interessos a raó del 4 per 100 anual quan vingui l'acord de preu entre les parts interessades o es resolgui en cas de nova desavinença pels organismes cridats a fixar la valoració definitiva segons determini la Llei d'expropiació forçosa.

Article 168. Si fos evident que la finca hagués augmentat de valor durant els dos anys anteriors, a la iniciació del projecte amb relació al que tenia en la data de l'amillament, la taxació podrà ésser millorada en la proposició justa corresponent mentre no depassi el 25 per 100 del valor que se li hagués considerat abans. Així mateix, si durant aquests dos

anys s'haguessin realitzat obres en la finca, s'estimarà el seu valor de sobrepuig en la mesura justa, que en cas de desacord la determinarà un professional nomenat per cada banda.

Article 169. Si no estigués confeccionat el Registre fiscal o l'avenç cadastral, serà feta la valoració capitalitzant el líquid imposable a base de l'interès legal. Si no hi hagués amillament, hom tindrà en compte els preus que hagin regit per a les vendes de les finques immediates a la que és objecte d'expropiació.

Article 170. Si la finca que ha d'ésser expropiada estigui en litigi o subjecte a intervenció judicial, o pertanyés a persona subjecte a tutela, es procedirà amb audiència dels legítims representants legals dels interessats.

Article 171. L'acta del pagament serà autoritzada pel Secretari, estenent-se davant de l'Alcalde, que també la subscriurà.

CAPÍTOL II

Contractació municipal

Article 172. L'execució de contractes sobre obres i serveis municipals, adquisicions o exercici d'activitats que comportin despesa o ingrés en el fons de l'Ajuntament es realitzarà mitjançant subhastes. Es podrà celebrar concurs en els següents casos:

1.ª—Que els contractes tinguin per objecte la compra d'efectes que hagin d'adquirir-se necessàriament a l'estranger.

2.ª—Els d'adquisició d'efectes, respecte dels quals no sigui possible la fixació prèvia de preu.

3.ª—Els contractes d'arrendament de locals destinats a oficines o a altres dependències municipals en què també sigui convenient que l'administració es reservi el dret d'elegir el que resulti més apropiat entre els que se li ofereixin.

Article 173. La subhasta o concurs s'anunciarà amb quinze dies d'anticipació en el *Bulletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Si la quantia del contracte ultrapassa de 50,000 pessetes, es publicarà a més, en dos periòdics de la localitat.

L'esmentat *Bulletí* contindrà un extracte de les condicions principals, amb indicació del lloc on es troba l'expedient i el plec de condicions.

Article 174. Les subhastes i concursos seran autoritzades pel Secretari de l'Ajuntament, que en donarà fe.

Article 175. Tractant-se de subhasta, aquesta haurà d'adjudicar-se a la proposició més avantatjosa econòmicament. Si es celebrés concurs, la Corporació podrà tenir en compte altres condicions, amb independència de l'aspecte econòmic.

Article 176. Poden exceptuar-se de subhasta i concurs, i concertar-se directament amb tercera persona per la Municipalitat, o efectuar-se per administració els serveis i contractes que es trobin en els següents casos:

1.ª—Els que no ultrapassin de 15,000 pessetes en total, o de 1,500 en els lliuraments anuals, sempre que no siguin més de deu, en el Municipi de Barcelona; de 10,000 pessetes en total, o de 1,000 en els lliuraments anuals, en els majors de 25,000 habi-

tants; de 5,000 pessetes en total, o de 500 en els lliuraments anuals, en els majors de 10,000 i menors de 25,000 habitants; i de 2,500 pessetes en total, o de 250 en els lliuraments anuals, en els altres.

2.ª—Els que es refereixen a operacions de deute, negociacions d'efectes o translació material de fons municipals.

3.ª—Aquells que tinguin una urgència extraordinària que no s'hagi pogut preveure i representin un perill per a la sanitat pública o una lesió econòmica d'importància per a la Corporació municipal si el contracte s'endarrereix.

4.ª—Els que hagin donat lloc a dues subhastes seguides, sense licitador, sempre que el plec de condicions sigui el mateix que hagi estat anunciat en la celebració d'aquelles.

Article 177. L'excepció de subhasta o concurs serà declarada per l'Ajuntament en ple, mitjançant un expedient, i haurà de recaure el vot favorable dels dos terços dels elements que el componen.

Article 178. Les obres que l'Administració realitzi per ella mateixa no necessiten declaració de cap mena d'excepció de subhasta o concurs, però sí l'exi-

giran els contractes que s'hagin de fer per al subministrament dels materials que siguin indispensables a l'Administració per a portar endavant l'obra o servei, sempre que llur montant excedeixi dels límits fixats en l'extrem primer de l'art. 176.

Article 179. Els plecs per a prendre part a les subhastes es podran presentar, no solament a l'oficina on radiqui l'expedient, sinó a l'Alcaldia, al Registre d'Entrada de la Secretaria o al despatx de qualsevol notari de la localitat, el qual haurà de trametre, el mateix dia, el plec rebut, a l'Alcalde.

Els plecs hauran d'anar tancats i s'admetran des del dia que s'anuncii fins el moment que manquin dues hores per a la celebració de l'acte de llur obertura.

Article 180. L'Ajuntament determinarà, segons el seu criteri, els Regidors que han de formar la taula, encarregada d'obrir els plecs i adjudicar provisionalment la subhasta o el concurs.

Article 181. Per a la constitució de fiances provisionals i definitives s'admetran efectes públics del Municipi interessat, de la Generalitat de Catalunya i de l'Estat.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera.—Fins i tant que el Parlament de Catalunya no hagi elaborat una nova llei electoral regirà la vigent. El Govern queda facultat per a introduir-hi les modificacions que calguin fer :

1.ª—Donar el dret de presentar llistes de candidats als Partits o grups d'electors que representin, quant menys, el 1 per 100 d'inscrits en el Cens electoral, amb un mínim de deu electors.

2.ª—Reconèixer en aquells Partits o grups d'electors els mateixos drets que els candidats.

3.ª—Establir que les candidatures s'hauran de lliurar al President de la Mesa electoral incloses dins d'un sobre intransparent i d'un mateix model que la Generalitat de Catalunya deurà facilitar gratuïtament i pel preu que determini, als Ajuntaments, Partits polítics i electors que els sol-

licitin, des del dia de la convocatòria de les eleccions.

4.ª—Identificar la personalitat de l'elector.

5.ª—Donar facilitats als electors de Municipis de població disseminada per a votar en llur propi nucli urbà, establint en cada un d'ells una secció electoral.

6.ª—Estendre l'exercici de la fe notarial i facilitar el nomenament d'apoderats dels candidats per les Junes municipals.

Segona.—La primera convocatòria d'eleccions municipals en compliment del preceptuat en aquesta Llei, serà efectuada pel Govern de la Generalitat, per a la renovació total de tots els Ajuntaments de Catalunya.

